

T i l f ø j e l s e

til Side 52 (af de 77 Sider, som først blev sendt).

Det sidste Billede af Scenen, forestillende Lordernes Underkastelse paa Dunbar Castle dissolves into

Billeder af Tidsler, der bølger frodigt i Sol og Vind.

Vi hører Kommentatorens Stemme sige:

For et Par Maanedor havde Mary nu Ro. Mens Bothwell trofast vogtede hendes Rige, fødte hun sit Barn til Verden.

Paany Billeder af Tidsler, som i Solskinnet vajer for Vinden.

Dissolve to

The scene of the birth.

A 1

Billeder af Tidsler, dissolving in one another. Maaneskinsstemning. Lyrisk, romantisk Stemning.

Det sidste af Tidselbillederne dissolves in en Silhouetstemning af Holyrood Castle.

Under alle disse Billeder høres en commentator (or a narrator) sige følgende:

Det er en besynderlig Kendsgerning, at man finder Tidsler overalt, hvor Mary Stuart har levet. Man finder dem ogsaa nær Holyrood Castle. Det var her den unge forelskede Mary for første Gang betraadte sin Lidenskabs mørke og skæbnesvangre Vej, da/i Juli 1565 til almindelig Forførdelse lod hun Herolderne forkynde ved Market Cross i Edinburgh, "that the Queen had resolved to wed in face of the Holy Kirk with the noble and illustre Prince Henri Darnley and ordained that he be named and stylit King..."

Glade Bryllupsklokker er begyndt at lyde. Klangen af dem fortsætter, da ^{det sidste} Billedet af Tidslerne dissolves ^{to} i Stemmingsbilledet af Holyrood Castle ^{dette} og videre ^{til} til Handlingens første Billede.

Man fylder
side for
en
sig

Som altid ved et stort Bryllup, hvor intet maatte mangle, indviede katolske Gejstlige inden Brylluppet Brudeparrets Ægteseng. En Præst, ledsaget af en eller to Kordrenge, gaar rundt om den fyrstelige Brudeseng. Vi hører de sidste Ord af Velsignelsen:

...for at beskytte den mod Urenhedens Aand. Helliggør Du da nu ogsaa Dine Tjeneres Hjerter og Legemer, der her skal forenes. Velsign (Præsten gør Kørsets Tegn) og foren dem i den sande Kærligheds Samfund og Elskov. Ved Vor Herre Kristus. Amen.

Hvorefter han bestænker Sengen med Vievand.

Sweep to

Den 29. Juli Klokken 6 om Morgenen fandt Brylluppet mellem Mary og Henri Darnley Sted foran Indgangsdøren til Kapellet, der hørte til Holyrood Slot i Edinburgh. Mary var klædt i sort Flor over den hvide Sørgedragt. Paa Hovedet bar hun en hvide Enkehue. Men hendes Ansigt gav ikke Indtryk af Sorg. Hun var "gay, bright and happy".

Under en Tronhimmel knæler Brud og Brudgom bodfærdigt Side om Side foran Kirkedøren, med Følget i en Halvkres om sig. Staaende i Døren til den festligt smykkede Kirke ses Biskop John Sinclair, der forretter Vielsen. Bag Biskoppen ser man ind i Kirken, hvor det bløde Halvlys fra Vinduesrosen fra vinduesrosen foroven paa korvæggen og de mange tændte Lys paa Altret skaber en Stemning af Fred og Harmoni.

I Brudeparrets Nærhed holder unge Klerke store tændte vokslys omvundne med Silkebaand.

Scenen indledes med et Nærbillede af en yndefuldt fremstrakt Haand, Mary's Haand.

(Hænder kan røbe meget om et Menneske, og Synet af denne Haand lader os ane, at den tilhører en følsom og sensuel Kvinde).

Biskoppen har netop talt Velsignelsen over Vielsesringen og har sat den paa Darnley's Haand. Nu gentager Brudgommen Ceremonien overfor Bruden: først sætter han Ringen paa hendes Tommelfinger (i Faderens Navn) - derefter paa hendes Pegefinger (i Sønnens Navn) - og tilsidst paa hendes Langfinger (i den Helligaands Navn). Naar Ringen er kommet ind paa Langfingeren, siger han: "Amen, og der skal den blive".

Efter Ceremonien med Ringen lyser Biskoppen Fred over Brud og Brudgom. Dette foregaar paa den Maade, at Biskoppen og Darnley folder deres Hænder og hilser hinanden med en let Bøjning. Saa læner de deres Hoveder mod hinanden, saaledes at Tindingerne lige rører ved hinanden. Den ene lægger herunder Hænderne paa den andens Skulder, mens den anden tager den første under Albuerne. Saa lader Brudgommen Freds kysset gaa videre til Bruden.

Darnley kysser Mary paa Læberne og forlader Ceremonien. Han skal ikke overvære den efterfølgende Brudemesse inde i Kirken. Mary følger ham med Øjnene, da han gaar bort. Biskoppen giver Tegn til at fortsætte den hellige Handling, og omgivet af brændende Vokslæs føres Mary af Biskoppen ind i Kapellet, hvorfra Orgelmusik bruser hende i Møde. Efter Mary betræder Følget Kapellet. Følget bestaar af Brudeparrets nærmeste katolske Venner.

(Det er vigtigt, at Darnley under hele det foregaaende Optrin gør et roligt og sympatisk Indtryk paa os. Hans Optreden skal være præget af en utvungen Elskværdighed, der ikke kan undgaa at betage os, thi ligesom Mary tager ogsaa vi fejl af ham i første Omgang. Og dette Indtryk skal holde sig indtil hans Entré i Riddersalen om nogle Øjeblikke, hvor vi for første Gang aner Uraad med Hensyn til hans virkelige Indhold, der lidt efter lidt afsløres i de efterfølgende Scener).

I den lange Riddersal, som Darnley maa passere for at komme op til Mary's Værelser, hvor han skal vente Bruden, har de protestantiske Lorder taget Opstilling. Da Darnley gaar forbi dem, viser han en saa stolt og hoven Mine, at vi har vanskeligt ved at tro, at det er den samme Darnley vi nylig saa ved Brylluppet. Og vi taber straks lidt for ham. Lorderne betragter ham med Ligegyldighed. Kun en af dem knæler og raaber højt: "Gud bevare Hans Naade", men ingen andre knæler, og han maa selv svare Amen.

I Kapellets Kor er der blevet anbragt et Knæfald ved hvilket Mary knæler. Her vies hun til sit Kald som Hustru, idet Biskoppen lyser en særskilt Velsignelse over hende:

Saa se nu mildeligen til denne din Tjenerinde, som gives i Mands Vold, at hun i sit Levned maa efterfølge hellige Kvinder, at hun maa vorde sin Mand kærkommen som...

Mary's Kammer. Darnley viser sig i Døren, kalder ad sin Tjener, Taylor, og beder denne skaffe noget Whisky. Taylor tøver først men skynder sig saa afsted for at udføre Ordren.

Kapellet. Omgivet af unge Klerke med brændende Lys i Hænderne forlader Mary kapellet. Festligt kimer Kirkeklokkerne.

Mary's Kammer. Taylor bringer Darnley Whisky og skænker. Darnley, der kan Kunsten at efterligne Dyrs Lyde, giver et kort Bjæf fra sig, naar Glasset er fuldt. Han drikker begærligt.

Riddersalen med de protestantiske Lorder. Da Dronningen kommer, knæler Lorderne vel, men efterhaanden som Mary glider forbi dem, løfter de Hovederne og ser efter hende med et misfornøjet, i enkelte Tilfælde ligefrem fjendtligt Udtryk. Men Mary

lader sig ikke mærke med noget, hun er fyldt af sin unge Lykke og længes blot efter at komme op til Darnley. En af Lorderne raaber: "Gud bevare Dronningen" - De andre svarer: "Amen", men det kommer lavt og modvilligt fra dem. Mary nikker venligt og ligefremt til Lorderne - i skarp Modsatning til Darnley's hovne Optræden.

X

Mary's Kammer. Darnley tager den sidste Slurk af sin Whisky. Han opfatter pludselig Lyden af Stemmer, som forkynder Mary's Komme. Han skynder sig at give Taylor Glasset, som er tomt.

I det samme kommer Mary ind. Taylor lister forsigtigt ud bagom hende, mens en af hendes fire Mary'er, Mary Beaton, hjælper hende af med det sorte Slør, saa at Mary nu staar i blændende hvidt.

Darnley har rejst sig.

(Mary's blotte Nærværelse synes at have en heldig Indflydelse paa ham. Han er igen den sympatiske unge Mand fra Bryllupsceremonien. Mary's stærke Personlighed og hendes Kærlighed til ham formaar ligesom at overføre noget af sin Glød til ham. Og karakteristisk nok er det ogsaa først, da han mister hendes Kærlighed og Interesse, at hans svage Karakter for Alvor slaar igennem og afslører ham som den Pjalt og Overfladenatur han er).

Et Øjeblik er Darnley alene med Mary. Hun gaar ham i Møde, glad og smilende, lykkelig over atter at være hos ham og længselsfuld efter hans Favntag. Der er al den Skønhed og Ynde over hende, som findes hos den Kvinde, der oplever sin første alvorlige Forelskelse, sin første virkelige Kærlighed.

Hun bøjer sig over ham for at kysse ham - men standser, endnu før deres Læber mødes. Hun ser ham i Øjnene og siger let bebrejdende men med Kærlighed i Stemmen - mere som en søm Moder end en fornærmet Hustru.

Mary: Du har jo drukket.

Og hun rejser sig op uden at kysse ham. Darnley smiler, men han er synligt flov.

Det banker paa Døren, og Beaton kommer hen til Dronningen.

Beaton: Maa Riccio komme ind?

Mary: Of course.

Riccio kommer. Han bøjer sig for Dronningen og ønsker ogsaa Darnley til Lykke. Han vender sig mod Dronningen, idet han viser hen paa Darnley.

Riccio: Han kom, saa og sejrede.

Mary nikker, ser blot smilende paa Darnley og rækker ham Haanden.

Riccio vender sig igen mod Dronningen.

Riccio: Lorderne skulede ondt.

Mary nikker, pludselig alvorlig.

Riccio: De vil aldrig tilgive Deres Majestæt, at De giftede Dem med en Katolik.

Mary: Jeg er jo selv Katolik.

Riccio, der ogsaa er Katolik og som har arbejdet for at faa dette Giftermaal i Stand, ser veltilfreds fra den ene til den anden.

Riccio: Of course we Catholics stick together.

Men saa bliver han alvorlig og tilføjer eftertænksomt...

Riccio: Lorderne giver ikke op, kender jeg dem ret. Og kommer det til et Brud...

Mary: Saa tager jeg Kampen. Jeg lader mig ikke skræmme.

Under de sidste Replikker er Maitland ubemærket kommet ind. Han falder nu ind i Samtalen.

Maitland: Der staar meget paa Spil.

Mary vender sig mod Maitland, som er dukket op bag hende. Hun ser spørgende for forundret paa ham. Saa taler han for at bryde Forlegenheden.

Maitland: Den franske og den engelske Ambassadør er her. Maa de komme ind?

Mary viser med en Gestus, at hun indvilliger. Først kommer den franske Ambassadør, Du Croc. Mary modtager ham med Hjertelighed. Han henvender sig først til Dronningen.

A 7

Du Croc: Votre Majesté - je Vous félicite de tout mon coeur d'avoir choisi le plus beau Prince de l'Europe.

Han vender sig nu mod Darnley.

Du Croc: Et à Vous j'envie la chance Vous avez eu de conquérir...

Mary: (afbryder ham leende) ...la plus belle Princesse de l'Europe.

Du Croc: Non: la plus belle femme du monde.

Mary: Ah, vous êtes bien Français.

Du Croc bukker for Dronningen. Darnley tager ham under Armen og fører ham til Side.

Darnley: Il-y-avait une chose que je voudrais vous demander...

Samtidig kommer den engelske Gesandt ind, introduceret af Maitland. Mary, der før var hjertelig mod Franskmanden, er ^{de}paafalden^{kølig} over for Englenderen, som vender sig mod Mary, alvorlig.

Ambass: Jeg beder til Gud, at Deres Valg maa blive lykkeligt.

Riccio, der ikke altid er lige taktfuld, kan ikke dy sig.

Riccio: At any rate - it is done and cannot now be undone.

Maitland, der synligt irriteres af Riccio's Uopdragenhed, taler skarpt til ham.

Maitland: Det var Hendes Majestæt der blev talt til og ikke Dem.

Riccio: Ja, og det var Ambassadøren jeg talte til og ikke Dem.

Med denne Replik gaar Riccio. Dronningen kan ikke lade være med at smile. Hun vender sig nu mod Ambassadøren.

Mary: Var det alt De vilde sige mig?

Ambassadøren ved øjensynligt ikke rigtigt hvad han skal sige. Aabenbart generer Darnley's Nærværelse ham. Men saa tager han sin Beslutning.

Ambassadøren: Nej. Queen Elisabeth of England har paalagt mig at sige Dem, at hun paa det alvorligste misbilliger Deres Giftermaal.

Mary rækker demonstrativt Darnley sin Haand.

Mary: Sig hende, at den jeg vælger vel maa være den Gud giver mig.

Ambassadøren bøjer Hovedet og trækker sig tilbage. . Maitland ledsager ham ud.

En Skærm er stillet op for at forhindre Træk fra Døren, gennem hvilken Ambassadøren forlader Kamret. Maitland vil gaa med ud. Men ledet af et eller andet Instinkt bliver han staaende mellem Døren og Skærmen, saaledes at han er skjult for Mary og Darnley.

A. 8

Mary sætter sig hos Darnley

Mary: To-day is the happiest day of my life.

Hun ser smilende og drømmende frem for sig. Men da han ikke reagerer paa hendes

Bemærkning, ser hun hen paa ham.

Mary: Er det ikke ogsaa din lykkeligste Dag?

Darnley giver efter for et Anfald af ondt Lune.

Darnley: Det kunde have været det.

Mary ser forundret hen paa ham, men da hun bliver klar over, at han mener det alvorligt, skifter hun Udtryk.

Mary: Hvad mener du?

Darnley: (mut) Jeg mener du kunde have gjort den til det.

Mary: (rynker Brynene) Hvordan?

Darnley: Hvis du havde ladet mig blive Konge.

Mary: Du bliver jo kaldt Konge.

Darnley: Jeg vil ikke kaldes Konge - jeg vil være Konge.

Mary har som den Klogere besluttet at dreje af for Stormen og vil forsøge at tage ham med det Gode.

Mary: Du er jo Konge - King of Mary.

Darnley: (stadig i det fornærmede Hjørne) Jamen ikke King of Scotland.

Mary: (knæler for ham) Er det dig ikke nok, at jeg bøjer mig for dig, at jeg knæler for dig?

Darnley: Nej...

Han ryster paa Hovedet, som om han vilde antyde, at hun forstaar ham ikke.

Darnley: Jeg sidder paa Kongens Plads - men jeg er ikke Konge.

Mary: Hvad du ikke er, kan du blive.

Darnley viser et Ansigt som et Barn, der forstaar, at man snakker det efter Munden.

Darnley: Hvornaar?

Mary: Det ved jeg ikke, men jeg ved, at hvis det skete nu, vilde det bare sætte ondt Blod.

Darnley svarer ikke. Mary ser paa ham. Saa bestemmer hun sig til at tage Sagen fra den komiske Side.

Mary: Tillader Kongen, at jeg rejser mig?

Darnley ved først ikke rigtigt, hvordan han skal reagere, men saa forstaar han, at han staar sig ved at slaa ind paa den samme Tone. Han paatager sig en kongelig Mine og nikker naadigt.

Mary: Tak, Deres Majestæt.

Mary rejser sig, gaar bag om ham og tvinger hans Hovede bag over og ser ham i Øjnene.

Mary: Fjols.

Hun kysser ham voldsomt. I det samme lyder en Trompetfanfare. De to flyver fra hinanden. Mary er den, der først faar Mælet.

Mary: Skynd dig. Banketten venter.

Hun retter lidt paa hans Frisure.

Bag Skærmbrættet ser vi et Glint af Maitland, der skynder sig mod Døren. Netop som han er gaaet ud, kommer Mary Beaton ind. Hun holder Døren aaben og n ejer dybt for Dronningen og Darnley, som med hinanden i Haanden forlader Kamret.

X

Riddersalen. Lorderne har stillet sig op i Procession. Mary og Darnley kommer ind og gaar frem imod Spidsen af Processionen. Her holder to Pager et til to Stænger udspændt Banner af hvidt Silke. Brudeparret stiller sig bag Banneret, og nu sætter Processionen sig i Bevægelse. Vi glider tilbage og ser Brudeparret komme frem imod os. Saa glider vore Øjne op paa Banneret, som forestiller Mary og Darnley, der holder mellem sig en Pergamentstrimmel, hvorpaa læses: "Hvad Gud har sammenføjet, skal intet Meneske adskille - Døden ikke heller". Banneret fylder tilsidst hele Billedet.

Dissolve til det følgende Billede.

Og vi ser to Mænd, hvis eneste Tanke netop er at søge at adskille, hvad Gud har sammenføjet. De to Mænd er Maitland og Morton. De mødes ligesom tilfældigt i et Hjørne af en Sal, i hvilken der danses. Man hører Musikken. Vi følger de to Mænd hen i et Hjørne og lytter til deres Samtale, mens de stikker Hovederne sammen.

Maitland: De har allerede haft deres første Skænderi.

Morton: No?

Maitland: (nikker) Jo. Paa Bryllupsdagen.

Morton: It's fine.

Maitland: (efter en kort Pause) Havde vi bare en sort Kat vi kunde faa til at løbe ind imellem dem.

Morton: (ser vist paa Maitland) Vi vil finde en - sort Kat.

Maitland: Certainly.

De standser Samtalen, thi Døren i Hjørnet gaar op, og Riccio kommer ind. Han hilser vel paa de to Adelsmænd men med en Mine, der viser hans Hovmod. Da han er gaaet forbi, genoptager Morton og Maitland Samtalen.

Morton: Han føler sig ordentlig.

Maitland: Ja, han er blevet en stor Herre.

Morton: Han bliver mere uforskammet for hver Dag.

Maitland: Ja, naar Skidt kommer til Ære, ved det ikke, hvordan det skal være.

De to Mænd skilles nu lige saa tilfældigt som de mødtes. Vi følger den ene af dem. Vi kommer forbi det lille Orkester, som spiller til Dansen.

Der danses en Maskedans, som Mary har bragt med sig fra det franske Hof, betitlet "On purpose". Alle Damerne bærer Halvmaske og optræder i Herrekostume. Man føler umiddelbart, at denne raffinerede og let perverterede Form for Dans med dens Duft af Erotik egentlig ikke passer for de noget tunge Skotter.

Vi indleder med at se en Halvkres af Tilskuere - uden at vi har de Dansende med i Billedet. Nogle af Tilskuerne - fortrinsvis de unge - synes betaget af Dansen. Der hø-

res blandt dem Udbrud som: How charming, how graceful...

Men der er andre, der frastødes af Dansen. Her høres Udbrud som: Hvilket Fordærv, usømmeligt... En Stemme falder ind med sleben Ironi: No - det er Katolicisme.

Kameraet glider tilbage, saa vi nu ser henover Halvkresen af Tilskuere, staaende med Ryggen til os. Indenfor Kresen danser Mary og Darnley - hun med Halvmaske. Mary er iført et Herrekostume i Silke med stramtsiddende Knæbukser.

Vi gaar ind i et Nærbillede og følger Mary og Darnley i Dansen. En Atmosfære af ung Sanselighed hviler omkring Parret, der synes at give sig helt hen i Musikken og Dansen.

Mary: Er du træt?

Darnley: Ikke det mindste.

Mary: Du danser vidunderligt.

Darnley: (kror sig af Stolthed)

Mary: (som i Trance) Hold me tight, do...

Darnley trykker hende nærmere til sig i Dansen. Hun betragter ham med let adskilte Leber, fuld af Hengivelse. Hele hendes Person udtrykker Længsel efter ham. Med en let Dirren i Stemmen taler hun til ham.

Mary: Lad os gaa op til os selv.

Darnley, der som alle andre vage Naturer i det afgørende Øjeblik mister Selvtilliden overfor den lidenskabelige Kvinde, siger med Vaghed i Stemmen...

Darnley: Synes du?

Mary: (hedt) Ja, min Elskede. (smiler forjættende) Jeg har noget at sige dig. Gaa du i Forvejen - saa kommer jeg.

Darnley nikker.

Vi ser igen Halvkresen med Mary og Darnley dansende i Baggrunden. Da Dansen ender

"the queen curtsied to her partner, bending to the ground and springing to her full tallness again in a magical trice".

Darnley hjælper hende op og fører hende frem mod Forgrunden. Tilskuerne flokkes om Parret. Mens Darnley bryder Kresen og forsvinder i Forgrunden, ser vi Dronningen blive omringet af sine fire Mary'er og skille sig ud fra Flokken af Tilskuere og trække bort mod en Dør i Baggrunden.

(Vi skal have Indtrykket af, at Mary erotisk set er den aktive Part i Forholdet til Darnley. Ogsaa erotisk er Darnley en vag Natur - men som saa ofte virker det kun yderligere æggende paa den kærlighedstørstende, lidenskabelige Kvinde som Mary er).

X

Darnley's Kammer. Han kommer ind. Ved Hjælp af et Lys, som st aar tændt, tænder han andre Lys. Lidt efter kommer Mary ind. Varm og straalende bliver hun et Øjeblik staaende indenfor Døren, saa løber hun hen til ham, lægger Armene om Halsen paa ham og kysser ham hedt og stærkt. Saa ser hun paa ham.

Mary: Hvor er det spendende dette her. Det er næsten, som om du bortførte mig.

De ser paa hinanden og ler. Darnley sætter sig og ser beundrende ned over hendes Skikkelse.

Darnley: Det klæder dig.

Mary: Jeg skulde vistnok have været en Mand.

Hun sætter sig hos ham . De ser atter paa hinanden, ler, og han lægger Armen om hende. Hun lader sig føjeligt tvinge bagover af hans Arm. Han knuger hende og bedækker hendes Ansigt og Hals med Kys. Der maa gerne være lidt krampagtigt i hans Iver for at være paa Højde med Mary. ¹ et saadant Øjeblik kæmper den svage Natur mere end den nyder. Mary - den lidenskabelige Kvinde - derimod nyder spontant i fulde Drag at være i en Mands varme Nærhed. Hun aander tungt og hedt og ser lykkeligt op paa ham.

Mary: Elsker du mig?

Darnley: Ja.

Mary: (smiler tilfreds) Det er godt...

Ved Synet af denne Kvinde, der ligger i Afmagt i hans Arme - helt undergivet hans Vilje - genvinder han sin Selvtillid. Og karakteristisk for hans Kortsyn og Dumhed beslutter han sig til at udnytte det Overtag han netop nu har over hende. Et skæbnesvangert Indfald, for Lidensskaben finder sig ikke i at blive udnyttet.

Han vender sig pludselig mod hende og spørger hende.

Darnley: Der var noget du vilde sige mig - hvad var det?

Mary: (med Varme) At jeg elsker dig.

Udtrykket i Darnley's Ansigt stivner. Lømpeligt gør han sig fri af hende og trækker sig bort fra hende.

Darnley: Ikke andet?

Mary betragter ham forundret.

Mary: Hvor er du svær at blive klog paa.

Darnley tier.

Mary: Hvad havde du ventet?

Darnley: Aa, jeg ved ikke...

Han overvejer et Øjeblik. Saa bestemmer han sig til at gaa lige paa Sagen.

Darnley: Du lovede mig, at jeg skulde blive Konge.

Mary: Ja, naar Timen var inde.

Darnley: Det kan du jo blive ved med at sige.

Mary: Henri.

Der kommer et Udtryk af Skuffelse i Mary's Øjne, men der er dog stadig Taalmodighed og Overbærenhed i hendes Stemme.

Darnley: Jeg gaar rundt og er ingenting.

Mary: (alvorlig) Tror du ikke jeg gerne gav dig, hvad du ber om, hvis jeg syntes det var klogt - men jeg ved, at det ikke er klogt.

Darnley: Jeg er altsaa stadigvæk ikke andet end min Kones Mand?

Mary: (med et fint Smil) Er det saa lidt?

Darnley tier. Mary betragter ham overbærende som en øm Moder et surmulende Barn. Saa bøjer hun sig henimod hans Øre og hvisker.

Mary: Er du sur?

Darnley: (vrissende) Nej, jeg er ikke sur, men nu ved jeg i al Fald, at du ikke bryder dig om mig.

Mary ser et Øjeblik paa ham og rejser sig saa i et Sæt. Det er, som om en Skygge glider over hendes Ansigt.

Mary: Denne Ydmygelse kunde du have sparet mig.

Og nu følger et voldsomt Vredesudbrud. Mary føler sig krænket i sit dybeste Indre som Kvinde. I Taarer og vrede Ord bruser hendes tilbagetrængte Forbitrelse frem.

Mary: Det er altsaa for at blive Konge, at du giftede dig med mig? At blive min Mand betød ikke noget for dig. Det var Dronningen du gjorde Kur til. Kvinden i mig var dig ligegyldig.

Hun har set ham lige i Øjnene, da hun siger dette. Nu tilføjer hun - endnu vred men egentlig mere bedrøvet.

Mary: Du skuffer mig.

Hun vender Ryggen til ham for at gaa mod Døren, men Darnley, som indser, at han har begaaet en Dumhed, springer op og stiller sig i Vejen for hende.

Darnley: Mary, du maa ikke gaa. Tilgiv mig.

Mary er standset, men Vreden er ikke gaaet af hende. Hun vender sig bort fra ham.

Darnley: Jeg mente ikke, hvad jeg sagde.

Mary: Hvorfor sagde du det saa?

Darnley indser endelig Omfanget af sin Dumhed, og at han maa ydmyge sig, hvis han vil opnaa Mary's Tilgivelse.

Darnley: Vil du ikke tilgive mig!

Mary vender sig mod ham. Man forstaar, at hun ønsker en Udsoning, men at hun har bestemt, at han skal betale for den Krænkelse han har tilføjet hende.

Mary: Jo. Imorgen. Godnat.

Darnley: Gaar du?

Mary: Ja.

Darnley: Giver du mig ikke et Kys?

Mary: Imorgen.

Og hun snor sig forbi ham, hen til Døren, hvor hun vender sig mod ham.

Mary: Sleep well.

Saa gaar hun. Døren falder i efter hende.

X X X

Sweep to

Et Møde i Statsraadet nogle Dage senere. Tilstede er nogle af Lorderne, blandt andre Argyle, Morton, Maitland, Rothes. Mary sidder for Enden af det lange Bord med Dokumenter foran sig. Lorderne staar eller sidder rundt omkring. I hendes umiddelbare Nærhed befinder Riccio sig, med en hoven Mine overfor Lorderne men ærbødig overfor Dronningen. Tilhøjre for Dronningen staar en Stol tom.

Et eller andet ganske neutralt Anliggende drøftes. Dronningen deltager ivrigt i Drøftelserne. Pludselig aabnes Døren, og Darnley kommer ind. Han standser et Øjeblik indenfor Døren og ser ud over Forsamlingen. Saa gaar han frem til den tomme Plads ved Siden af Dronningen. Her blive han staaende og ser udfordrende paa Lorderne.

Darnley: Er man allerede begyndt?

Mary: Vi er snart færdige.

Darnley: Kunde man ikke vente, til jeg kom?

Mary: Vi kunde jo ikke vide, naar du kom. Der blev sagt du var redet ud.

Darnley: En anden Gang vil jeg gerne have man venter paa mig.

Lorderne betragter ham i Tavshed uden at svare, hvad der yderligere irriterer ham.

Mary: Skal vi gaa videre...

Den rent saglige og tørre Drøftelse fortsættes. Darnley's Udtryk bliver stadig mørkere, og Grunden hertil er, at Lorderne udelukkende henvender sig til Mary. Med eet kan Darnley ikke beherske sig længere. Med en paatagen Overlegenhed, der virker barnagtig, slaar han i Bordet.

Darnley: Jeg vil gøre Dem opmærksom paa, at jeg er til Stede.

Lorderne ser forundrede paa ham.

Darnley: De taler hele Tiden til Dronningen og behandler mig, som om jeg var Luft.

Lorderne tier stadig.

Darnley: Jeg finder mig ikke i at blive forbigaaet.

Maitland bukker let og siger med et lille Smil...

Maitland: Det er heller ikke vor Hensigt, Deres Naade, men det er jo Dronning-
gen, der er Landets Regent.

Darnley: Ja - og jeg er Dronningens husband og hendes Raadgiver i alle
Ting.

Lorderne er igen fuldkommen tavse, og Tavsheden gør Darnley stadig og tvær.

Darnley: Jeg gentager, at jeg finder mig ikke i at blive overset.

Morton, der har siddet og set sig gal paa den opblæste unge Fyr, falder nu ind.

Morton: Endnu er De ikke Konge.

Darnley: Men jeg bliver det, og saa skal jeg love Dem, at Piben skal
faa en anden Lyd.

Under disse Replikker har man set Riccio bøje sig ned og hviske Mary et Par Ord
i Øret. Mary nikker og rejser sig straks efter, idet hun med et Smil, ligesom for at
bøde lidt paa Darnley's Opførsel, med en undskyldende Gestus henvender sig til Lord-
erne.

Mary: Jeg tror vi skal slutte for i Dag. Jeg ved, at min Mand ligesom
jeg ledes af et oprigtigt Ønske om at være til Gavn for Landet.

Hun ser undskyldende og forsonende paa Darnley.

Mary: Ikke?

Darnley, der føler, at han har forløbet sig, er glad for at blive reddet ud af
den pinlige Situation og skynder sig at nikke bekræftende.

Saa gaar Mary, og sammen med hende Darnley og Riccio. Lorderne bliver tilbage.

Da Døren har lukket sig efter Dronningen, drøfter Lorderne Darnley's mærkelige
Optreden.

Argyle: Hvis den Fyr faar Magt, bliver han farlig.

Roths: Bare vi kunde faa dem skilt, inden hun finder paa at gøre ham til
Konge.

Morton: (med en Blinken til Maitland) Ja, men vi mangler en sort Kat.

Maitland: Den skal nok komme. Jeg er nu ikke saa bange for Darnley. Han
skal nok gøre sig selv umulig. Der er en anden jeg er mere bange
for.

Morton: Riccio.

Roths: Ja, man mærker hans Haand allevegne.

Maitland: Dronningen og han har et eller andet for. ~~Hver Dag gaar der Kurer til Paris, Madrid og Rom.~~

Morton: ~~Hvad? kan det være for?~~

Maitland: Jeg tror der er en katolsk Sammensværgelse i Gang.

Argyle: ~~Mod hvem?~~

~~Maitland: Mod Protestanterne.~~

Roches: ~~Hvordan krydser vi den Plan?~~ Og vi? Hvad gør vi?

Maitland: Mod Sammensværgelse er der kun eet Middel: Sammensværgelse.

Morton nikker samtykkende.

Sweep to

X

X

X

~~Fade in.~~

Dronningens Kammer. Mary og Darnley sidder overfor hinanden ved et Bord og spiller Kort. Mary er flankeret af to af sine Mary'er, der interesseret følger hendes Udspil. Darnley er tydeligt nok i slet Lune, fordi han taber. Af de to Mary'ers Udtryk forstaar man, at de beundrer Dronningens kloge Spil, samtidig med, at de ret ofte ryster paa Hovedet, fordi Darnley gør et galt, ubetænksomt Udspil. Mary tager det ene Stik hjem efter det andet.

Mary: Det er mit...og det er mit...og det...

Darnley: ...er ogsaa dit. Tag bare det hele.

Mary: Jeg tror næsten jeg har nok.

Darnley: Du har jo ogsaa alle Kortene.

Mary: (elskverdigt drillende) Og saa spiller jeg dem bedre. Det Stik er ogsaa mit...

Darnley: Tag Resten. Jeg gider ikke spille mere.

Han smider sine Kort henad Bordet, saa de havner ovre hos Mary. Hun betragter ham med en venlig Hovedrysten - som en uforstandig Mor, der vel erkender Fejlene hos sit forkælede Barn men bærer over med dem i Haab om, at Barnet vil bedre sig med Tiden.

Det banker. Mens den ene af de to Mary'er gaar hen til Døren, samler den anden i Hast Kortene sammen og gaar med dem.

A. 19

Mary, der overbærende har smilet ad Darnley, rejser sig.

Mary: Du er et Barn...

Hun bøjer sig ned over ham og kysser ham flygtigt i Tindingen eller paa Kinden, blot en spontan Kærlighedsytring. Hun tilføjer -

Mary: ...men et kært Barn.

Den første af de to Mary'er kommer tilbage for at meddele, at Maitland anmoder om Foretræde. Dronningen gaar over til sit Arbejdsbord. Maitland kommer nu ind, hilser paa Darnley, der rejser sig og følger ham over til Dronningen.

Mary har taget Plads ved sit Arbejdsbord. Maitland rækker Dronningen et stort Dokument.

Maitland: Det er det ^{engelske} ~~spanske~~ Brev.

Mary er straks fordybet i Studiet af Brevet. Darnley bøjer sig over hendes Skulder for at læse med, men det varer ikke ret længe, før man forstaar, at det keder ham. Han gaar over paa den anden Side af Maitland, lægger Haanden paa dennes Skulder for at tiltrække sig hans Opmærksomhed. Maitland vender sig høfligt mod Darnley.

Darnley: Sig mig - kan De bræge som en Ged?

Maitland: (overrasket men høflig) Næ...

Darnley: Det kan jeg...(og han bræger som en Ged).

Mary ser op til Darnley med en overbærende Hovedrysten. Darnley reagerer dog ikke paa anden Maade end at han, da han igen taler til Maitland, dæmper Stemmen.

Darnley: Kan De heller ikke grynte som en Gris?

Maitland: (med et stift Smil) Næ...

Darnley gør en Gestus, der betyder, at det kan han, hvorefter han grynter som en Gris.

Mary ser op igen. Hun kan ikke lade være at smile ad hans "arrestreger", men paa den anden Side vil hun gerne have Ro.

Mary: Ved du hvad - du skulde ride dig en Tur.

Darnley: Ja, det tror jeg vil. Vil du ikke med?

Mary: Det har jeg ikke Tid til.

Darnley gaar mod Døren. Mary kalder ham tilbage.

Mary: Hør - skriv lige under, før du gaar.

Darnley gaar hen til hende. Hun rækker ham en Pen. Han skriver under uden at læse igennem, hvad han skriver under paa. Saa gaar han. Hende i Døren vender han sig og gør som en Hund.

Da Døren har lukket sig efter ham, ser Maitland paa Dronningen og bemærker -

Maitland: He will be a good King of Scotland.

Mary ser op paa ham med et Blik, der viser, at hun ikke er til Sinds at ville taale, at man taler nedsættende om hendes Mand. Svaret kommer skarpt fra hende.

Mary: I'm sure he will.

Saa fordyber hun sig igen i det (spanske) Brev. Thi Mary's Vrede gaar hurtigt over.

Riccio er kommet ind og nærmer sig Dronningen. Maitland bliver opmærksom paa ham og griber Lejligheden til at skifte Emne. Han forsøger at "stirre" Riccio væk.

Maitland: Ser De ikke, at jeg konferer med Hendes Majestæt?

Mary ser op med et hurtigt Blik fra den ene til den anden og siger saa venligt til Riccio -

Mary: Vent udenfor, men De maa ikke gaa. Jeg behøver Dem.

Riccio bøjer sig for Dronningen og gaar, fulgt af Maitland's skadefro Blikke. Da Riccio er udenfor Hørevidde, vender Maitland sig mod Dronningen.

Maitland: Maa jeg give Deres Majestæt et Raad?

Mary nikker indvilligende.

Maitland: Riccio...

Mary: Jeg ved, hvad De vil sige. Yes, he is an upstart, and he is ill-mannered/- men han har een god Egenskab...
and he is an Italian

Maitland ser spørgende paa Dronningen.

Mary: Han er loyal.

Mary ser Maitland stift i Øjnene. Maitland udholder Blikket, kun en svag Blinken røber, at han føler sig truffet. Han samler sig dog hurtigt.

Maitland: Er der mere?

Mary: No, thank you.

Maitland bukker.

Mary: Vil De bede Riccio komme ind?

Maitland: Yes.

Han trækker sig tilbage. Da han aabner Døren, ser vi, hvordan han med en kort, bydende Gestus viser Riccio ind.

Riccio kommer hen til Dronningen, der ser op paa ham med et venligt Blik.

Mary: Han elsker dig ikke, Riccio.

Riccio trækker paa Skuldrene og lægger sine Papirer foran Dronningen.

X

Paa Vej til sit Kancelli passerer Maitland en Korridor. Pludselig hører han en Lyd.. Han vender sig, og frem af en Vinduesfordybning træder Darnley. Han trækker Maitland ind i Fordybningen efter at have overbevist sig om, at ingen kan høre dem.

Darnley: Maitland, De er en klog Mand.

Maitland: (smiler men reserveret)

Darnley: Kan De forklare mig, hvorfor min Udnævnelse til Konge stadig udskydes? Er det Dem, der er imod det?

Maitland: Hvor kan De dog tro det?

Darnley: (efter et Øjeblik's Tøven) Kan De ikke tale med Dronningen?

Maitland: Det har jeg lige gjort.

Darnley: (glad overrasket) Hvad sagde hun?

Maitland: Saavidt jeg forsyod, er det Riccio, der er imod det.

Darnley: Riccio?

Han rynker eftertænksomt Brynene. Maitland bukker og gaar.

Sweep to

Moray, Morton og Maitland - de tre store M'er - er forsamlet for at lægge Planen til Modsammensværgelsen.

Moray: Hvad er det saa du har fundet ud af?

Maitland: At man vil aabne en Krig mod Protestanterne.

Morton: Det bliver Krig paa Kniven.

Maitland: Og fra Frankrig ved vi, hvad det betyder.

Moray: Myrderier og Strømme af Blod.

Maitland: I see no certain way unless we chop at the very root.

Moray: Du tænker paa Riccio?

Maitland: Yes.

Morton: Først naar han er af Vejen, først da har vi igen Magten i vore Hænder

Maitland: Ja, for i Øjeblikket fører Dronningen og Riccio deres egen Politik paa tværs af vore Interesser.

Moray: Hvem kan vi faa med?

Morton: Jeg vil tale med Douglas og Lindsay.

Maitland: Og Ruthven.

Morton: Yes.

Moray: Men gaa stille med Dørene.

Sweep to

~~Fade in.~~

~~8~~

~~20.~~
A. 23

En Maaned eller halvanden efter Brylluppet. Slotsgaarden i Holyrood. Der høres Hestetrampen - og et Øjeblik kommer Mary galopperende til Hest, ledsaget af et lille Følge. Hun springer adræt af Hesten, før nogen af hendes Ledsagere kan naa hen og hjælpe hende. Hun klapper Hesten, rødkindet og stakaandet efter det hidsige Ridt.

En af Mary'erne - Seton - løber hende i Møde. Det er tydeligt, at hun har en glædelig Nyhed til Dronningen.

Seton: Your Majesty - the present for your husband has just arrived.

Mary: (glad) No?

Seton: Yes. It's so exciting.

Mary: Lad os skynde os op. Kom.

Scenen er tænkt set inde fra Slottets Indgangshall. Vi ser nu de to Kvinder ~~løbe~~ ^{gaa} ind i Slottet.

X

Mary's Kammer. Paa Dronningens Arbejdsbord staar et Etui. Billedet begynder med et Nærbillede af dette. Saa glider Billedet bort, og hele Kammeret kommer ind. Dronningen og Seton kommer ind ind og gaar hen til Bordet. Mary tager Etui'et og sætter sig med det, saaledes at vi, naar hun aabner for det for at betragte Indholdet, ikke kan se det. Seton bøjer sig ned for at se med.

Seton: Oh.

Mary: Isn't it lovely?

Seton: Det vil vel nok blive en Overraskelse for ham.

Mary griber en Pen og prenter et Par Ord paa et Kort, som hun lægger ved Etuiet eller inden i det.

Mary: Jeg vil gaa ned til ham med det samme.

~~Hun rejser sig, standsar og ser paa Seton.~~

~~Mary: Jeg har endnu en Overraskelse til ham.~~

~~Seton: What's that?~~

~~Mary: (med indtagende Kvindelighed) I'm with child.~~

~~Seton: Of course, I am.~~

Saa løber hun ud ad den lille Dør ud til den lille Vindeltrappe, som forbinder hendes Værelser med Darnley's.

A. 24

Vi ser hende løbe hurtigt ned ad Vindeltrappen.

Darnley's Kammer. Den tilsvarende lille Dør aabnes forsigtigt, og Dronningen kommer ind paa Taaspidserne. Hun bliver overrasket staaende indenfor Døren, thi fra et Stedi Kamret, som vi ikke ser, lyder Stemmer - Darnley's Stemme og en Kvindestemme. Vi glider et Stykke ind i Værelset med Mary, indtil hun standser. Herfra kan hun se Darnley, men han kan ikke se hende. Hun staar som forstenet ved det Syn, der møder hende.

Darnley, som tydeligt nok har faaet noget at drikke - herom vidner Whisky og Glas - staar bøjet over en af Hoffets unge Damer, som han har tvunget ned paa et Leje - en "lit de jour" - idet han prøver paa at komme til at kysse hende. Den unge Kvinde værger for sig, og man forstaar af hendes Udbrud, at hun protesterer og gør Modstand saa meget hun vover.

Der er noget fortabt i Mary's Blik, da hun forstaar, hvad det er, der gaar for sig. Det er, som om alting synker i Grus for hende i eet skæbnesvangert Nu.

Darnley fortsætter sin Kamp med den unge Hofdame, der indtrængende opfordrer ham til at lade hende i Fred:

De maa ikke...hører De, lad mig gaa...tænk dog paa Dronningen.

Darnley: (i Fuldskab og med Brunst i Stemmen) The queen - she is my wife
- she is nothing

Hofdamen fortsætter med at plage ham om ikke at gøre hende noget.

No, no. I won't, I won't - go go.

22.
A. 25.

Darnley: Don't be silly - come on...

Hofdame slaar ham med knyttede Hænder i Brystet, idet hun raaber:

No, no. Jeg skriger.

I dette Øjeblik gaar Mary endnu nogle Skridt ind i Værelset, saaledes, at hun bliver synlig for de to andre. Da Darnley ser sin Hustru, stivner hans Ansigtstræk, men saa ler han flovt og dumt. Hofdamen rejser sig, og vi ser hende for første Gang idet hun hele Tiden har været skjult bag Puderne paa Lejet. Hun er fortvivlet og rædselsslagen. Med Graad i Stemmen jamrer hun sig:

The Queen - oh my God.

Og forskræmt løber hun ud af Kamret. Forbi Dronningen, som ikke ønsker hende.

Der er en mærkelig Ro over Dronningen. Man vilde have ventet en Eksplosion - men hun lader kold og forstenet. Hun rækker ligegyldigt Etuiet til Darnley, som tøvende og kejtet tager imod det - uden at vide, hvad han skal sige eller gøre, forvirret af hendes Ro.

Mary: Jeg kom for at give dig dette her...

Darnley prøver at tage det fra den lette Side.

Darnley: Oh, thank you so much...

Han gaar ind paa hende og vil lægge Armene om hende. Men hun slaar hans Hænder væk, og der kommer et haardt og ildevarslende Glimt i hendes Øjne.

Mary: Don't touch me...

Saa vender hun sig om og gaar roligt ud af Kamret.

X

En af Slottets Korridorer. Hofdamen, som var inde hos Darnley, staar grædende og betror sig til en ældre Hofdame. Riccio, der er paa Vej til Dronningen, standser for at høre Grunden til den unge Kvindes Fortvivlelse. Hun er helt trøstesløs.

Den ældre Hofdame vender sig mod Riccio og forklarer:

Det er Darnley...Dronningen overraskede dem.

Riccio slaar forfærdet Hænderne sammen.

A. 26

Riccio: Hvor det er Synd for Dronningen. Jeg vil straks gaa op til hende.

Riccio gaar videre, mens den ældre Hofdame trøstende tager sig af den unge Kvinde og fører hen bort. Vi følger dem. Et Stykke længere nede i Korridoren staar Maitland og Morton samtalende, ikke længere borte end at man kan formode, at de har hørt alt. Vi lader de to Kvinder gaa ud af Billedet og bliver hos Morton og Maitland.

Morton: (ondskabsfuldt) I think that's the end of Darnley.

Maitland: Yes - but Riccio is still plotting...

beginning of the

X

Mary's Kammer. Riccio kommer ind. Uden at se Mary hører vi hende græde. En stille Hulken. Riccio gaar med et dybt bekymret Blik hen til Dronningen. Han bøjer sig ærbødigt over hende.

Riccio: Jeg ved, hvad der er sket...

Mary græder stadig.

Riccio: De skal ikke græde...

Mary græder stærkere.

Riccio: Han er saa ung, han vil forandre sig...

Mary løfter sit taarevædede Ansigt og stirrer med et tomt Blik ud i Rummet.

Mary: Too late, too late. Han er ikke en Mand, der er værd at elske - han er en Slubbert og en Tølper. Og jeg er det ulykkeligste Menneske paa Jorden...because...

Riccio: Because?

Mary: (stille) Because I'm going to have a child with - en Mand jeg foragter.
Hun giver efter for Graaden - saa ser hun op, vredt og hadefuldt gennem Taarerne.

Mary: Jeg foragter ham - og jeg foragter mig selv....men for Barnets Skyld maa jeg holde ham ud.

Riccio, der er dybt bevæget, siger med naiv Oprigtighed i Stemmen...

Riccio: I'm sorry for you...

Mary tager hans Haand og siger med et lille Smil gennem Taarerne...

A. 27

Mary: Du er min eneste Ven, den eneste jeg kan stole paa. Riccio, prøv at vise dig min Tillid værdig.

Riccio: I will.

X

Darnley's Kammer. Han er ikke endnu kommet sig efter den ubehagelige Oplevelse han har haft. Pludselig kommer han i Tanker om Etuiet. Han aabner det. Det indeholder en af disse kunstfærdige "surprises", som Epoken var saa rig paa og saa stolt af - et Ur, indbygget i et Kranium af Guld. Han finder Sedlen, som Mary har stukket ind ved Siden af Uret. Han læser den. Der staar: Til min elskede Henri - for at det skal tælle vore lykkelige Timer. Mary. Han stiller Uret fra sig paa Bordet og bliver siddende stirrende paa Sedlen. Imens kører vi ind paa Uret til et stort Nærbillede.

Samtidig med, at Uret bliver større og større forstærkes Lyden af dets Tikken i samme Forhold, indtil den fylder vore Øren.

Konspiratorerne arbejder i Stilhed. Morton er ifærd med at overtale Lindsay og Douglas.

Morton: Naa, hvad siger I saa?

Douglas: Ja, jeg er med. Jeg synes det er en god Gerning.

Morton: (til Lindsay) Og du?

Lindsay: (klør sig betænkelig bag Øret) Ja, ser du...

Morton: Bekender du dig ikke til den sande Kirke og den sande Tro?

Lindsay: Jo, ganske vist - men...

Morton: Ser du da ikke, at det er Gud, der vil det - at det er Gud, der i sin Naade vil befri os for denne Afgudsdyrker, dette Monstrum, der truer med at ødelægge vor Religion?

Lindsay: Jo, men...

Morton: Og har Herren ikke sagt, at Fjender af den sande Kirke og Tro skal udryddes med Ild og Sværd.

Lindsay tøver og ser over paa Douglas, der med en tilskyndende Gestus, faar den tvivlende Lindsay til at tage en Beslutning. Uden et Ord rækker denne saa pludselig Morton Haanden.

Morton: Jeg vidste du vilde.

~~Enden.~~

Et kvindeligt Tyende kommer til dem med en Besked. De rejser sig og følger hende ind til Ruthven, der er syg og ligger i Sengen og mere ligner en død end en levende. I det kraniemagre Ansigt gløder et Par fanatiske Øjne.

Morton: (til Ruthven) Det er ikke bedre med dig?

Ruthven: Nej, I kan snart lægge mig i Graven.

Douglas: Naa, det haster ikke. Vi behøver dig.

Ruthven: Til hvad?

Lindsay: Du ved Riccio?

Ruthven: Forhaabentlig bereder Gud ham en snarlig Død.

Morton: Det er netop, hvad vi er kommet for at tale med dig om.

~~Fade in.~~

A. 29

I Forværelset til Dronningens Kammer. Der er fuldt op af Avdienssøgende, deriblandt mange af de misfornøjede Lorder. De sidder langs Væggene eller staar rundt om i smaa Grupper. Vi bevæger os ind imellem Grupperne og hører, hvad der bliver sagt og hvad der bliver skumlet om. Følgende Bemærkninger opfanges:

Hvem er det, der er saa længe inde hos Dronningen?

Selvfølgelig Riccio.

Hvem skulde det ellers være?

Han er jo snart den eneste, der kan komme ind til hende.

Det er snart ham, der bestemmer alting.

I hvert Fald sker der ingenting udenom ham.

Og os ser han over Hovedet.

Vi er naaet til Hjørnet med Døren ind til Dronningens Kammer. Den aabnes, og Riccio kommer til Syne. Han klapper i Hænderne for at paakalde Opmærksomhed, før han taler.

Riccio: Jeg beklager, men Dronningen tager ikke mere imod i Dag.

En af Lorderne, der er synligt vred, gaar hen til Riccio.

Lorden: Jeg har ventet i tre Timer.

Riccio trækker beklagende paa Skuldrene.

Riccio: Det gør mig ondt, men vi har vigtige Sager til Behandling, og de vil tage Resten af Dagen.

Lorderne skjuler ikke deres Misfornøjelse, da de fortrækker.

Riccio forsvinder igen ind i Dronningens Kammer. I Døren passerer han en af de fire Mary'er - Mary Beaton - for Udgaaende. Lige udenfor Døren støder hun paa Darnley.

Darnley: Hvem er inde hos Dronningen?

Beaton: Riccio.

Darnley: Ikke andre?

Beaton: Jo - Bothwell, men han gaar nu.

Hun skynder sig videre. I det samme gaar Døren op, og Bothwell kommer ud. Der er en Atmosfære om ham af Mandighed og Styrke, saavel fysisk som psykisk. Han gaar forbi Darnley uden at hilse - ikke af Storsnudethed eller Uforskammethed men simpelt-hen fordi han ikke har set Darnley. Denne raaber efter ham.

Darnley: Hov Bothwell.

Bothwell vender ig og opdager Darnley. Han hilser venligt og ligefremt paa ham men uden at skænke ham synderlig Opmærksomhed.

Darnley: Hvor skal De hen?

Bothwell: Til Grænsen..

Darnley: Og hvad?

Bothwell: Jeg har faaet Kommandoen over Grænsetropperne.

Darnley: Har De?

Bothwell: Ja - men jeg maa afsted, jeg har travlt.

Bothwell gaar. Darnley bliver staaende med et stivnet Ansigtsudtryk - paa samme Tid overrumplet og forbitret. Saa tager han sig sammen og gaar ind til Dronningen.

Dronningens Frugtsommelighed er ved at blive synlig. *Han*
Dronningens Kammer. ~~Rød i Hovedet af tilbageskræmt Harme gaar Darnley lige hen~~
~~til Dronningen, som~~ sidder ved sit Arbejdsbord, omgivet af Dynger af Dokumenter.
Darnley gaar lige løs paa Sagen.

Darnley: Du har givet Kommandoen over Grænsetropperne til Bothwell?

Mary: Ja.

Darnley: Hvorfor har du det? Du vidste, at min Far ønskede den Post.

Riccio har nærmet sig med et Dokument til Underskrift. Han blander sig nu i Samtalen - med den ham egne Mangel paa Takt.

Riccio: Deres Far er jo ikke Militær.

Darnley: (skarpt) Jeg talte ikke til Dem...(til Dronningen) Du kunde i det mindste have spurgt mig.

Mary: Det behøvede jeg ikke. Jeg kender Forholdene ved Grænsen bedre end du...(til Riccio) Hvad er det De har der?

Riccio: Det er Hamilton'ernes Benaadning.

Darnley, der allerede har vendt sig bort for at se at komme sig af den Ærgrelse han lige har haft, vender sig igen mod Dronningen.

Darnley: Skal Hamilton'erne benaades?

Mary: Ja.

Darnley: Det ved jeg ikke noget om.

Mary: Nu ved du det jo.

Darnley: Du ved, at jeg ikke kan udstaa dem?

Mary - ganske uberørt af Darnley's Protester - skriver under.

Darnley: Jeg skriver ikke under.

Mary: Det er heller ikke nødvendigt. Vi gør det for dig.

Mary modtager af Riccio's Haand et Stempel med Darnley's Navnetræk og anbringer
eget
det under sit/Navn.

Darnley: Hvad er det for et Stempel?

Mary: Det er et jeg har ladet lave. Du er her aldrig, naar vi har
Brug for dig. Vi kan ikke lade Sagerne ligge, til det passer dig
at komme.

Darnley: Hvorfor holder du mig udenfor?

Mary: For det første, fordi du ikke interesserer dig for dette her, og
for det andet, fordi det ikke ligger for dig.

X
Darnley: Ne, man skal aabenbart gaa med Skørter for at forstaa sig paa
Politik.

Mary: (med et fint Smil) Try.

Darnley: Try - what?

Mary: At gaa med Skørter.

Darnley gaar rasende. Riccio ler støjende.

swamp to

~~Fade in.~~

Indenfor Lordernes Kres konspireres der livligere end nogensinde. Sammensværgel-
sen tæller flere og flere Deltagere. Vi overværer et Møde, i hvilket der foruden Mor-
ton, Lindsay, Ruthven og Douglas deltager Glemcairn, Rothes, Grange og Bedford.

Morton: Han er en Fare for vor Religion.

Ruthven: (i et Udbrud af Hidsighed og Utaalmodighed) Aa, til Helvede med Religionen. Vi behøver vel ikke at hykle overfor os selv. Lad os tale rent ud: vi vil ikke mere lade os regere af et Kvind-folk, *vi vil ikke danse efter hendes Fide - det er hende, der skal danse efter vores.*

Morton: Vi rammer hende, naar vi sigter mod Riccio.

Ruthven: Oh yes, yes - you have said it all a hundred times, but why don't we go to work? Maaneder er gaaet, og stadig ser jeg nothing but delay from day to day.

Douglas: Ruthven is right. In Heavens name, let us be quick about it.

Morton: I know, I know. Men vi maa have Taalmodighed og gaa forsigtigt frem. Vi skulde jo gerne slaa to Fluer med et Smæk.

Maitland stikker Hovedet ind i Billedet.

Maitland: Eller tre...

Morton rynker Panden uforstaaende.

Morton: Hvem er den tredje?

Maitland: Darnley. Hvis vi kunde faa ham over paa vor Side.

Mar: (forbløffet) Imod Dronningen?

Maitland: Ja.

Roths: Imod sin egen Hustru?

Maitland: Ja.

Killigrew: Hvordan vil du bære dig ad med det?

Maitland: Havde vi bare den sorte Kat...

Ruthven: Aa - 1 med jeres sorte Kat.

~~Fade out.~~

Sweep to

~~12.~~

~~Fade in.~~

Dronningen og Darnley og nogle af Hoffets Damer og Herrer er inviteret til Aften i en velstaaende Edinburgh-Borgers Hjem. Vi ser Dronningen midt i en Klynge. Darnley nærmer sig. Han raaber til en af de opvartende Tjenere.

Darnley: Er der mere Whisky?

Dronningen vender sig mod ham.

Mary: Du skulde ikke drikke mere.

Darnley, som har faaet en Dunk, skænker op.

Darnley: Jeg drikker saa meget jeg har Lyst til.

Mary: Men det er ikke godt for dig.

Darnley overhører hendes Bemærkning og vil skænke i for Riccio, som afslaar.
Darnley presser ham.

Mary: Lad dog være med at nøde, naar han ikke vil have det.

Darnley: Saa drikker jeg for ham ogsaa.

Hun skænker paany til sig selv og drikker, aabenbart mest for at ærgre Mary.

Mary: Henri...du taaler det jo ikke.

Darnley: Pas dig selv.

Med et undskyldende Smil henvender Mary sig til de Nærmeststodende.

Mary: Min Mand bliver altid saa underlig, naar han har faaet for meget oppe i Hatten.

Darnley gaar hen foran Dronningen.

Darnley: Naa, jeg er dog endnu din Mand.

Mary: Ja, Gud bedre det.

Darnley: Har du noget at beklage dig over?

Dronningen møder uforfærdet hans Blik.

Mary: Aa ja, det synes jeg nok jeg har.

Mary holder hans Blik fast. Darnley bliver ond og irriteret over hendes Frygtløshed og gaar tæt hen til hende, bøjer sig over hende og borer sit Blik i hendes.

Darnley: Jeg tror jeg har mere at beklage mig over. Jeg kunde f. Eks. godt lide at vide, hvor du tilbringer dine Nætter og med hvem.
Det er i hvert Fald ikke med mig.

Mary rejser sig i et Sæt, staar et Øjeblik overfor ham og stirrer ham ind i

Øjnene. Saa taler hun.

Mary: Du ved, at jeg gaar med et Barn inden i mig, og at det er dit Barn.

Darnley kæmper i sin Omtaagethed for at bevare sin overlegne Holdning.

Mary: Det Barn vil du maaske være saa god at tænke paa, naar du i Fremtiden følger Lyst til at lave Spektakler. Det vilde dog være Synd, at dit Had til mig skulde gaa ud over Barnet, synes du ikke?

Darnley er selv imponeret af sin Slagferdighed, da han svarer.

Darnley: Aah Herregud, skulde der ske noget med det, kunde vi jo altid lave et nyt.

Mary aabner Læberne for at svare igen, men hun bliver staaende som slagen med Stumhed og med Øjnene opspærret. Man venter, at hun skal knalde Darnley en Lussing, men i Stedet for vender hun sig bort, skjuler Ansigtet i sine Hænder. Af de smaa Trækninger i hendes Ryg forstaar vi, at hun græder - men der høres ikke en Lyd. Darnley staar forvirret og ser til - flov og dum.

Riccio har rejst sig. Han gaar hen til Darnley.

Riccio: De skulde skamme Dem.

Mary har rejst sig. Hendes Ansigt er vedet med Taarer, men der er kommet noget haardt i hendes Øjne. Med et Blik, der lyser af Had og Foragt ser hun paa Darnley.

Mary: Din Pjalt.

Saa giver hun Tegn til Opbrud. Et Par af hendes fire Mary'er hjælper hende. Der hersker en pinlig Stilhed.

Men vi glider hen til et Hjørne af Værelset, hvor Maitland og Morton netop mødes. Maitland bøjer sig henimod Morton og siger med sagte Stemme.

Maitland: Nu har vi fundet den sorte Kat.

Morton ser forbavset paa Maitland. Hvad mener han? Men saa gaar der pludselig et Lys op for ham. Hans Ansigt opklares af et Smil.

Morton: Oh - I see.

Maitland: And now we can put the shoulder to the wheel.
Fade out.

2. ~~32~~

Lindsay: Maa vi tale frit?

Darnley: Of course.

Darnley gaar hen til Douglas og Lindsay.

Douglas: You see...

Morton er ogsaa kommet hen til dem. Lindsay standser Douglas.

Lindsay: Det er nok bedre Morton forklarer det.

Morton taler til Darnley med forstilt Oprigtighed.

Morton: Det er lidt pinligt, men...

Han stopper op for at forøge Spendingen for Darnley. Saa gaar han videre.

Morton: You have been blind too long.... We are your friends, we will open your eyes.

Darnley: (foruroliget) What is it?

Morton: It's about Riccio.

Darnley: Hvad er der med ham?

Douglas og Lindsay kommer nærmere.

Morton: Sladdereren gaar.

Darnley: Om hvem?

Douglas: Om Riccio - og Dronningen.

Darnley: Jeg forstaar jer ikke.

Lindsay: Dronningen burde tænke paa sit Rygte.

Morton: Hun lukker sig inde med ham hele Dage.

Douglas: And he is with her all hours at night.

Darnley: You are sure?

Douglas: Vi siger jo kun, hvad vi selv har hørt.

Darnley: Og hvad er det?

Morton: At Dronningen og Riccio nok ikke bare deler Bord men ogsaa -
Seng.

Af Darnley's Udtryk forstaar man, at Mistanken har slaaet Rod og har bragt

Fade in.

Darnley's Kammer. Vi ser Darnley ved Døren i Færd med at give Tjeneren Taylor Instruktioner. Tjeneren skal postere sig udenfor Døren og sørge for, at der ikke kommer nogen ind.

Darnley: Du har forstaaet? Ligegyldigt til hvem der kommer siger du, at jeg vil ikke forstyrres.

Taylor: Og hvis Dronningen...

Darnley: (kort) Det samme.

Taylor: Javel.

Taylor gaar udenfor og laaser Døren. Darnley gaar ind i Værelset, og vi ser alle whiskyrikende nu, at han har Møde med Lindsay, Douglas og Morton. De betragter ham med opmuntrende Lordene Blikke. Morton klapper ham endda paa Skulderen. Disse indflydelsesrige Lords Venlighed stiver tydeligt nok Darnley's Selvfølelse veldigt af.

Morton hentyder til Darnley's kategoriske Besked til Taylor om Dronningen.

Morton: Yes - you are right.

Darnley: Det er paa Tide, at hun forstaar, hvem der er master of the house. I am still her husband.

Morton: (smigrende) And soon her King.

Darnley: You think so?

Morton: We are working for you.

Darnley: I know.

Morton: We think it's for you to rule - not for her.

Darnley, der er synligt smigret, bliver pludselig opmærksom paa, at Douglas og Lindsay sidder og stikker Hovederne sammen.

Darnley: Hvad sidder I og hvisker om?

Douglas og Lindsay vender sig med forstilt Overraskelse mod ham.

Darnley ud af Fatning, selv om det er klart, at han føler sig dybere ramt i sin Forfængelighed end i sine Følelser for Mary. Han er derfor heller ikke ganske klar over, hvordan han skal reagere. Morton paatager sig at bringe hans Tanker ind paa de rette Baner.

Morton: (alvorligt) Your honour is at stake.

Darnley: (nærmest for sig selv) Det er altsaa for hans Skyld, at jeg maa ligge alene om Nætterne.

Morton: (trøstende) Det, der er sket, forringer jo ikke Dem.

Darnley: I have played the fool.

Morton: It happens to the best of men.

Darnley: I must find out how to deal with this.

Morton: It's up to you to decide, but whatever you decide we are ready to help you.

Darnley: Thank you. Men hvordan skal jeg faa Vished for, at det nu ogsaa er rigtigt?

Morton: I'll give you my advice.

Darnley: Yes?

Morton: Ask Her Majesty to give Riccio ^{the} sack.

Darnley: An if she will not turn him out.

Morton trækker paa Skuldrene og ser hen paa Lindsay og Douglas.

Morton: Then we are here to support you. We do not wish our King to be dishonoured.

Darnley: Thank you. I'll speak to her to-morrow.

Douglas: Why to-morrow?

Lindsay: Why not to-night?

Darnley: Well. I'll go and see her right now... *(han kommer sit Glas)*.

De andre bifalder og billiger Darnley's Beslutsomhed, og Darnley gaar henimod Døren. Undervejs standser han og vender sig om.

Darnley: She thinks I'm a fool - but she is mistaken.

Morton: That's it.

Darnley banker paa Døren. Taylor sætter. 34

Beruset af sin egen Styrke gaar Darnley ud af Stuen. Han ser ikke de andres ironiske Blikke. Morton bøjer sig og hvisker til de andre.

Morton: I think we'll get him.

Saa giver han Tegn til de andre, hvorefter alle tre fjerner sig - for i Morton's Kancelli at afvente Udfaldet af "Darnley's Opgør med Dronningen.

Dronningens Kammer. Mary sidder og skriver paa et Udkast til et Brev. Hendes Arbejdsbord er dækket af Breve og Dokumenter, som viser i hvilken Grad hun gaar op i Statsforretningerne. Mary Livingstone gaar hende til Haande. Darnley kommer ind, gaar lige hen til Bordet. Mart. ser flygtigt op paa ham.

Darnley: Jeg ønsker at tale med dig.

Mary: (uden at se op) Well.

Darnley: Alene.

Dronningen nikker op til Mary Livingstone, der gaar. Dronningen og Darnley er alene. Mary skriver og fortsætter med at skrive, ganske uberørt af Darnley's Tilstedeværelse.

Darnley: Is Riccio your lover?

Mary: why?

Darnley: Is he your lover?

Mary: And if he were?

Darnley: I asked you: is he your lover - yes or no.

Mary: No.

Darnley: So much the better.

Mary: Anything more?

Darnley: Yes. I wish you to chase him.

Mary: You wish?

Darnley: Yes.

Mary: And why?

Darnley: Because people talk.

Mary: Of what?

Darnley: Of you and Riccio.

Mary svarer ikke.

Darnley: Du skulde tænke paa dit Rygte.

Mary svarer stadig ikke men fordyber sig i Arbejdet. Darnley bøjer sig pludselig ind over Bordet og river Pennen ud af Haanden paa hende.

Darnley: Jeg taler til dig.

Dronningen rejser sig i et Sæt.

Mary: Hvad bilder du dig ind?

De staar Ansigt til Ansigt i en Tid.

Darnley: Jeg vil vide, om Riccio er din Elsker.

Mary: Jeg har jo sagt nej.

Darnley: Jeg tror dig ikke.

Mary: Saa maa du lade være.

Darnley: Vi er endnu gift, skønt jeg ikke mærker meget til det.

Mary: Det er du selv Skyld i.

Darnley: Vil du sværge, at Riccio ikke er din Elsker?

Mary: Nej.

Darnley tager et Skridt endnu, og han løfter Haanden, som vilde han slaa hende, og der er et Udtryk af Vildskab i hans Øjne og - for et Øjeblik - en mandig Styrke i hans Holdning, som hun ikke kan undgaa at bemærke. Hun er da ogsaa egentlig mere forbavset end vred. Thi for første Gang i Maaneder optræder Darnley som et Mandfolk overfor hende - det Mandfolk hun har savnet i ham. Hvilket ikke undlader at gøre et vist Indtryk paa Kvinden i hende. Den erotiske Spending mellem dem er for nogle faa Sekunder vaagnet imellem dem paany.

Darnley: Vil du sværge, at Riccio ikke er din Elsker?

Men Darnley kæmper mod en stærk og selvraadig Natur, der ikke uden videre lader sig undertvinge. I nogle faa Øjeblikke endnu synes det som om Darnley har faaet en Chance til at vinde hende tilbage - men saa besinder Mary sig.

Mary: Nej, har jeg sagt. Du fornærmer mig allerede ved at bede mig om det. Hvor er du dog naiv. Hvis der virkelig var noget mellem mig og Riccio, tror du saa jeg vilde sidde alene med ham her i mit Kammer Aften efter Aften - tror du ikke netop jeg vilde undgaa alt, som kunde vække Mistanke?

Og Darnley bukker under. Mandfolket er som blæst bort - tilbage er blot en sølle Fyr, der bønfoldende begynder at plage hende.

Darnley: Mary, kunde vi ikke begynde forfra?

Mary ryster paa Hovedet. Utvetydig Foragt er at læse i hendes Blik.

Mary: Nej, min Ven, vi er kommet for langt fra hinanden.

Darnley: Jeg lover jeg skal forsøge at være saadan som du gerne vil have mig.

Mary: Det har du lovet før.

Darnley: Denne Gang er det Alvor.

Mary: Nej, jeg lader mig ikke narre til at tro paa dig.

Darnley: Du har dog engang holdt af mig.

Mary: Ja, jeg holdt af dig som jeg troede du var. Men nu ser jeg dig som du er.

Darnley: Du er den eneste jeg bryder mig om.

Mary: Min Ven, du er ude af Stand til at bryde dig om andre end dig selv. (Pause) Nej, vi skal ikke tale mere om Kærlighed.

Darnley nærmer sit Ansigt til hendes. Han taler bedende, bønfoldende.

Darnley: Mary - I love you.

Mary puffer ham blidt men bestemt bort.

Mary: Gaa nu, Henri - du stinker af Whisly.

Darnley, der havde let til Taarer, naar han blev rørt over sig selv, lader sig falde ned paa en Stol og begynder at hulke. Mary betragter ham - men uden at røres af hans Taarer.

Mary: (irriteret) Oh, stop crying. *I hate to see ~~man~~ cry.*

Hans Hulken hører op, han vender sit taarevadede Ansigt op imod hende. Engang imellem snøfter han.

Darnley: (bønligt) Mary, let me stay with you.

Mary: Nej, siger jeg.

Darnley: Jeg lover...

Mary: (haardt) Nej, nej, forstaar du da ikke, at bare Tanken om, at du rører ved mig, gør mig led.

Darnley skifter Udtryk, der kommer et ondt Glimt i Øjnene.

Darnley: Jeg er dig ækel, ikke?

Mary: Ja.

Darnley rejser sig, gaar et Par Skridt henover Gulvet, betragter Mary med et Udtryk af Ondskabsfuldhed.

Darnley: And he is not your lover?

Mary svarer ham ikke.

Darnley: And you will not dismiss him?

Mary svarer ikke.

Darnley: Saa ved jeg ogsaa, hvad jeg skal tro.

Han gaar henimod Døren, hvor han vender sig.

Darnley: Men gaar du dine egne Veje, saa gaar jeg ogsaa mine egne Veje.

Mary er blevet staaende med knejsende Hoved, uden at svare. Hun ser ligegyldigt efter ham.

Et ganske kort Øjeblik efter at Darnley har lukket Døren efter sig kommer Livingstone ind og nærmer sig Dronningen. De to Kvinder staar og ser paa hinanden. Dronningen skal netop til at tale, da Døren aabnes igen, og Darnley stikker Hovedet ind.

Darnley: Good-night - whore.

Han smækker Døren i.

Da vi ser Mary igen, er der ikke længere Ro og Kulde i hendes Blik. Noget vildt og desperat er kommet i hende - det er hele hendes skuffede Lidenskab, hendes Had mod Darnley og Fortvivlelsen over hendes mislykkede Forhold til ham, der i dette Øjeblik vælder op i hende.

Livingstone, der er blevet staaende, stirrer forfærdet paa Dronningen. Hun har aldrig før set et saadant Udtryk i hendes Ansigt. Mary bemærker hendes Stirren - det er umuligt for hende længere at beherske sig og i sin Desperation farer hun pludselig frem mod sin Hofdame og slaar hende haardt og ondt lige i Ansigtet.

Mary forlader ophidset sit Offer og gaar i voldsomt Sindsoprør op og ned over Gulvet.

Livingstone er faldet sammen paa en Stol og forsøger at undertrykke sin Hulken, med Ansigtet skjult i sine Hænder.

Mary: (irriteret) Stop crying.

Men lige saa pludseligt Vreden kom over Mary, lige saa pludseligt forlader den hende. Hun ser henimod Livingstone og gaar hen til hende og stryger venligt hendes Hoved.

Mary: I'm sorry...don't cry, please...

Livingstone ser op og smiler gennem Taarerne.

Livingst: It's nothing...

Hun tørrer Taarerne bort.

Darnley er ved at gaa ned ad den brede Vindeltrappe, da han hører Skridt nærme sig nedefra. Han løber op igen til Forverelset til Dronningens Kammer, hvor han skjuler sig i en Vindusniche og - selv uset - ser han herfra Riccio komme fra Trappen med en Lygte eller med et Lys i Haanden. Han skynder sig hen til Dronningens Dør og banker paa. Man hører en Stemme - Livingstone's - indefra spørge, hvem det er. Saa aabnes Døren, og Mary Livingstone bliver synlig. Hun lader Riccio passere og gaar selv gennem Forverelset til Trappen.

Darnley's Skinsyge er paany vakt og bestyrket. Riccio's sene Besøg hos Dronningen har bekræftet hans Mistanke. Med et Udtryk af Forbitrelse og Hævnlyst gaar han henimod Trappen.

Dronningens Kammer. Riccio forklarer Dronningen Grunden til sit Besøg.

Riccio: Bothwell has just arrived.

Mary: Bothwell? From where?

Riccio: From the border. Han maa absolut tale med Deres Majestæt, siger han.

Mary: Nu i Aften?

Riccio: Yes.

Mary: It's too late.

Riccio: Han siger det er meget vigtigt.

Mary: Well - hvornaar kommer han?

Riccio: He will be here in a minute.

Morton's Kancelli. Darnley kommer hurtigt ind. Morton, Douglas og Lindsay studerer ivrigt hans Ansigtsudtryk for at gætte sig til Udfaldet af hans Samtale med

Dronningen. Darnley bekendtgør nu den Beslutning han har taget.

Darnley: I know now that I am married to a whore and I will ask you to help me to revenge my honour.

De tre Lorder griber en for en - Morton sidst - hans Haand og trykker den varmt.

Morton: Vi skal have et Møde i Nat. Vil De komme med.

Darnley: Ja, jeg vil..

Dronningens Kammer. Bothwell er kommet og føres af Riccio til Dronningen. Under det følgende Ordskitte mærker vi, hvorledes hendes Nerver efter Opgøret med Darnley stadig er paa Højkant.

Mary: Det er sent.

Bothwell: Jeg har redet i 16 Timer..

Mary: (ironisk) Det maa være noget vigtigt saa.

Bothwell: Det er det ogsaa. Jeg har faaet et Vink om, at der er et eller andet i Gære.

Mary: I hvad Retning?

Bothwell: En Sammensværgelse eller et Kup eller...

Mary: Hvad ved De om det?

Bothwell: Ingenting positivt. Men jeg lugter Forrædderi.

Mary: Vrøvl. Hvem skulde det være.

Bothwell: Jeg foretrække i al Fald at blive, saa jeg kan være ved Haanden, hvis der skulde hende noget.

Mary: Og jeg foretrækker, at De tager tilbage og bliver paa Deres Post, til jeg kalder/Dem.

Bothwell: (stilfærdigt, men bestemt) I prefer to stay.

Deres Blikke mødes. Hendes haardt og vredt - hans frejdigt, men lige saa bestemt. Der er noget ubøjeligt og klippefast over hele hans Person, han ligesom hviler harmonisk i en Kraftfølelse, der giver ham en Sikkerhed, som ingen - selv ikke Dronningen - kan bryde.

Mary: You obstruct?

11.47

Bothwell: Yes.

Mary ved ikke rigtigt hvordan hun bør reagere paa loyale Opsætsighed. Saa siger hun ganske kort.

Mary: Good-night.

Bothwell: Good-night.

Bothwell bukker for hende, hverken servilt eller underdan igt - blot som et velopdragent Mandfolk for en Kvinde. Han gaar.

Fade out.

14.

Fade in.

Ret anselig Gruppe af Sammensvorne. Af nye Tilkomne er Lorderne Boyd og Ochiltree og Jarlen af Argyle, foruden Thomas Scott og Henry Yair. De er forsamlede om et stort Bord. For Bordende præsiderer Maitland. Der raader en egen højtidelig Stemning. Man venter aabenbart i Spænding. Da kommer Morton hurtigt ind. Alle retter deres Blikke mod ham.

Morton: He will be here in a few minutes. (han dæmper Stemmen) Han gik i Felden.

Lorderne ser beundrende paa ham.

Argyle: (med dæmpet Røst) Er det nu ogsaa klogt at have ham med?

Morton: Hvorfor skulde det ikke være det?

Argyle: Han er jo en Barnerumpe - man kan ikke sige noget til ham, uden at han straks render det i Dronningen.

Morton: Denne Gang skal han nok tie.

Ruthven: (tvivlende) Hm. Naar Dronningen begynder at flæbe, bliver han slap i Knæene. Jeg kender ham.

Morton: Jeg garanterer for ham.

Morton gør Tegn til dem om at være stille. I det samme kommer Darnley ind, fulgt af Douglas og Lindsay. Lorderne knæler. Darnley gaar hen til Bordet og giver Lorderne Tilladelse til at rejse sig.

Morton: (til Maitland) Hans Naade er klar til at skrive under.

12-42

Maitland: (lægger et Dokument i to Eksemplarer foran Darnley).

Darnley: (får han ser i Dokumentet) Der er en Ting jeg gerne vil vide.

Lorderne ser spørgende paa ham.

Darnley: (fortsætter) I gør mig til Jeres Konge - men for hvor lang Tid?
For Livstid?

Lorderne svarer i Kor: Ja ja.

Darnley: Ogsaa hvis Dronningen dør?

Lorderne tøver og ser hen paa Maitland, som svarer for dem.

Maitland: Ja.

Darnley: (med Betoning af hvert Ord) Ogsaa hvis hun dør barnløs?

Lorderne ser paa hinanden, som om de ikke ved, hvad de skal svare. De ser igen
hen paa Maitland, der svarer.

Maitland: (ogsaa med Betoning af hvert enkelt Ord) Ja. Ogsaa hvis Dronnin-
gen dør, inden hun faar sit Barn.

Darnley: Godt...(han tager Dokumentet og giver Maitland det ene Eksem-
plar)

Maitland: (læser op) Vi Lorderne lover Prins Henri at krone ham som vor
Konge, og vi lover ikke at spare Liv og Lemmer for at gennem-
føre dette.

Han har afsluttet Oplæsningen. Nu læser Darnley op af sit Eksemlar.

Darnley: Jeg Darnley lover at hjælpe Lorderne til at straffe de onde og
ugudelige Mænd, som behersker Dronningen, og til at forsvare
og beskytte Lorderne, hvis nogen Skade skulde ske i ~~Nærverel-~~
~~se af Dronningen.~~

Lorderne nikker som Tegn paa, at de er indforstaaet hermed.

Darnley underskriver nølende - som den viljesvage Natur han er. Selv naar han
ikke længere kan trække sig tilbage, er han tøvende og bange - i Stedet for at gaa
fuldt og fast ind for sin Beslutning. Lorderne rækker Hals og ser fra Darnley til
Morton, som nikker beroligende til dem.

Morton: (højtidelig) King Henri - De ved, hvad der venter Dem, hvis De
forraader os?

Darnley ser indtrængende paa Morton og derefter paa de andre og siger saa med et højtideligt Tonefald.

Darnley: Jeg sværger at forblive loyal mod denne Aftale og mod Dem, mine Lorder.

Morton ser sig triumferende om.

Douglas: Og nu til Værket.

Roths: Hvordan faar vi fat i Riccio?

Douglas: Om Morgen - i Sengen, før han staar op.

Darnley: No, I wish him to be taken in the presence of the Queen.

Grange: Wouldn't it be better to have it been done out of her presence?

Darnley: Nej. Hun skal bøjes. (Han gør en beskrivende Bevægelse med sine Hænder)

Boyd: Husk hun er frugtsommelig.

Glencairn: Hun kunde faa et Chok og dø.

Darnley trækker kyssik paa Skuldrene, som om han vilde sige, at det raader jo ingen andre end Forsynet for. Lorderne ser forfærdede paa ham men samtidig anerkendende. Darnley har rullet sit Dokument sammen og belaver sig paa at gaa. Med en Mine som en Konge siger han sin Afskedsreplik.

Darnley: Vi ses igen.

Han forlader Lordernes Selskab. Lorderne knæler og bliver liggende paa Knæ. Darnley gaar til Døren, der fører ud til Vindeltrappen. Man ser ham gaa ned. Lidt efter at han er forsvundet, ser man en Mand komme ned oppe fra. Det er en Mand i den reformerte Præstedragt. Han har langt Skæg. Som en Jehovah skrider han frem mod Gruppen. Prælaten er John Knox, der nu taler til Lorderne. Hans Blik og Røst er Fana tikerens. Han begynder.

14-47
Knox: Jeres Beslutning er en Gerning der er most worthy of all praise.
Thi Gud har befaleet os at tugte Katolikker og andre Afgudsdyr-
kere...

Lorderne: Amen, Amen.

Knox: ...med Guds Velsignelse skal I svinge Svøben over dem...

Lorderne: Amen, Amen.

Knox: ...men løfter I den, maa I ogsaa lade falde, thi giver I efter
i Straffens Øjeblik, vilder kun være Foragt tilovers for Jer.

Lorderne: Amen, Amen.

Fade out.

15.

Mary's Kammer den 9. Marts 1566, henimod Klokken 7 om Aftenen. Mary holder et lille Selskab for nogle af sine allernærmeste Venner. Mary, der er synlig frugtsommelig (huner paa 6te Maaned), sidder som Midtpunkt i en fortrolig Klynge. Der er hendes Halvsøster, Grevinden af Argyle, Lairden af Creich, Robert Beaton og Dronningens franske Læge - "the apotecary" - M. Arnault. Ved Vinduet staar Mary's Broder, Lord Robert Stuart, Livgardens Kaptajn Arthur Erskine og den unge Anthony Standen.

Bag en Buffet i den anden Ende af Kamret forbereder Mary's franske Kok dampende Retter.

Alle er optaget af at lytte til Riccio, der synger til ^{eget} Luthakkompagnement. En Page holder et Lys, for at han bedre kan se Noderne. Riccio synger en lille fransk Sang, hvortil Mary Stuart selv har skrevet Teksetn og Riccio Musiken.

Riccio: Las' en mon doux printemps
Et fleur de ma jeunesse,
Toutes les peines sens
D'une extreme tristesse
Et en rien n'ai plaisir.
Qu'en regret et désir.

Da han har sluttet, er der Bifald og Udbrud som "beautiful" og "a wonderful voice". Dronningen, der er glad og spøgelfuld, rejser sig.

Mary: Skal vi gaa til Bords. Kom Riccio.

Opbrud. Man gaar til Bords. Passiar. Utvungen Stemning. Tjenere begynder at bære Fade rundt. Dronningen rækker et Stykke Postej over til Riccio.

Pludselig bliver der Stilhed. Darnley er kormet ind gennem den lille Dør, der fører ud til Vindeltrappen. Darnley gaar hen og sætter sig paa den tomme Plads ved Siden af Dronningen. Han lægger Armen om hende og kysser hende paa Halsen. Hun lader det ske. Tjeneren byder Darnley af et Fad, men han afslaar det.

Mary: (overrasket) Skal du ikke have noget at spise?

Darnley: (undvigende) Nej...

Mary: Har du da spist?

Darnley: Ja.

Mary: Saa tidligt!

Darnley: Ja - jeg spiste sammen med Lindsay og Ruthven.

Mary's Forundring har endnu ikke sat sig, da hun bliver opmærksom paa, at de andre ser over mod den lille Dør. Hun følger deres Blikke og ser Forhænget løftes og Ruthven komme til Syne. Han er iført en Damaskes Slobrok - som en der netop har rejst sig fra et Sygeleje - hvad han ogsaa har. I Haanden holder han en Kaarde. Han virker endnu magrere end sidst vi saa ham, og hans Øjne lyser med en Fanatikers Glød. Han er bleg og gusten med blodløse Læber. Og hans hele Fremtoning minder mest om et uhyggeligt Fantom. Mary's første Indtryk er da ogsaa, at det er en Mand, der taler i Vil-delse.

Mary: Jeg troede De var syg?

Ruthven: Det er jeg ogsaa.

Mary: Hvad vil De saa her?

Ruthven: Tale med Riccio.

Mary: Paa denne Tid?

Ruthven: (længere
efter en Pause) Vi vil ikke/finde os i ham.

Pludselig bliver der Stilhed. Darnley er kommet ind gennem den lille Dør, der fører ud til Vindeltrappen. Darnley gaar hen og sætter sig paa den tomme Plads ved Siden af Dronningen. Han lægger Armen om hende og kysser hende paa Halsen. Hun lader det ske. Tjeneren byder Darnley af et Fad, men han afslaar det.

Mary: (overrasket) Skal du ikke have noget at spise?

Darnley: (undvigende) Nej...

Mary: Har du da spist?

Darnley: Ja.

Mary: Saa tidligt?

Darnley: Ja - jeg spiste sammen med Lindsay og Ruthven.

Mary's Forundring har endnu ikke sat sig, da hun bliver opmærksom paa, at de andre ser over mod den lille Dør. Hun følger deres Blikke og ser Forhænget løftes og Ruthven komme til Syne. Han er iført en Damaskes Slobrok - som en der netop har rejst sig fra et Sygeleje - hvad han ogsaa har. I Haanden holder han en Kaarde. Han virker endnu magrere end sidst vi saa ham, og hans Øjne lyser med en Fanatikers Glød. Han er bleg og gusten med blodløse Læber. Og hans hele Fremtoning minder mest om et uhyggeligt Fantom. Mary's første Indtryk er da ogsaa, at det er en Mand, der taler i Vil-delse.

Mary: Jeg troede De var syg?

Ruthven: Det er jeg ogsaa.

Mary: Hvad vil De saa her?

Ruthven: Tale med Riccio.

Mary: Paa denne Tid?

længere

Ruthven: (efter en Pause) Vi vil ikke/finde os i ham.

2-3

4.

Mary: Hvem er vi?

Ruthven: Ask your husband.

Mary vender sig mod Darnley.

Mary: Hvad er Meningen med dette her?

Darnley: Det aner jeg ikke.

Han ser bort for at undgaa Mary's forskende Blik. Mary vender sig igen mod Ruthven. Myndigt forlanger hun, at han skal gaa.

Mary: Gaa Deres Vej - hører De.

Ruthven: Ikke før jeg har faaet snakket med Riccio.

Ruthven forlader Døraabningen, og bag ham ser vi nu Douglas, der følger efter ham ind, og de to Soldater. Ruthven gaar henimod Riccio. Denne springer op og skjuler sig i en Vinduesfordybning bag Dronningen.

Ruthven: (haanligt snerrende) Kujon.

Douglas, der er kommet hen paa Siden af Ruthven, vil hjælpe denne ved at trække Bordet bort. Derved vælter dette. Grevinden af Argyle griber i Faldet Lysestagen og løfter den over sit Hovede, og i Skæret fra de flakkende Lys udspilles den følgende Scene.

Samtidig med at dette sker, er Ruthven gaaet frem mod Dronningen. Erskine og Livlægen Arnault stiller sig i Vejen for ham, men han ryster dem af sig og truer ad dem med Vildskaben lysende ud af Øjnene.

Ruthven: Rør mig ikke, siger jeg.

Og han gaar et Skridt frem imod Dronningen, bag hvem Riccio dækker sig. Mary selv er uforfærdet.

Mary: Do you ask my life?

Ruthven: No madam, but I will have out that gallant.

Han hugger ud efter Riccio med sin Kaarde, men Mary stiller sig i Vejen for ham. Riccio, der forstaar, at det er Alvor, jamrer sig.

Riccio: Madama, io sono morte.

Mary: (trøstende) Vær rolig.

Og idet hun ser hen paa Darnley.

Mary: My husband vil ikke tillade, at der sker dig noget. Vel?

Darnley: ~~(undvigende) Na...nej...~~ (Her).

I dette Øjeblik lyder der Larm fra Forværelset. Raa Soldaterstemmer brøler Douglas'ernes Kampraab: A Douglas, a Douglas. Døren til Forværelset rives op. Morton kommer ind sammen med Bellenden og Kerr of Fauldonside, efterfulgt af en Skare bevæbnede Mænd, og man har Indtryk af, at der er flere udenfor. Nogle af Mændene bærer Lys og Lygter. Morton bliver staaende for at tage Overblik af Situationen. Med fuldkommen Ro og Beherskelse uddeler han sine Ordre. Han henvender sig først til Mary's Gæster.

Morton: Der maa ingen være herinde.

Ingen gør Mine til at gaa.

Morton: Se saa at komme afsted. Der sker Dem ikke noget.

Soldater har paa et Vink af Morton nærmet sig.

Morton: Lad det saa blive til noget.

Mary's Gæster - med Undtagelse af Riccio - føres ud, en for en. En af Soldaterne overtager Grevinde Argyles Lysestage. Under alt dette har Darnley staaet, som om han ikke vidste, hvad han skulde foretage sig. Morton vender sig nu mod den Gruppe, i hvilken Dronningen er Midtpunkt.

Morton: Skal vi saa se at faa ham frem.

Darnley: (til Dronningen) Gaa hellere til Side, saa du ikke kommer noget til.

Mary: (harmfuld) I faar ikke Lov at røre ham.

Morton: Vi skal have ham.

For at vinde Tid forsøger Dronningen at faa en Forhandling igang.

Mary: Jeg lover jer, at hvis han har gjort noget galt, skal han nok blive straffet.

Morton: Det er bare at spille Tiden. Kom hellere med ham.

Riccio klynger sig til Mary's Kjole og bønfalder hende i sin Hjertenød.

Riccio: Giustizia, giustizia.

Bellenden, der har et Reb i Haanden, gaar henimod Riccio og viser ham det.

Bellenden: Retfærdighed? Værsgo', her er fire Alen Reb.

Kerr: Kom ud, saa vi kan hænges dig.

Riccio bønfalder paa ny Dronningen.

Riccio: Madame, save my life, for Gods sake.

Ruthven, der under de foregaaende Replikker har kredset uden om Dronningen, spejdende efter en Mulighed for at ramme Riccio uden at gøre Dronningen Fortræd, giver nu uset af Mary Darnley et Tegn, paa hvilket Darnley lader sig glide ind bag Mary og slaar Armene om hende. Hun forsøger at slaa og bide sig fri, men Darnley har et solidt Tag om sin frugtsommelige Hustru. Under Modstand tvinger han hende langsomt, Tomme for Tomme, bort fra Vinduesfordyningen. Riccio klynger sig krampagtigt til Dronningens Kjole. Men han kan ikke længere undgaa sin Skæbne. Forfølgernes faar fat i ham. Han værges for sig, stønnende og pustende. Endnu klamrer han sig til Dronningens Kjole. En af Mændene maa løsne hans Fingre ved at brække dem bagover, til han slipper.

Mary hører ham kæmpe for sit Liv, men hun kan ikke hjælpe ham. Darnley holder hende fast som i en Skruestik. I sit Raseri ~~skriger hun højt af Vrede og Frygt, og ind imellem raaber hun.~~

Mary: Slip mig. Slip mig.

Mændene er begyndt at trække af med Riccio.

Bellenden: Lad os faa ham udenfor, der er bedre Plads.

Riccio gør rasende Modstand, skønt allerede saaret af flere Dolkestik. Men Mændene slæber af med ham henimod Døren.

Mary har ophørt med at sparke og bide og kradse Darnley, og i Stedet faar hendes Vrede Afløb i en Strøm af Ord. Idet han drejer Hovedet, hvæser hun Darnley ind i Ansigtet.

Mary: Du Forrædder og Søn af en Forrædder - hvor er du feig - og lurvet - hvor jeg hader dig - jeg hader dig.

Mændene, der har grebet Riccio, er imidlertid naaet hen til Døren med ham, men her hager han sig fast i Dørkarmen. Ruthven, der er fulgt med, slaar ham over Fingrene med Skæftet af sin Kaarde.

Endelig faar de ham gennem Døren, der bliver staaende aaben efter dem. Soldaterne, der holder Vagt udenfor Døren, følger Hændelserne med spændt Interesse, og vi Lyden derude fra. Vi hører Klirren af Staal mod Staal, Ofrets hæse Stemme's skurrende Stønnen og de Sammensvornes Eder under Kampen. Saa bliver alting stille, et ganske kort Øjeblik - og derefter hører vi et Brøl - som af et Dyr i Dødsangst. Igen Stilheden. Morton gaar ud og lukker Døren efter sig. I Stilheden, der følger efter, hører vi en Kvinde bryde ud i Graad. Det er Mary, der græder i Sorg over Tabet af sin trofaste Medarbejder - men dog maaske endnu mere i Harme og Fortvivlelse over den Ydmygelse, der er blevet hende tilføjet som Kvinde og Dronning.

Da Dronningens Graad har varet et Øjeblik, gaar Døren op og Ruthven vakler ind. tilsyneladende fuldkommen tilintetgjort af Sindsbevægelse og Udmattelse. Han lytter til Graaden og ser nysgerrig hen i Retning af Mary. Han staar et Øjeblik, som om han besindede sig paa et eller andet. Saa abner han Døren og taler i en ynkelig Tone til en af Soldaterne.

Ruthven: Faa noget Vin til mig.

Saa stavrer han hen og lader sig falde ned paa en Stol, ikke langt fra Dronningen, der selv sidder sammensunken, grædende, med Ansigtet skjult i sine Hænder. Darnley staar ved Siden, nærmest et Billede paa Raadvildhed og Hjælpeløshed. Ruthven synes en Afmagt nær. Svæddraaberne perler paa hans Pande, og det sortner for hans Øjne. Nu kommer en af Dronningens franske Tjenere med Vin. Ruthven drikker graadigt.

Mary's Graad er stilnet af. Hun løfter sit taarevædede Ansigt. Det er, som hendes Beslutsomhed vender tilbage. Hun ser over paa Ruthven. Hun taler med næsten tonløs Stemme.

8

Mary: Is he dead?

Ruthven: There is no more need to speak of Riccio.

Mary bliver haard, og hun vender sig med iskold Foragt mod Darnley.

Mary: This is your work.

Og efter en Pause.

Mary: Judas.

Hun fører Haanden op til Halsen som for at tørre hans Kys fra før bort. Man forstaar, at hun søger et Opgør med ham.

Mary: Hvorfor har du gjort det?

Darnley: Jeg havde Grunde nok.

Mary: Hvad for Grunde?

Darnley: Lige si den han fik Indpas her, har du ganske overset mig. Ham kunde du godt sidde og spille Kort med til langt ud paa Natten, men mig kunde du ikke komme ned til...

Mary: En Kvinde skal ikke komme til sin Mand - det er ham, der skal komme til hende.

Darnley: Der var engang, da du godt kunde komme af dig selv.

Mary: Ja - engang. Men det er forbi. Og hvis du troede, du kunde faa mig igen paa denne her Maade, saa har du taget fejl. Jeg vil ikke længere være din Hustru.

Ruthven, der har siddet tilsyneladende ganske sløv, blander sig nu i Samtalen.

Ruthven: You can't do that.

Mary vender sig mod Ruthven.

Mary: Hvad er det jeg ikke kan?

Ruthven: De kan ikke saadan løbe fra Deres Mand.

Mary rejser sig og gaar hen til Ruthven.

Mary: Why not? Deres Hustru løb da fra Dem.

Ruthven: Ja, det gjorde hun - men ikke, fordi ^{hvis} havde været mig utro.

Mary: Jeg har heller ikke været nogen utro.

Ruthven: No? And Riccio?

Mary: Riccio - poor Riccio...(skarpt til Ruthven) His blood shall be dear to some of you.

I Forverelset til Dronningens Kammer. Bothwell, der er blevet Dronningen tro, kommer hurtigt gennem Forverelset, der er fyldt med Soldater. Ingen træder dog i Vejen for ham, før han naar hen til Døren, som fører ind til Dronningens Kammer. En Befalingsmand blandt Soldaterne stiller sig i Vejen for ham, idet han dog taler til Bothwell med den Respekt en Soldat skylder en meget højtstaaende Officer.

Soldaten: Der maa ingen komme ind.

Bothwell: Vil du have dit Hoved kappet af?

Soldaten: (frygtsomt) Det er en Ordre...

Bothwell: Bank paa.

Dronningens Kammer. Der lyder en kraftig Banken paa Døren. Ruthven rejser sig, idet han betyder Dronningen og Darnley at forblive hvor de er. Med usikre Skridt gaar han hen til Døren.

Ruthven: Hvem er det

Svaret lyder ind til Ruthven gennem den lukkede Dør: Jarlen af Bothwell.

Dronningen rejser Hovedet og lytter spændt, da hun hører Navnet. Ruthven, der under den følgende Scene bevarer en rolig Holdning, aabner Døren paa Klem. Vi ser Bothwell staaende udenfor. De er omgivet af Lanser.

Bothwell: Jeg ønsker at tale med Dronningen - straks.

Ruthven: Det kan ikke lade sig gøre.

Bothwell: (i begyndende Ophidselse) Say, what's going on here?

Ruthven: Alt, hvad der sker, sker paa Ordre af Lord Darnley og i hans Navn.

Mary, der bevogtes af Darnley, sender ham et hastigt Blik. Saa raaber hun.

Mary: Hjælp mig Bothwell. Riccio has been killed and I...

Ruthven, der bliver betænkelig ved Mary's Udraab, smækker hastigt Døren til lige for Næsen af Bothwell.

Udenfor. Bothwell hamrer som en Rasende paa Døren med sine knyttede Næver. Uventet kommer Morton til Stede. Morton optræder meget bestemt.

Morton: Hvem har givet dig Lov til at forlade dit Kammer?

Bothwell: Lov?

Morton: Ja. Du maa betragte dig som vores Fange, og du har at gaa tilbage til dit Kammer og blive der, til vi siger til.

Bothwell forstaar, at han er fanget i en Fælde. Han ser sig om, som vilde han forsøge at undslippe. Han tager et Skridt henimod Trappen - men straks er Lanserne omkring ham. Saa falder han til Føje, trækker paa Skuldrene og lader sig føre bort af nogle Soldater, som Morton har udpeget til det.

Dronningens Kammer. Ruthven staar midt paa Gulvet. Han ser paa Dronningen og paa Darnley. Aabenbart længes han selv efter at komme i Seng. Han taler til Darnley.

Ruthven: Jeg tror vi skal sige Dronningen Godnat.

Han bukker for Dronningen. Hun ønsker ham ikke. Saa træder Darnley hen til hende.

Darnley: Godnat...Mary.

Mary: Goodnight, Henri. Thanks for to-night. I shall never forget.

Darnley rejser sig og gaar mod Døren, hvor Ruthven venter ham. De gaar sammen, Ruthven støttende sig til Darnley. Aldrig saa snart har Døren lukket sig efter dem, før Mary iler hen til den lille Dør - den ud til den lille Vindeltrappe. Hun aabner den rask - men mødes af 4 - 5 bevæbnede Soldater. Hun taber dog ikke Fatningen, skønt en af Soldaterne stiller sig i Vejen for hende.

Mary: Flyt jer.

Soldaten: De maa ikke komme ud herfra.

Mary:

Jeg skal ned,

Soldaten: Ikke denne Vej.

Mary: Jeg kommer op med det samme.

Soldaten: Vi maa ikke.

Og Soldaten, med hvem Mary har vekslet disse Replikker, trækker Døren til og laaser den. Dronningen er Fange i sit eget Slot - ja i sit eget Kammer.

X

Bothwell's Kammer. Døren aabnes. Vi ser Bothwell omgivet af en tæt Flok af Landsk. Han bliver lukket ind. ~~Befalingsmanden giver en skægget Soldat Besked om at gaa med ind for at han passe paa Fanger. Døren lukkes bag ham, og Nøglen drejes om udefra. Bothwell skæver til Soldaten som for at tage Maal af ham.~~

X

Dronningens Kammer.

Lukket inde i sit Kammer, afsondret fra alle sine Venner, gaar Mary rastløs op og ned over Gulvet som et Dyr i et Bur. Med en beslutsom Mine gaar hun pludselig hen til Døren ud til Forverelset. Hun banker paa. En Soldat svarer hende.

Soldaten: Hvad er der?

Mary: Vil De bede en af mine Damer om at komme op til mig - Mary Beaton eller Mary Livingstone.

Soldaten: Vi maa ikke lukke nogen ind til Dem.

Mary: Jamen saa en af mine Kammerpiger. Jeg maa have nogen til at hjælpe mig.

Soldaten: Det kan vi heller ikke. Vi maa ikke lukke noget Menneske ind til Dem.
Mary genoptager sine pinefulde Vandring.

Bothwell's Kammer. Bothwell, ~~klædt i den skæggede Solfats Tøj~~, har aabnet Vinduet og bøjer sig ud, dels for at bedømme Højden og dels for at se, om der er Mennesker i Nærheden.

I et indskudt Billede ser vi Muren udefra, optaget nede fra Jorden for at vise Vinduets Højde. I Vinduet ser vi Bothwell bøjet frem.

Igen Kamret. Bothwell ^{er} et Sæt oppe i Vindueskarmen og springer dristigt ud.

Mary gaar op og ned ad Gulvet, mere fyldt af Harne end Frygt - grublende over, hvordan hun dog skal genvinde sin Frihed. Hun gaar imod Apparatet og atter bort fra det. Da hun er kommet et Stykke bort og altsaa har Ryggen til Tilskuerne, ser vi hende standse sin Gang.

Det ser ud, som om hendes Ben nægter at lystre hende. Hun ser sig om efter en Støtte men finder ingen. Hun ser sig hjælpeløs om og presser Hænderne mod sit Underliv og med et klagende Skrig synker hun sammen paa Gulvet. Stønnende af Smerte krummer hun sig sammen. Og nu udstøder hun igen et klagende Skrig - højere end før.

Mary er faldet ned et Par Skridt fra Døren ud til den lille Vindeltrappe. Den aabnes nu og Soldaten fra før kigger ind. Han gaar forsigtigt hen til Dronningen, som stadig jamrer sig. De andre Soldater stimler sammen i Døren og ser til.

Soldaten: What's the matter?

Mary svarer ikke, virrer blot med Hovedet. Soldaten bøjer sig over hende for at hjælpe hende op.

Mary: Nej, lad mig ligge.

Soldaten: Kan jeg ikke gøre noget?

Mary svare i afbrudte Sætninger, der kommer støvevis.

Mary: My husband...ask him...to come...

13. #
Soldaten nikker, at han har forstaaet og nok skal opfylde hendes ønske. Han rejser sig hurtigt og gaar ud og ned ad vindeltrappen.

X

Bothwell springer over en Mur, der omgiver Slotshaven.

X

Dronningens Kammer. Mary har rejst sig halvt op, saa hun støtter sig med den ene Haand mod Gulvet. Darnley indfinder sig. Hans Mine er bekymret. Angstelig knæler han ned hos hende, der ikke ophører med at jamre sig.

Darnley: Hvad er der sket!

Mary: Aah du...jeg tror...

Darnley: (deltagende) Hvad tror du?

Mary: ...at det er Barnet, ~~(der er ved at komme.)~~

Darnley: Det er jo altfor tidligt, er det ikke?

Mary: Jo, men det er nok alt det her i Aften.

Hun jamrer sig paany. Darnley, der i dette Øjeblik føler ægte Medlidenhed med hende, stryger hende over Haanden. Hun ser taknemlig op paa ham, ~~og fører med en sød, kvindelig Bevægelse sin Haand op til hans Hage.~~

Mary: Jeg tror jeg vil lægge mig ~~ned~~, vil du hjælpe mig op?

Han løfter hende omsorgsfuldt op og støtter hende, idet han fører hende henimod hendes Sovekabinet.

Darnley: Støt dig til mig.

Mary: Yes.

Og hun lægger sin Arm om hans Hals. Af og til standser hun op og bider Læberne sammen for at udertrykke Smerterne. I et Øjeblik, da hun ikke plages af Veerne, vender hun sig imod ham med et Udtryk af Fortvivlelse.

Mary: Henri - if ^{the} ~~the~~ child should die...

Darnley: (bevæget) Vi vil bede til Gud, at det ikke gør det.

Mary: Yes.

De naar ind i Sovekabinettet, og Mary sætter sig paa Sengen.

Mary: Thank you - you are sweet.

Hun smiler et træt, smerteligt Smil op til ham.

Darnley: Er det ikke beære du gaar rigtigt i Seng?

Mary: No. I'll just lie down.

Og hun lægger sig ned. Darnley lægger hendes Fødder op.

Darnley: Har du det bedre?

Mary svarer ikke, thi hun føler, at nye Veer er paa Vej. Hun krummer sig sammen, da Krampen melder sig, og hun udstøder en hjerteskerende Klage. Darnley ser sig hjælpels omkring. Da hendes Uro er taget lidt af, bøjer han sig over hende. Hun vender sit forpinte Ansigt mod ham. Hendes Stemme er næppe hørilig.

Mary: The midwife must come.

Darnley: The midwife?

Mary: Yes.

Da Darnley synes at overveje, vender Mary sit bedende Ansigt op mod ham.

Mary: Henri - I am your wife, and you are my husband - it's to you to look after me - I have only you now.

Mary's Ord falder som Balsam paa Darnley's Hjerte, for de viser ham, at Mary har bestemt sig til at lyde ham og se op til ham som sin Mand. Hun er ^{endelig} blevet bøjet som han ønskede det. Nu er det hende, der beder, og ham, der beskytter. Men naar hun saa aabent viser sit ændrede Sindelag, vil han ogsaa gerne komme hende i Møde. Han klapper hendes Haand.

Darnley: Jeg skal sørge for at Jordemoderen kommer med det samme.

Med et lyst og taknemligt Smil nikker Mary til ham, og da han rejser sig for at gaa, holder hun ham et Øjeblik tilbage.

Mary: Kommer du tilbage?

Darnley: Ja - hvis du bryder dig om det.

Mary nikker og blinker til ham, men i det samme overvælder Smerterne hende igen. Hun sender ham et Blik, der betyder: aa skynd dig. Darnley iler afsted.

Da han løber gennem Dronningens Kammer, hører man paany den klagende Stønnen som faar Darnley til at fremskynde sine Skridt.

I Darnley's Avdiensgemak holder de sammensvorne Lorder Møde for at tage Bestemmelse om Mary's Skæbne.

Morton: Hun maa give Magten fra sig...

Moray: ...og det uden Betingelser.

Ruthven: Frivilligt gør hun det ikke.

Morton: Saa maa hun tvinges.

Roths: "vordan?

Morton: Spærres inde.

Moray: Til hun giver sig.

Maitland: Ensomhed mildner Sindet.

Der bliver pludselig Stilhed, thi Darnley er traadt ind. Han gaar hen til Gruppen af Lorder, der med spændte Miner betragter ham paa Grund af hans alvorlige Ansigtsudtryk.

Darnley: The Queen is sick.

Maitland: What's the matter with her?

Darnley: Hun har stærke Fødselsveer.

Granges: Det behøver jo ikke at betyde noget.

Darnley: Det kan betyde, at hun nedkommer for tidligt.

Roths: ~~Ja - og saa kan det jo blive farligt.~~ *var farligt*

~~Darnley:~~ Derfor har jeg ogsaa sendt Jordemoderen op til hende.

Douglas: Du kunde godt have spurgt os først.

Darnley: (skarpt) Man kan ikke nægte Hjælp til en svanger Kvinde. We are no brutes - are we?

16.
Moray: No -

Morton, der under de foregående Replikker hemmelig har studeret Darnley's Ansigt og langsomt har nærmet sig ham, bøjer sig nu frem imod ham.

Morton; Keep loyal - for your own safety.

Darnley er let stødt over den skjulte Insinuation i Morton's Bemærkning og svarer i et køligt Tonefald.

Darnley: I always keep what I have bound myself to.

Morton trækker paa Skuldrene, som om han vilde sige, at saa er alting jo i Orden. Hvorefter Darnley forlader Gemakket. Da han er ude af Stuen, ser Lorderne paa hinanden. Nogle af Ansigterne udtrykker Tvivl med Hensyn til Darnley's Stabilitet.

Glencairn: Jeg haaber han holder sig stiv.

Ruthven: Weak men are always dangerous.

Morton: (tillidsfuld) Denne Gang er der ingen Fare.

Maitland: Han ved Øksen hænger over hans Hoved.

~~13.~~

Darnley kommer tilbage til Dronningens Kammer. En af Vagtposterne ved Døren til den lille Vindeltrappe aabner for ham. Darnley spørger ham.

Darnley: Is the midwife with the Queen?

Soldaten: Yes.

Da Darnley gaar henimod Sovekabinettet, kommer ^{netop} e/ Jordemoderen ud derfra. Darnley standser hende.

Darnley: How is she?

Midwife: Jeg har givet hende lidt ind til at tage Smerterne.

17 ~~18~~

Darnley: Is it serious?

Midwife: Yes it is.

Darnley: May I see her?

Midwife: Yes. She is waiting for you.

Darnley gaar ind i Sovekabinettet og finder Mary siddende op i Sengen med Puder stablet op bag hende. Hun er stadig svag.

Hun rækker Haanden ud mod ham, da hun faar Øje paa ham, og smilende drager hun ham ned mod sig, idet hun rækker ham sin Kind til Kys. Han vil næsten ikke tro det er Alvor. Saa lægger han en Arm om hende og trykker hende ind til sig. Hun gør sig lempelig fri og han sætter sig overfor hende.

Darnley: Du har ikke flere Smerter?

Mary: Ikke i Øjeblikket. De har fortaget sig.

Og hun smiler til ham som for at takke ham for hans Omsorg for hende.

Der er aabenbart noget, der ligger hende paa Sinde - noget hun føler Trang til at tale ud med ham om, men det synes at volde hende Vanskeligheder at faa begyndt. Endelig løsner det.

Mary: Du - jeg har tænkt meget paa os to...

Hun tøver paa en Maade, der lader os forstaa, at hun kæmper for at faa en Tilstaaelse frem. Hun bøjer Hovedet og ganske enkelt kommer saa Tilstaaelsen.

Mary: Jeg ved, at jeg ikke har været mod dig, som jeg burde...

Darnley er synlig beveget - tilfreds over endelig at have hende, hvor han ønskede hende.

Darnley: Mener du det?

Mary, der ser paa ham med et aabent og frit Blik, rækker ham Haanden.

Mary: Ja...kan du tilgive mig?

Darnley griber hendes Haand og møder hendes Blik.

Darnley: Jeg vidste, jeg vilde faa dig igen.

Mary: Vil du begynde forfra med mig?

Darnley nikker. Han er stadig meget beveget.

Mary: And you still love me - really?

Darnley ~~nikker~~. *oprigtig.*

Darnley: Ja, Mary.

Han har rejst sig. Al hans Attraa er vakt til Live igen. Mary ser op paa ham. Meget enkelt og meget stille kommer det fra hende.

Mary: How wonderful to hear you say such things - again.

Hun rækker ham begge sine Hænder, og han drager hende op til sig. Et Øjeblik staar de Ansigt til Ansigt. Vi venter hun skal række ham Munden til Kys - men hun gør det ikke. I Stedet lægger hun sit Hoved ind til hans Skulder. Sammen gaar de hen til Vinduet, hvor Mary sætter sig. Maanen belyser deres Ansigter.

Mary: (bedrøvet) Vi taler om Kærlighed og Fremtid, som om vi var frie.
(Pause) Netop som vi fandt hinanden igen, skal vi formodentlig skilles og dø.

Darnley bøjer Hovedet, han følger Mary's Ord som en Anklage.

Mary: Jeg ved de ikke vil lade mig leve.

Darnley: Kan du tilgive mig?

Mary ser spørgende paa ham. Flov og ilde berørt kommer han med sin Tilstaaelse.

Darnley: Jeg vilde jo hævne mig, forstaar du, fordi...

Mary: Ja, og det benyttede de andre sig af.

Darnley, der er glad over, at Mary ser Sagen i dette for ham fordelagtige Lys, nikker bekræftende.

Darnley: Ja ja.

Mary: Jeg ser det ganske klart for mig nu. Du er et Offer ligesom jeg er det.

Darnley: Hvordan mener du?

Mary: De fik dig til at stille en Fælde op for mig - og den Fælde er du selv gaaet i.

Darnley lytter. Hans Hjerne arbejder aabenbart med at se Kendsgerningerne ud fra Mary's Synspunkt.

Mary: Vi er begge to deres Fanger.

Darnley sender hende et hurtigt Blik. Man forstaar, at Mary's Ord vender op og ned paa alle Begreber for ham.

Mary: De vil selv til Magten, de vil selv regere - og derfor helmer de ikke, før vi to ligger Lig. Først jeg - saa du.

Mary trækker paa Skuldrene, som vilde hun sige, at det jo ikke nytter at tale om det. Efter en Pause taler Darnley.

Darnley: Gud, hvor har jeg været blind - hvad skal vi gøre?

Mary: Det kommer an paa.

Darnley: Paa hvad?

Mary: Du har jo to Udveje: du kan enten gaa med dem imod mig - eller du kan gaa med mig imod dem.

Darnley: (tøvende) Alting mellem os er jo nu som det var ikke?

Mary: I hope so.

Darnley: Well, Mary - saa er jeg ikke i Tvivl om, hvor jeg staar.

Mary: Men ved du, hvad det betyder? Er du stærk nok?

Darnley: Hvis du tror paa mig - ja.

Mary: Det gør jeg.

Darnley: Saa skal jeg ogsaa vise dig, at du kan stole paa mig.

Hun ser paa ham med et Blik fuldt af Anerkendelse og lægger sin Kind ind til hans. Han kysser hende let i den ene Tinding. Hun vil rejse sig, men i det samme overfalder hun paany af Fødselskramperne. Hun klager sig. Darnley ser bekymret paa hende.

Darnley: Kommer de nu igen?

Mary: Det er ikke slemt. Kom...

Han støtter hende, mens hun rejser sig.

Mary: Men du maa nok hellere sende Bud efter Jordemoderen.

Han fører hende til Sengen. Hun sætter sig, sunder sig lidt, før hun taler til Darnley - hendes Medsammensvorne mod de Sammensvorne.

Mary: Nu skal du høre, hvad du skal sige til dem dernede...

Darnley's Avdiensgemak. Lorderne er endnu forsamlet. Der raader en vis Opstemthed - i Anledning af det vellykkede Kup.

Roths, Boyd og Ochiltree staar i Samtale, da Morton nærmer sig dem.

Ochiltree: (til Morton) Jeg staar netop og siger til Boyd: sikken et Held, at Bothwell var her ~~paa Slettet~~ og ikke ved Grænsen.

Roths: Ja, han kunde have væltet hele Spillet for os.
i hvert Fald

Morton: Der, hvor han nu er kan han/ikke gøre os nogen Skade.

Boyd: Hvor er han?

Morton: Han sidder oppe paa sit Kammer - med Vagt baade inde og ude.

Darnley er traadt ind. Han har faaet mere Sikkerhed i sin Optræden. Han stiller sig op, saa Gruppen danner en Halvkreds om ham.

og jeg
Darnley: Dronningen/er blevet forsonet

Ruthven, der befinder sig i Darnley's umiddelbare Nærhed falder ind.

Ruthven: Hvad med os?

Darnley: Ogsaa med jer vil hun Forlig.

Morton: Det lyder altfor kønt til, at det kan være sandt.

Darnley: Det er det ikke desto mindre.

Douglas: Hvad er Grunden til det? For der maa jo være en Grund.

Darnley: Ja, der er den Grund, at hun er blevet en helt anden Kvinde.

Maitland: Hvordan?

Darnley: Hun er ikke bøjet - hun er knækket. Hun er blevet tam. Hendes Hovmod er gaaet af hende.

Moray: Saa er Riccio ikke død forgæves.

Roths: Du siger hun vil Forlig. Hvad lover hun os?

22. 23

Darnley: At alle Ting skal være glemt, som om de aldrig havde fundet Sted.

Moray: Og hvem skal regere?

Darnley: Jeg skal være Konge - men I skal regere.

Maitland: Kan vi faa det skriftligt?

Darnley: Hvis I vil sætte et Dokument op om det, vil jeg paatage mig at faa hende til at underskrive det.

Moray henvender sig til Lorderne.

Moray: Hvad siger I?

Ruthven: Jeg siger: pas paa. Naar Krokodillen ynksomst græder -

Boyd: Hvis Dronningen vil skrive under paa det hun har lovet, synes jeg vi skal tage Forliget.

Darnley: Det vil hun.

Morton: Jeg vilde gerne selv snakke med Dronningen.

Darnley: Jeg skulde lige til selv at foreslaa, at De og Moray og Maitland gik med mig op til hende. Mens de andre udfærdiger Dokumentet.

De tre Mænd ser paa hinanden, en Slags indbyrdes Raadslagning - og saa enes de om at følge Darnley op til Dronningen.

Vi bliver et Øjeblik endnu hos Lorderne og standser ved Ruthven. Ganske stille, nærmest i egne Tanker mumler han for sig selv.

Ruthven: Naar Krokodillen ynksomst græder -

Dronningens Kammer. Da Darnley og de tre Lorder træder ind, møder der de tre sidste Synet af en stakkels ydmyg Kvinde, syg og forpint, da hun støttet til Jordermoderens Arm kommer dem i Møde fra Sovekabinettet. En Stol sættes frem til hende. Med Besvær holder hun sig oprejst. Hun lader sit Blik glide over Lorderne, der ikke kan andet end føle Sympati for hende. Med svag Stemme, der ofte knækker over henvender Dronningen sig nu til de tre Lorder.

Mary: Jeg er glad, at I er kommet, thi jeg har en Bøn til Jer. Jeg er jeres Fange, og I maa gøre ved mig, hvad I vil. Vil I min Død, modtager jeg den. I denne Sag sker kun Guds Vilje. Men lader I

mig leve, beder jeg Jer give mig Kaar, som sømmer sig for mig.

Moray: Hvad forlanger De?

Mary: Aah, en Fange "forlanger" ikke - en Fange "beder". Og det jeg beder jer om er at tage de Soldater væk, der staar ved mine Døre. Hvad skal de gøre godt for? Ser jeg ud som en, der vil flygte. Jeg kan næppe holde mig oprejst.

Morton: De har jo ikke noget at gøre med Soldaterne. De staar jo udenfor.

Mary: Ja, men de skændes og raaber op. Jeg kan ikke sove. Hvorfor skal jeg have dem til at trampe op og ned udenfor min Dør, saa jeg ikke kan faa Fred? Jeg synes det er en lille Ting jeg beder om.

Maitland: Det er jo i hvert Fald en Ting, der maa afgøres i Forbindelse med det Forlig your husband har omtalt for os.

Mary: Det har jeg ikke noget imod.

Morton: De har sagt, at De er villig til at betragte det Skete som Glemmt.

Mary: Ja. Jeg vil grave det ud af min Erindring.

Maitland: Og I tror I er i Stand til at glemme?

Mary: Ja.

Morton: Og Riccio?

Mary: (med et vemodigt Smil) Riccio - fate was against him.

Moray: Vil Deskrive under paa aldrig at hævne Dem?

Mary: Har jeg nogensinde vist mig hævngerrig?

Moray: Nej men...

Mary: Vel, jeg vil skrive under paa alt, som er Jer tilpas.

Morton: Det er klogt. Saa er vi ogsaa villige til at trække Soldaterne væk, saasnart De har skrevet under.

Mary: Næ - før jeg skriver under.

Maitland: Før?

Mary: Ja, jeg vil være fri, naar jeg skriver under, og saa længe...

Hun stopper op i Talen, thi et nyt frygteligt Krampeanfald faar hende til at

krumme sig sammen. Bestyrtet tilkalder Darnley Jordemoderen, der har opholdt sig i Sovekabinettet for at være ved Haanden. Hun kommer hurtigt til. Hun løfter Mary op, og Dronningen glider halvt afmægtig over i hendes Arme. Klagende og stønnende lader Mary sig lede ind i sit Sovekabinet. Jordemoderen lukker Døren til dette efter sig. Lorderne har fulgt Mary med Blikket.

Morton: I think she is really ill.

Maitland: She cannot run away in that state.

Moray: Jeg tror saamænd ikke der er noget at risikere ved at tage Soldaterne væk.

Darnley: ~~Det er jo en ren Formssag.~~ *Neu forlanges jo kun, at de skal tages væk fra Dronnen her (piger mundt)*

Moray: Jeg er stemt for det.

Maitland: Politisk vilde det være klogt, for saa vilde man ikke kunne komme og sige, at hun har handlet under Pres.

Moray: (til Morton) Hvad mener De?

Morton: Jeg mener vi skal gaa ned til de andre. Nu maa de vel have skrevet Papirerne.

8. Etal
De gaar.

Det foregaaende Billede toner over i Dokumentet. Nærbillede. En Haand er ved at skrive den sidste Linie. *Dissolve Tie*

~~Billedet af Dokumentet toner igen over i et Billede af Lordernes Møde i Darnley's Audiensgemak. Alle Lorderne er til Stede, ogsaa Darnley, Moray, Maitland og Morton. En mindre Gruppe af Lorder staar omkring Skriveren, der er ved at skrive den sidste Linie.~~

Moray: Det er snart færdigt.

Darnley: Godt, saa skal jeg faa det underskrevet. Men hvad kan jeg sige med Hensyn til Soldaterne?

Moray: Jeg er for at tage dem væk.

25 ~~26~~

Ruthven: Jeg er imod det. Saa længe hun er indespærret, er vi fri.
Giver vi hende fri, bliver vi spærret inde.

Boyd: Ikke hvis hun har skrevet under.

Darnley: Og hun skriver ikke under, saa længe hun føler sig som Fange.

Roths: Vi maa have Sikkerhed for, at hun ikke flygter.

Moray: Roths har Ret. Men hvad om vi bad Darnley om at holde Øje med hende?

Darnley: Med Glæde. Jeg garanterer for hende.

Roths gør en Skuldertrækning, som om han vil sige, at det selvfølgelig er noget andet.

Darnley: Men saa maa Vagterne ogsaa fjernes.

Moray: (ser paa Morton) Det gaar vi vel med til?

Morton gaar hen til Darnley.

Morton: Ja - men saa overtager du Ansvar.

Darnley: Ja.

~~Morton rækker Darnley Nøglerne som han selv har tilvendt sig.~~

~~Morton: Værsgo! - her er Nøglerne.~~

Darnley vender sig imod Kerr of Fauldonside.

Darnley: Gaar du med op og giver Soldaterne Besked?

Fauldonside følger med Darnley. De gaar.

Da de er gaaet, henvender Moray sig til Lorderne.

Moray: Med Dronningens Underskrift er Magten igen i vore Hænder.

Morton: Det synes jeg vi skal drikke paa. I invite all of you to supper at my house to-night.

Indbydelsen kalder glade Miner frem paa alle Ansigter. Efter den udstaaede Spænding skal det gøre godt at slappe af.

Forværelset til Dronningens kammer. Darnley og Fauldonside kommer. Soldaterne viger til Side for Darnley, da denne gaar frem imod Døren, som en af Soldaterne aabner

og lukker for ham. Fauldonside har imidlertid sagte underholdt sig med Befalingsmanden fro Soldaterne. Befalingsmanden vender sig nu mod Soldaterne, giver dem en Ordre, hvorefter de afmarcherer.

Sovekabinettet. Mary hvilende paa sin Seng. Hun synes i Øjeblikket at være i Fred for sine Smerter. Darnley kommer ind med Dokumentet, men giver det ikke straks til Mary, da Jordemoderen endnu er her inde. Derfor sender Mary hende bort.

Mary: Jane, jeg tror godt du kan gaa nu. Behøver jeg dig mere, sender jeg Bud efter dig.

Jane: Yes, Your Majesty.

Da Mary og Darnley er alene, rækker han hende triumferende Dokumentet.

Darnley: Værsgo'. Og Soldaterne er væk.

Mary: No?

Darnley: Yes.

Mary: Fine. You are really a knob.

Mary's Anerkendelse glæder Darnley synligt.

Nu bøjer Mary sig frem mod Lyset for at studere Dokumentet.

Darnley: They are waiting for it.

Mary nikker.

Darnley's Avdiensgemak, hvor de forsamlede Lorder begynde r at blive utaalmomme.
dige.

Moray: Hvor bliver han af?

Morton: I am hungry.

Ruthven: So am I.

Maitland taler til Douglas, som staar i Nærheden af ham.

Maitland: Hør, gaa op og faa det Dokument.

Douglas gaar.

Sovekabinette. Mary har endt Læsningen af Dokumentet og lægger det fra sig.

Darnley ser overrasket paa hende.

Darnley: Skal du ikke skrive det under?

Mary har lagt Hovedet tilbage og ser drømmende og forventningsfuld op i Loftet.

Mary: No.

Hun ryster paa Hovedet og smiler.

Darnley: Why?

Mary smiler stadig sit forborgne Smil og ryster igen paa Hovedet.

Det banker haardt paa Døren til Mary's Kammer. Darnley farer sammen, hvorimod Mary er ganske uanfægtet.

Darnley: Det er nok fra dem dernede. Hvad skal jeg sige?

Mary: Sig, hvad du vil. Sig, at de faar det i Morgen tidligt.

Darnley: Underskrevet?

Mary: Ja - underskrevet.

Darnley forlader Sovekabinettet.

Forstuen. Douglas banker igen paa Døren ind til Dronningens Kammer. Nu lukker Darnley op. Han lægger Fingeren paa Leberne for at betyde Douglas ~~X~~ ikke at gøre Støj.

Douglas: Har hun skrevet under?

Darnley: Næ, men jeg har læst det for hende, og hun synes det er udmærket.

Douglas: Hvorfor har hun saa ikke skrevet under?

Darnley: Fordi hun fik sine Smerter igen, saa hun maatte gaa tilsengs - og nu sover hun.

Douglas: Det kan jo være hun vaagner.

Darnley: Hvor er I iaften?

Douglas: Hos Morton.

Darnley: Saa skal jeg sende Bud - ellers i Morgen tidligt.

Douglas: Er det nu bestemt?

Darnley: Ganske bestemt.

Da Douglas ikke synes glad ved at komme tilbage med tomme Hænder, føler Darnley det nødvendigt at berolige ham.

Darnley: Sig til dem, at jeg sætter mit Ord i Pant.

Saa gaar Douglas, og Darnley vender tilbage til Mary.

Sovekabinettet. Darnley tilbage. Mary vender sig mod ham med et spørgende Blik.

Mary: Naa?

Darnley trækker paa Skuldrene.

Darnley: Det var Douglas. Jeg gav ham mit Åresord.

Mary ser anerkendende op paa ham. Maaske er der en Klang af Spot i hendes Stemme, men ~~Mary~~ ^{Darnley} opfatter den ikke.

Mary: Det var stort gjort.

Darnley svarer alvorligt.

Darnley: Synes du? Jeg ved ikke - men jeg tror ikke der er den vanværende Handling jeg ikke vilde udføre, hvis du ønskede det.

Mary: Thank you. - Sagde han ellers noget?

Darnley: De skal hen og spise til Aften hos Morton.

Mary: Gaa hen til Vinduet og se, om de gaar.

Darnley gaar hen til Vinduet.

Darnley: Ja, der kommer de.

Mary: Det vil jeg se.

I et Spring er hun ude af Sengen og henne ved Vinduet og ser ned.

Slotsgaarden Stenbro, set oppe fra. Lorderne forlader Slottet samtalende i Grupper.

Sovekabinettet. Mary og Darnley staar i samme Stilling ved Vinduet.

Mary: ~~Skulde man tro det var en Flok Mordere?~~ ...

Darnley ryster paa Hovedet - uden at føle sig ramt. Endnu et Øjeblik følger de Lorderne med Øjnene. Saa trækker Mary sig bort fra Vinduet og giver sig med smaa hurtige Bevægelser til at ordne noget ved sin Kjole og sit Haar.

Mary: (giver sig til at nynne).

Darnley ser forundret hen paa hende, overrasket over den Forandring, der er sket med hende.

Darnley: Har du ikke flere Smerter?

Mary begynder at samle Smaating sammen fra sine Gemmer.

Mary: Nej, de er væk.

Hun fortsætter med at finde Smaating frem - alt hvad en Kvinde behøver til sit Toilette. Hun pakker dem ind i et Tørklæde, som hun tilsidst knytter sammen til en Bylt. Darnley gaar bagved hende og taler til hende, saaledes at hun altsaa vender Ryggen til ham.

Mary: Og om lidt er vi ogsaa væk - du og jeg.

Darnley: Hvad mener du?

Mary: Der staar Heste og venter paa os.

sin Bylt - den eneste Bagage hun skal have med paa Flugten.

Mary: Og kom saa...

Hun gaar. Darnley følger efter.

20.

Vindeltrappen. En Dør aabnes forsigtigt. Mary kommer til Syne. Bag hende ses Darnley. Hun famler sig ned ad Trappen uden at gøre Støj. Der raader næsten en uhyggelig Stilhed, og hverken Darnley eller Mary vover omtrent at trække Vejret.

Kælderen under Slottet. De to Flygtninge sniger sig gennem Vinkældere og Køkkenet og kommer ind i en lang Gang og derfra ind i et Anretterværrelse, der staar i Forbindelse med Køkkenet. Herfra fører en Dør lige ud i det Frie. Den staar paa Klem men er i en saa daarlig Forfatning, at den hverken kan lukkes eller aabnes. Det lykkes dem at klemme sig igennem.

I den maaneklare Nat i Skyggen af Kirkegaardsmuren venter de opsadlede Heste. Der er 6 i alt. En af dem - en kraftig Vallak, der rides af ~~Arthur Erskine~~ ^{Lingardens Kaptajn} bærer en Sadelhynde. Mary bliver hjulpet op bag ~~Erskine~~ ^{ham}. Jordemoderen, som ogsaa er til Stede rækker Dronningen hendes lille Bylt. Darnley og Robert Stuart rider hver sin Hest. Tre bevæbnede Soldater er det eneste Følge. Rytterne sætter sig i Bevægelse og slaar snart over i Galop. The midwife ser efter dem.

Darnley: Hvor?

Mary: Henne ved Kirkegaarden.

Darnley: Hvem har sørget for det?

Mary: The midwife.

Darnley: (uforstaaende) The midwife?

Mary: Yes.

Darnley: Og hvor tager vi hen?

Mary: Til Dunbar.

Darnley: Hvorfor Dunbar?

Mary: For der er Bothwell med sine Tropper.

Darnley: Hvem har fortalt dig det?

Mary: The midwife.

Darnley: Ved Bothwell, at vi kommer?

Mary: Ja.

Darnley: Hvem...

Mary: The midwife.

Der gaar endelig et Lys op for Darnley.

Darnley: Det var altsaa derfor jeg skulde hente the midwife?

Mary: Ja.

Darnley: Du har maaske ^{slet} ikke haft nogen Fødselsveer?

Mary: No.

Darnley: Det hele var Komediespil?

Mary: Ja.

Darnley: You made a fool of me?

Mary vender sig pludselig om mod ham og siger alvorligt og med Betoning.

Mary: Yes. To save your life - and mine.

Hun bliver staaende et Øjeblik Ansigt til Ansigt med Darnley. Saa griber hun

Lorderne ved Sviregildet i Morton's Hus. Stemningen er høj. Lorderne har spist godt og drukket tæt. Luften i Rummet er tyk af Varme og Røg.

En Fændrik kommer pludselig og hastigt ind og gaar hen til Moray, hvem han hvisker en Meddelelse, der gør synligt Indtryk paa Moray. Lorderne begynder at blive interesseret. Moray forklarer dem, hvad han har faaet at vide.

Moray: Dronningen er flygtet.

Udbrud af Overraskelse fra Lorderne: hvornaar - hvordan? Moray tysser paa dem.

Moray: Sammen med Darnley.

Reaktionen paa denne Meddelelse er fuldkommen Tavshed. Lorderne er lamslaaede. De ser paa hinanden, stumme af Forbitrelse over Darnley's Forrædderi. Denne trykkende Tavshed gennemskaeres af en skraldende Latter, der kommer fra Ruthven.

Ruthven: Hvad sagde jeg?

Han ser op paa Morton.

Ruthven: Og det var dig, der garanterede for ham.

Morton: (snerrende) Han skal faa det betalt.

Fændrik'en fra før er kommet ind igen til Moray, denne Gang ledsaget af en Soldat som aabenbart kommer med det allerseneste Nyt fra Slottet. Moray rejser sig.

Moray: Bothwell er ogsaa flygtet.

Douglas: Det var værre.

Roths: Hvad skal vi gøre?

Moray: Efter min Mening: blive og tage, hvad der kommer. Jeg tror the queen wil pardon us.

Morton: Maaske dig, men ikke mig.

Ruthven: Heller ikke mig.

Douglas: Eller mig.

Morton: Jeg stikker af. Hvem vil med?

Lindway

33.

Ruthven, Douglas, Bellenden og Fauldonside raaber i Kor: Jeg - og jeg - og jeg - og jeg. Samtidig stiller de sig op bag Morton. Denne begynder at tage Afsked med de øvrige Lorder. Han kommer til Moray, som staar sammen med Maitland. De tre store M'er veksler de sidste Ord inden Flugten.

Morton: Det bliver ~~der~~ jer to, der nu maa trække Læsset.

Moray: Ja, vi maa begynde helt forfra.

Maitland: Et Slag er tabt - men der er Tid til at vinde et nyt.

I Maaneskinnet rider Dronningen og hendes Følge mod Dunbar. Darnley rider paa Siden af Dronningen, der klamrer sig til ~~Erskine~~ Rytteren foran hende. Pludselig bliver Darnley opmærksom paa nogle Ryttere, der i nogen Afstand bryder frem fra et Skovbryn. Han tror det er Fjender, udsendt af Lorderne for at paagribe dem, og idet han pisker paa Mary's Hest,

raaber han til hende og mrskine.

Darnley: Skynd jer - de kommer efter os.

Mary tænker paa Barnet, hun bærer.

Mary: Jeg tør ikke ride hurtigere.

Darnley: De myrder os jo.

Mary: Jeg maa tænke paa Barnet.

Darnley: Du maatte hellere tænke paa dig selv og paa mig.

Mary ser forbløffet paa ham. Dirrende af Harmen raaber hun til ham.

Mary: Saa rid til - og tank paa dig selv.

Darnley: Ja, det vil jeg ogsaa. ~~Jeg bryder mig ikke om at blive slagtet.~~
~~Oh han~~
~~Og han~~ sprænger afsted. Vi følger ham et Stykke og ser ham gøre Afstanden mellem sig og Dronningen stadig større.

Saa gaar vi tilbage til Dronningen paa Hynden bag ~~Mrskine~~ Ryg. De forreste af de fremmede Ryttere naar op paa Siden af Dronningen. I Spidsen for dem ligger Bothwell. Da han naar op paa Siden af Dronningen, genkender hun ham.

Mary: Oh - it's you.

Bothwell: Yes. You are safe now.

Mary: Livet er reddet. Nu gælder det Åren.

~~Det foregaaende Billede~~ Dissolve to:

Det foregaaende Billede toner over i Billedet af et Brev, som Lorderne den 12. Marts om Morgenen sendte til Mary paa Dunbar Slot og i hvilket de "ydmygt erklærer sig for hendes tro Tjenere og beder om at blive indladt til hende for at de betingelsesløst kan underkaste sig hendes Vilje i Haabet om derved at opnaa hendes Tilgivelse". Dette Brev toner atter over i det efterfølgende Billede.

paa Dunbar Slot.

Fra Dunbar Slot. Indgangen til den store Hal. Lorderne kommer en for en gennem Døren, der er flankeret af Bothwell's Soldater, som symbolsk indrammer hele Sceneriet.

Vi følger Lorderne ind i Hallen, hvor Forberedelser er blevet truffet til Modtagelsen. I Forgrunden en Halvkres af lansebevæbnede Soldater med Ryggen til. Indenfor Halvkresen samles Lorderne. ~~De er der alle med Undtagelse af Morton, Ruthven, Lindsay, Douglas og Maitland og Fauldonside.~~ Ogsaa Lorderne vender Ryggen til. De er synligt ubehagelig berørte. De undgaar hinandens Blikke, stirrer enten ned i Gulvet eller op mod Loftet. Ingen af dem mæler et Ord. - Paa Væggen længts borte er en ganske enkel Tronhimmel ophængt.

Saa aabnes en Dør i Baggrunden. Dronningen træder ind og gaar frem til Pladsen under Tronhimlen og staar her - ene Kvinde overfor sine oprørske Lorder, der knæler med angerfuldt bøjede Hoveder, ventende paa deres Dom. Hun har et Dokument i Haanden. Hun taler.

Mary:

Jeg har bestemt mig til at glemme og tilgive, for jeg ønsker at leve i Fred med alle. ~~Dog ikke Fred for enhver Pris. Jeg vælger hellere bitter Kamp end jeg handler imod min Ære og min Samvittighed.~~ Vi har prøvet Kræfter, og I saa, hvem der var stærkest. Jeg ønsker at leve i god Forstaaelse med Jer, men I er vanskelige Folk, thi Troskab kender I ikke til, og at lyde har I aldrig lært. Altid er der Uro om Jer. Det eneste I higer efter er Magt. Men vil I leve i Fred med mig, maa I mærke Jer dette, at ~~Kronen ikke er givet mig af Mennesker - men af Gud, og ingen kan tage den fra mig.~~ Mig tilkommer det at byde - Jer at lyde. - Mere end dette har jeg ikke at sige Jer. i Dag.

Mary har sluttet sin Tale. Moray rejser sig og gaar frem til Dronningen og bøjer Knæ for hende. Hun rækker ham Dokumentet, ~~(Benediktionsbrevet)~~ og han modtager det og trækker sig bukkende tilbage. Dronningen gaar tilbage mod Døren hun kom fra. Cereemonien er til Ende. Lorderne rejser sig.

Dronningen er gaaet ind i et tilstødende Værelse, hvor Bothwell venter hende. Han gaar hende i Møde og hjælper hende til Sæde bag et Bord, som hun har indrettet sig som Arbejdsbord.

Bothwell: De har spillet - og vundet.

Mary: Takket være Dem, Bothwell.

Bothwell: Takket være Deres Mod.

Han fortsætter i en Tone, der er beundrende men ikke Smiger.

Bothwell: De har en Mands Hjerte -

Mary smiler. Bothwell gaar videre.

Bothwell: Saa længe Faren staar paa.

Mary ser op paa ham.

Bothwell: Men naar Faren er forbi...

Mary: Hvad saa?

Bothwell: Saa er De Kvinde igen.

Mary: Hvad mener De med det?

Bothwell: At De har været for mild i Dag.

Mary: Jeg vil ikke have for mange imod mig. Har De forresten hørt noget mere om Morton?

Bothwell: Ja, han og hele hans Slægt er desværre sluppet over Grænsen.

Bothwell vil gaa, men standser og vender sig mod Mary igen.

Bothwell:

Bothwell: Og Darnley:

Mary: Ham er jeg færdig med.

Bothwell: Skilsmisse?

Mary ryster beklagende paa Hovedet.

Mary: Mit Barn maa have en Far.

Bothwell: Skinnet maa bevares?

Mary nikker med et Smil. Bothwell belaver sig paa at gaa. Mary standser ham.

Mary: Jeg behøver en sterk Mand i min Nærhed - en Mand jeg kan stole paa.
And it's going to be you.

Bothwell: Thank you, Your Majesty.

Bothwell: Ma.

Mary: ~~Thank you~~

Han gaar. I Døren møder han Darnley. Da Døren har lukket sig efter Bothwell, gaar Darnley hen til Dronningen. Han forsøger at lægge Armen om hende, men hun puffer ham temmeligt ublidt fra sig.

✓ Mary: Gaa.

Darnley: Er det Takken?

Mary: Takken - for hvad?

Darnley: For det jeg har gjort for dig?

Mary: At du forraadte Forrædderne?

Darnley: Du glemmer hurtigt.

Mary: Ikke dit Judaskys.

Darnley: De andre kan du tilgive. Mig dømmer du.

Mary: Du har dømt dig selv.

Darnley: Du lovede, at alt mellem os skulde blive som før.

Mary: Det lovede jeg dig - ja. Men jeg lovede mig selv noget andet.

Darnley: Hvad?

Mary: At jeg engang for alle skulde kurere dig for at konspirere mod mig. Og det er lykkedes. Ingen vil i Fremtiden tro paa dig. Ingen vil lytte til dig. Man vil vende dig Ryggen. Min Foragt havde du i Forvejen, nu foragter alle dig. Hverken jeg eller Lorderne vil have noget med dig at gøre. Du har sat dig mellem to Stole - og der kan du faa Lov at blive siddende. Og nu vil jeg bede dig om ikke at sinke mig i mit Arbejde.

Darnley staar et Øjeblik og betragter hende harmdirrende. Saa vender han sig brat fra hende og gaar ud.

Hallen. Darnley kommer ud fra Dronningen. Udenfor staar Lorderne i smaa Grupper. Da de ser Darnley, vender de ham Ryggen eller sender ham spottende og foragtelige Blikke. Han gaar rasende bort.

Fade out. X X X

Fade in

X X X

38

~~21~~

Da Tiden for Mary's Forløsning nærmer sig, trækker hun sig tilbage til det stærkt befæstede Edinburgh Castle, hvor Fødslen finder Sted den 19. Juni 1566.

Vand

Det første Billede viser et stort rundt Fad med, staaende paa Gulvet - det er Badevandet for den Nyfødte. Efter Tidens Opfattelse lod Vandets Egenskaber sig overføre paa Barnet. En Kvindehaand rækker ind i Billedet og lægger en Sølvmonet i Vandet. Mens dette sker, hører vi et spædt Skrig, der bliver stærkere og mere gennemtrængende. Saa rækker et Par Kvindearme ind i Billedet, bærende det nyfødte Barn, der saa dyppes i Badevandet. Barnet - et Drengbarn - skriger seigt og vedholdende.

Forverelset - eller en af Slottets Korridorer. Smaa Grupper af Hoffolk og Gesandter. Mary Beaton kommer løbende i stor Ophidselse. Til dem hun møder raaber hun den glædelige Nyhed.

Beaton: Dronningen har faaet en Søn.

Et af Slottets Værelser, i hvilket der er opstillet et Billard. Darnley alene, spiller Billard med sig selv - et Slags Træningsspil. Døren bag ham rives op, og Beaton raaber til ham.

Beaton: Dronningen har faaet en Søn.

Darnley, der netop er midt i et vanskeligt Stød, lader sig ikke forstyrre men nikker bare, for at vise, at han har hørt. Beaton ser lidt forundret paa ham og gaar saa for at bringe den store Nyhed videre. Darnley fuldender sit Stød og gaar saa for at besøge sin Hustru - tydeligt nok ikke med stor Lyst.

Dronningens Kammer. Mary halvt sidder halvt ligger paa sit Leje, som ikke er hendes Seng men et for Anledningen særligt opstillet lavt Barselsleje. Hun er støttet af Puder bag Ryggen. Hendes Ansigtstræk er blevet smallere og finere end før. Hænderne er blevet tynde. Hun er endnu kortaandet efter den besværlige og langvari-

ge Fødsel. Jordemoderen Jane kommer hen med et Fad Vand. Hun dypper et Klæde i Vandet og tørrer nu den Syges Ansigt op under Haaret og ind mellem Læberne. Mary, der indtil nu har ligget med lukkede Øjne, slaar dem op og ser spørgende paa Jane. Hun taler med en ganske sprød Stemme.

Mary: Hvad blev det?

Jane: En Dreng.

Mary: Maa jeg se ham.

Jane henter Barnet og holder det hen til Dronningen. Barnet er nu svøbt. Dronningen løfter Lin'et, der skjuler Barnets Ansigt. Hun studerer det omhyggeligt, men der er intet Spor af Moderglæde hos hende - snarere af Lede, Væmmelse. Hun taler, som om hun talte til sig selv.

Mary: Det er uhygge ligt som han ligner sin Far - de samme Øjne...

Hun skyder Barnet fra sig. Jane tager det.

Mary lægger Hovedet tilbage paa Pudlen og lukker Øjnene.

I et fjernere Billede ser vi, at Barselstuen efter Tidens Skik er fyldt med Besøgende, flest Kvinder, thi Mændene bliver først nu indladt. Nu kommer Darnley. Ingen synes at tage Notits af ham. Han nærmer sig kejtet og forlegen Mary's Leje. For at tiltrække sig hendes Opmærksomhed tager han hendes Haand. Hun aabner Øjnene og ser op paa ham, som om hun ikke kender ham med det samme, men da det gaar op for hende, hvem det er, støder hun hans Haand fra sig. Hun er saa svag, at hun netop kan trække Vejret, og det koster hende synlig Anstrengelse at tale, saa meget mere som Ordene, der falder, siges i en heftig og bitter Tone.

Jane kommer hen til Darnley og rækker ham Barnet. Han tager genert imod det. Mary vender sit Ansigt imod ham.

Mary gør sig Umage for at tale saa højt, at alle kan høre, hvad hun siger, saa at de senere kan bevidne det.

Mary: Jeg erklærer for Gud, og jeg vil gentage det paa Dommens Dag, at dette Barn er din Søn og ingen andens.

Darnley, der godt forstaar den skjulte Mening med Mary's Bemærkning, ved ikke, hvad han skal svare. I sin Forlegenhed bøjer han sig over Barnet og kysser det.

Mary fortsætter med sagte Stemme.

Mary: Han er saa meget din Søn, at jeg er bange for, at det engang vil blive hans Ulykke.

Darnley er ilde berørt over Mary's skaanselsløse Tiltale.

Darnley: Maa du bestandig ^{rake up} rippe op i det gamle?

Mary: Jeg kan ikke lade være at tænke paa, hvis jeg var kommet noget til den Nat - hvad vilde der saa være blevet af Barnet og af mig? Og hvor tror du, at du selv havde været?

Darnley: Alt det hører jo nu Fortiden til.

Mary: Saa lad det ^{da} være glemt...

Og hun vender sig bort for at vise ham, at han ikke længere er ønsket. Hun lægger Hovedet tilbage paa Pudsen og lukker Øjnene. Tavs forlader Darnley hendes Kammer. Han føler det, som om han løb Spidsrod, da han gaar ud mellem en Krydsild af haanlige og skadefro Blikke.

Fade out

X X X

Fade in

X ~~III~~ X X

41

Dronningen sidder i sit Kammer i et Møde med Lorderne Maitland og Moray. Hun er ved at gennemlæse et Brev, i hvilket Maitland udpeger Enkeltheder for hende. Hun ryster undrende paa Hovedet.

En af Mary'erne - Mary Fleming - kommer ind og henvender sig til Dronningen.

Fleming: Det er den franske Gesandt...han siger det er vigtigt.

Mary giver efter et spørgende Blik til de andre med en Gestus til Kende, at han maa lukkes ind.

Du Croc kommer ind, hilser paa Dronningen og Lorderne. Man mærker han er velset og nyder Dronningens Fortrolighed. Han begynder at gøre Rede for sit Ærinde.

Du Croc: It is...well, your husband...

Dronningen afbryder ham med et Smil.

Mary: We know.

Du Croc: What do you know?

Moray: Alt.

Mary: He has been a little foolish again.

Du Croc: He is plotting against you..

Mary: I know.

Du Croc: Han vil tage Dem til Fange og kaste Dem i Fængsel.

Mary: I know.

Moray peger paa sig selv og paa Maitland.

Moray: Og vi skal henrettes.

Maitland: Og han selv være Konge.

Du Croc: Ved De ogsaa...

Mary: (afbryder) Ja.

Du Croc: At hvad?

Mary: At han tænker paa at rejse væk.

Moray: Til Flandern.

Du Croc: For hvad?

Mary: For at beklage sig.

Moray: Og faa Hjælp.

Mary: He is a constant danger.

Du Croc: Han er ikke noget i sig selv - but as your husband...

Maitland: ...kan han bruges af andre.

Moray: Derfor holder vi ogsaa Øje med ham.

Du Croc: For Resten...han har bedt mig om en Samtale...

Mary: Under fire Øjne?

Du Croc: Ja. Skal jeg gaa ned til ham?

Mary: Ja - absolut. Og naar De er færdig med ham - kan De saa ikke faa ham til at komme op til mig?

Maitland: Og kom selv ind og snak med mig.

Moray: Vi maa have ham til at opgive den Rejse.

Du Croc tager en flygtig Afsked og gaar.

Maitland gør Tegn til Dronningen og Moray, at han har en Ide. De bøjer sig henimod ham.

Maitland: Now listen...

X ~~25~~

Darnley's Kammer. Darnley gaar urolig op og ned over Gulvet. Hans Tjener Taylor kommer ind og melder den franske Gesandt. Darnley giver Tegn til, at han kan komme ind. Du Croc ind, hilser paa Darnley, der tager imod ham med overdreven Venlighed, som staar i Modsetning til Gesandtsens kølige, armaalte Høflighed. Efter at Hilsner er udvekslet, gaar Gesandten lige løs paa Sagen.

Du Croc: De har...

Darnley: Ja, jeg vilde bede Dem...

Du Croc: Om hvad?

Darnley: Om at tale med Dronningen.

Du Croc ser med forstilt Overraskelse paa Darnley.

Du Croc: Har De noget at beklage Dem over?

Darnley: Ja.

Du Croc: Hvad?

Darnley: Jeg vil have den Plads igen jeg havde. *partition*

Du Croc: Hvornaar?

Darnley: Da jeg blev gift.

Du Croc: Det maa De ikke vente hun gaar med til.

Darnley: Hvorfor ikke?

Du Croc: Efter det, der er sket?

Darnley: Det forgangne er forgangent. *dead & gone.*

Du Croc: For Dem - ikke for hende.

Darnley: Et Brud kan vel heles? *ofenlyst a fracture can be healed.*

Du Croc: Det tager Tid.

Darnley: Saa bliver det aldrig mere godt mellem os. *These things will never be well between us.*

Du Croc: Det tror jeg heller ikke.

Darnley: Hvorfor ikke?

Du Croc: Fordi De ikke vil forstaa.

Darnley: Hvad?

Du Croc: At De har lidt et Nederlag.

Darnley: (haanligt) Naa.

Du Croc: Ja. Vedkend Dem det - og betal i Stilhed.

Darnley: Slette mig selv ud?

Du Croc: Næh...men være saa klog at gøre Dem ubemærket - og vente.

Darnley: Saa klog er jeg ikke.

Du Croc gør en Gestus, som om han vil sige, at saa er det jo ingen Nytte til at tale mere om dette. Darnley ser først irriteret paa Gesandten, men skifter saa pludselig og bliver forsonligere.

Darnley: Hvad mener De jeg skal gøre?

Du Croc: (tørt) Bede Gud forandre Deres Sind.

Darnley: (igen irriteret) Og dernæst?

Du Croc: Vise Deres Hustru, at De er blevet en anden.

Darnley: Det maa vente, til hun sender Bud efter mig.

Du Croc: Det maa De ikke vente hun gør - der er ikke mange Hustruer i Verden som vilde sende Bud efter deres Mænd i en saadan Situation.

Darnley: Jeg er kommet saa mange Gange til hende.

Du Croc: Kom De paa den rette Maade?

Darnley virrer vrissende med Hovedet. Du Croc ser lidt paa ham. Saa gaar han hen og lægger Haanden paa hans Skulder og taler til ham i en varm og indtrængende Tone.

Du Croc: De skulde gaa op til hende nu.

Darnley: For at modtage nye Ydmygelser?

Du Croc: Dem maa De finde Dem i. De køber ikke Tilgivelsen billigere.

Du Croc har forberedt sig paa Opbrud. Nu rækker han Darnley Haanden.

Darnley: Vel, jeg vil gøre et sidste Forsøg.

Du Croc nikker opmuntrende til ham og gaar. Darnley staar et Øjeblik ubeslutsom. Saa gaar han ogsaa.

~~ZZZ~~ X

Mary's Kammer. Mary er nu alene. Hun arbejder paa et Broderi. Mary Fleming kommer ind.

Mary: (ser op) Er der noget?

Fleming: Ja, Bothwell..

Mary: Det maa vente.

Fleming gaar. Lidt efter kommer Darnley ind. Han gaar hen til Dronningen - aabent i en forsonlig Stemning. Derimod er Mary fra Begyndelsen fjendtligt indstillet.

Mary: Hvad vil du?

[Darnley bliver straks saaret over denne Tiltale.

Darnley: Hvad jeg vil?

Mary: Ja. Jeg har ikke bedt dig komme.

Darnley er nu bragt i det stridbare Hjørne.

Darnley: Jeg kommer, naar det passer mig og gaar, naar det passer mig.

Mary svarer ham ikke. For sent indser Darnley, at han har forløbet sig. Han vil skynde sig at gøre det godt og slaar om til en Tone af Forsonlighed og Oprigtighed.

Darnley: Mary...

Mary: (afskærer ham) Jeg vil ikke have noget med dig at gøre.

Darnley er paa Nippet til at bruse op men behersker sig.

Darnley: Hvorfor ikke? Hvad er der i Vejen med mig?

Mary: Du dur ikke.

Darnley: Hvordan dur ikke?

Mary: Som Menneske - som Mand.

Darnley: Jeg er ikke ond.

Mary: Men svag. Det er værre.

Darnley: Du kunde give mig Styrke.

Mary: Jeg?

Darnley: Ja. Vis mig Tillid.

Mary svarer ikke men smiler sarkastisk.

Darnley: Lad dig lede af mig.

Mary: Af en Vejrhane?

~~Darnley: Betro dig..~~

~~Mary: ...i dine upaalidelige Hender?~~

Darnley: En Dag vil du erkende, at jeg var den Stærkere.

Mary: Du, som svajer som et Siv?

Darnley: Og saa vil du fortryde..

Mary: At hvad?

Darnley: At du ikke tog min Haand, da jeg rakte dig den.

Darnley venter paa hendes Svar. Det kommer først efter en lille Stund og i Form af et let henkastet Spørgsmaal.

Mary: Hvornaar rejser du til Flandern?

Darnley studser, og det brister ud af ham.

Darnley: Hvem har fortalt dig det?

Mary drillende.

Mary: Du selv - i dette Øjeblik.

Darnley er for et Øjeblik bragt ud af Balance men fatter sig hurtigt. Der er ingen Grund til at blive skræmt, før Mary har røbet, hvor meget hun kender til hans Planer. Derfor svarer han roligt.

Darnley: Ja, jeg tænker virkelig paa at rejse.

Mary: Hvorfor? Er du bange?

Darnley svarer ikke.

Mary: Jager Angsten dig?

Darnley svarer ikke.

Mary: Piner Samvittigheden dig?

Darnley svarer stadig ikke.

Mary: Hvad frygter du?

Darnley: Jeg frygter ikke noget.

Mary: Hvorfor rejser du da?

Darnley: Fordi jeg ikke vil leve her som en Skygge.

Mary: Hvad vil du da?

Darnley: At vi lever sammen som før.

Mary ryster paa Hovedet. Darnley bruser op.

Darnley: Du kan da ikke forlange...

Mary afbryder ham, idet tysser beroligende paa ham.

Mary: Tys, tys - det gør jeg heller ikke. Men find dig en anden.

Darnley: En anden?

Mary: Der er jo Kvinder nok.

Darnley stirrer forbløffet og uforstaaende paa Mary, som blot nikker bekræftende.

Mary: Jeg giver dig fri.

Darnley: For selv at blive fri.

Darnley leder efter et nyt Argument og finder det.

Darnley: Du tænker ikke paa Barnet.

Mary: (skarpt) Tænkte du paa det?

Darnley bider sig i Læben af Mangel paa Svar.

Der opstaar en lille Pause. Mary bryder Tavsheden med et let henkastet, ligesom tilfældigt Spørgsmaal.

Mary: Hvad vil du i Flandern?

Darnley: Ikke noget særligt. Jeg vil bare væk herfra.

Mary nikker, tilsyneladende tilfredsstillet af Svaret. Saa lægger hun Broderiet, idet hun rejser sig.

Mary: Har vi mere at tale om?

Darnley: Nej.

Mary rækker ham Haanden.

Mary: God Rejse.

Darnley: Tak.

Han belaver sig paa at gaa.

Mary: Jeg gaar med dig.

Sammen gaar de henimod Døren til Forværelset.

~~22~~ X

Da Darnley - ledsaget af Mary - træder ind i Forværelset, spærrer han Øjnene op, thi herude støder han pludselig paa Lorderne og den franske Gesandt. Han kan ikke frigøre sig for en Følelse af at være blevet lokket i en Fælde.

Darnley ser paa Mary med et Udtryk af Sky og Mistro, men Mary lader, som om ingenting er haendt. Hun sætter sig i en Lænestol, som synes at være sat frem til hende. Hun beholder Darnley ved sin Side. Idet hun sætter sig, henvender hun sig til Lorderne.

Mary: Min Mand tænker paa at forlade Landet...

Mary, der nu har sat sig, ser op paa Darnley.

Mary: Han er misfornøjet med Forholdene her. Er du ikke?

Darnley, der føler sig overrumplet, har Lyst til at revolttere, men vover ikke og tyer til det passive Vaaben: Tavshed.

Biskoppen af Ross, John Leslie, har rejst sig og gaar hen til Darnley, taler venligt indtrængende til ham.

Leslie: Hvorfor vil De dog forlade os?

Mary trænger ind paa ham fra den anden Side, idet hun griber hans Haand.

Mary: Har jeg givet dig nogen Grund, saa sig det for Guds Skyld.

Darnley staar og ser frem for sig med et vredladent Udtryk i Ansigtet, uden at svare.

Mary: Du skal tale rent ud.

Darnley kniber blot Læberne tættere sammen - og tier.

Mary: Ikke skaane mig.

Darnley, surmulende og tavs, stirrer bare frem for sig. Mary har trukket sin Haand tilbage. Nu folder hun sine Hænder og rækker dem bønfuldende frem mod ham.

Mary: Sig, hvis du har noget at beklage dig over.

Men Darnley føler ingen Trang til at tale i denne Forsamling af Lorder, der alle er ham fjendtligt sindede.

Leslie: De kan tale frit. De er mellem Venner.

Darnley er tvær som før, men kan dog ikke tilbageholde et ironisk Smil efter Leslie's Bemærkning. Nu rejser Maitland sig og gaar hen paa den anden Side af Darnley.

Maitland: Er det da os De føler Dem ilde behandlet af?

Darnley, der nu føler sig klemmt mellem to Skjolde, har kun eet Svar: haardnakket Tavshed. Maitland, i hvis mundvige vi aner et spottende Smil, fortsætter.

Maitland: For saa maa De sige det.

Darnley forbliver tavs. Man forstaar, at han føler sig saa inderlig dum og bare ønsker han kunde komme bort. Maitland gaar videre i sine Overtalelser.

Maitland: De skal ikke tage noget Hensyn.

Darnley's Tavshed bliver mere og mere trykkende. Nu rejser den franske Gesandt Du Croc sig og gaar ogsaa hen til Darnley og taler i en varm, venskabelig Tone til ham.

Du Croc: De maa tænke paa, at De ved at forlade Landet ikke kan undgaa at skade baade Dronningens Anseelse og Deres egen.

Det stive og krampagtige er ved at gaa af Darnley. Han begynder at blive Herre over sig selv. Den megen Venlighed han møder gør ham usikker. Det spændte Udtryk i Ansigtet er ved at vige for et mere roligt.

Du Croc: De ved nok: sætter man Sladdereren igang, hænger der altid noget ved.

Maitland, der mærker, at Darnley er ved at tøj op, falder nu ind, men i Distraktion taler han paa Fransk.

Maitland: Donc, si Sa Majestée vous a fait du tort, il vaut mieux d'en parler franchement.

Endelig bryder Darnley Tavsheden.

Darnley: Vous parlez trop bon Français pour moi.

Maitland og Du Croc veksler et diskret Smil. Maitland gentager sin Replik paa Engelsk.

Maitland: Hvis Dronningen har gjort Dem Uret, saa sig det.

Darnley samler sig sammen til et foragteligt Blik og svarer nu endelig paa den Krydsild af Spørgsmaal og Formaninger, der er regnet ned over ham.

Darnley: Det hele her...er til ingen Nytte. Jeg har ingenting at beklage mig over, og jeg har ingen Planer om at forlade Landet.

50

Mary smiler, og Lorderne smiler. Alle aander lettet op: Formaalet med hele Komedien er naaet: det er i Vidners Overværelse fastslaaet, at Darnley ingen Grund har til at beklage sig, altsaa ingen Grund har til Flugt. Ret og Uret er blevet fordelt i Darnley's Disfavør. Virkningen af dette Optrin beror paa, at vi ved, at ingen af Parterne handler i god Tro. Men Hykleriet har en bestemt Hensigt, thi Komedien er ikke til Ende.

Da Darnley har talt, vender den triumferende Mary sig mod Lorderne.

Mary: Jeg tænker vi kan være tilfreds med det Svar.

Fra Lorderne høres Bifaldsmumlen.

Men nu vender Mary sig direkte mod Darnley og taler til ham i en Tone gennemsyret af Haan og Spot.

Mary: Inden du gaar, vil jeg give dig et godt Raad. Naar du næste Gang konspirerer imod mig, skal du bære dig forsigtigere ad...

Maitland har hentet en Bunke Breve, som han rækker Dronningen.

Mary: Her ser du - vi har Kopier af samtlige Breve du har skrevet til den spanske Konge og til Paven.

Hun rækker Darnley hele Bunken.

Mary: Versgo' - tag dem. Du maa gerne have dem. Vi har flere Sæt.

Darnley pines af Skam og Harme over sit nye Nederlag overfor Dronningen. Han ved næsten ikke, hvad han skal gøre med Papirerne, men han beholder dem dog i sin Haand. Pludselig tager han sig sammen. Han gør en let Bøjning mod Dronningen.

Darnley: Farvel. Der skal gaa nogen Tid, før du ser mit Ansigt igen.

Saa vender han sig mod Lorderne.

Darnley: Farvel, mine herrer.

Han gaar mod Døren - forbi de fjendtlige eller haanlige Blikke og de overbærende Smil. I Haanden bærer han Kopierne af sine hemmelige Breve - hemmelige for alle undtagen Mary.

Da han er ude af Døren, rejser Dronningen sig.

Mary: I'm sorry for him. He has a heart of wax.

Hun gaar henimod Døren ind til hendes Kammer. Ved Døren vender hun sig mod Lorderne.

Mary: I thank you - Goodnight.

Saa gaar hun ind i sit Kammer. Lorderne fjerner sig langsomt i Klynger.

X

Da Dronningen kommer tilbage til sit Kammer, sidder to af hendes Mary'er og venter paa hende. Det er Fleming og Livingstone. Fleming er ved at tænde et stort Vokslys i en Stage.

Dronningen er i en let og løftet Stemning, glad som hun er over i hvert Fald for en Tid at være blevet Darnley kvit, og hun viser sin Glæde ved en egen koket Venlighed overfor sine to Mary'er.

Fleming kommer Dronningen i Møde for at minde om, at Bothwell venter Besked.

Fleming: Bothwell - skal jeg...

Mary: Yes, ^{let} ask him ~~to~~ come.

Fleming gaar.

Dronningen vender sig mod Livingstone, der har en Bog i Haanden, i hvilken hun netop har læst. Idet hun lukker Bogen, bliver Dronningen opmærksom paa en Ring, som hun ikke før har set hende med.

Mary: You have got a new ring - it's beautiful.

Dronningen, der har betragtet Ringen, ser smilende op paa Livingstone.

Mary: Hvem har du faaet den af?

Livingstone svarer ikke og slaar forlegen Øjnene ned. Mary smiler til hende.

Mary: Well - keep your secret.

Efter en Pause tilføjer Dronningen.

Mary: And good luck - better than mine.

Hun rækker næsten sig selv uafvidende efter Bogen, som Livingstone har i Haanden, og blader mekanisk i den. Og hun siger mere henvendt til sig selv end til Livingstone.

Mary: From now I'll do without men.

I det samme lyder der en fjern Torden. Dronningen, der var sunket hen i egne Tanker, lever straks op. Hun gaar sammen med Livingstone, der forsigtigt følger efter, hen til vinduet. Da de naar derhen, glimter et Lyn. Livingstone skutter sig.

Livingst: Uh, hvor uhyggeligt - jeg hader Tordenvejr.

Mary har set lige ind i Lynet.

Mary: I love it.

Livingst: Your Majesty - De skulde ikke staa saa tæt ved Vinduet.

Mary overhører Livingstone's Bemærkning. Hun betragter Uvejret, der nærmer sig, med alle Sanser opladt. Hun nyder det store Spil i Naturen, der paavirker hende rent fysisk og fremkalder en egen Spending i hendes Sind.

Livingst: Do you need me any more?

Mary: No. Go to bed. Goodnight - and don't be afraid.

Livingstone forlader Kamret. En ny Torden ruller frem. Mary staar stadig ved Vinduet.

Da Livingstone naar Døren, banker netop Bothwell paa. Livingstone aabner for ham og gaar selv ud. Et Lyn glimter. Under den følgende Scene veksler Tordenbragene med Lyn - men stadig paa Afstand.

Mary vender sig og gaar Bothwell i møde. Der er noget elektrisk og nervøst over hende. Hun rækker ham Haanden.

Mary: Det kommer nærmere og nærmere.

Bothwell: Det renser Luften.

Mary vender sig fra ham og gaar gennem Stuen. Hun retter paa en eller Ting - der er noget usædvanligt levende over hende i hendes Opstemthed. Hun staar halvt med Ryggen til ham.

Mary: De vilde tale med mig?

Bothwell: Ja. Jeg bliver nødt til at tage ned til Grænsen.

Mary: (uinteresseret) Why?

Bothwell: Some rebels...I have to...

Mary: Oh yes - I know. Naar tror De, De vil have renset Grænsen.

Bothwell: It will take some time.

Mary: (interesseret, men mere af Høflighed) Hvad er Deres Plan?

Bothwell: Well - if you had a map?

Mary: I have.

Hun gaar hen til et eller andet Møbel, finder et Kort frem over Grænseegnene og rækker ham det. Bothwell, der har sat sig, giver sig i Skæret fra Lyset til at undersøge Kortet. Dronningen stiller sig ved Siden af ham, bøjet over ham for at kunne følge hans Forklaring paa Kortet. For bedre at kunne udpege Stedpunkterne paa Kortet trækker Bothwell sin lange Dolk frem, som han altid bærer, og lader Spidsen glide over Kortet.

Bothwell: You see...here is Jedburgh and here Hermitage...and her bor Johnstones, her Elliots - nej her...og her Armstrongs...og her Kerrs.. det er min Plan at sætte en Styrke ind her - for saa selv at fin-
kæmpe Skoven fra denne Kant...

Mary lytter kun med halv Opmærksomhed. Med eet fanges hendes Blik af et Ar bag Bothwell's Øre. Hun skærer en Grimasse som af en Kuldegysning.

Mary: What's that. Hvad er det for et Ar De har bag Øret?

Bothwell: Jeg kom i Vejen for en Lanse.

Han svarer halvt fraverende, fordi han er optaget af at studere Kortet.

Mary smiler, og hun, der har saa let ved at vise Mænd kammeratlig Fortrolighed, lader af almindelig ^{kvindelig} ~~ven~~hed og Nyfikenhed sin Finger glide langs med Arret. Hendes Udtryk viser en Blanding af af Ubehag og Interesse.

Mary: How curious...

Bothwell synes først ikke at mærke det, saa optaget er han af Kortet. Men saa er det, som om den lette Purring (der fra Mary's Side kun er et Udtryk for kvindelig Ny-
~~gerighed og lidt af~~ det Koketteri, som hun, naar han var glad, havde saa svært ved at tæmme) omsider trænger ind til hans Bevidsthed. Og da han langsomt drejer Hovedet mod Mary, er der kommet et pludseligt Begær i hans Øjne. Det er, som om han ser hende for første Gang - hvad det for saa vidt ogsaa er, som det virkelig er første Gang han ser hende som Kvinde - som et erotisk Emne for sine Sanser.

Han ser hende først i øjnene, lader saa Blikket glide ned over hendes Legeme. Atter ser han hende i Øjnene. Smilet paa hendes Ansigt forsvinder.

Mary: (med et Udtryk af Uro) Hvad er der?

Han svarer ikke, men lægger Dolken fra sig og rejser sig. Kortet falder paa Gulvet. Et Øjeblik staar han og Dronningen ganske stille og ser hinanden ind i Øjnene. Saa tager han om hende og forsøger at kysse hende - ikke abrupt, men seigt og næsten automatisk, som en Mand, der helt ledes af sine Instinkter og sin Drift. Hun gør voldsom Modstand og undgaar hans Mund - og et Øjeblik efter knalder hun ham en hvinende Lussing. Han ler blot - urokkelig, urørt.

Fra nu af følger vi hende i glidende Nærbilleder. I hendes Ansigt ser vi hele den efterfølgende Scene afspejle sig. Af hendes Reaktioner gætter vi os til Bothwell's.

Uvejret kommer stadig nærmere, og Tordenen lyder hurtigere efter Lynene, som glimter ind i Kammeret.

Mary har igen samlet sig.

Mary: Gaa med Dem - øjeblikkelig.

Af Mary's Blik forstaar vi, at Bothwell gaar mod Døren. Hendes Øjne føler ham. Man hører en kort Latter fra ham, samtidig med at man hører hans Skridt. Og vi hører ham dreje Nøglen om i Laasen. Mary styrter frem imod ham.

Mary: How dare you - luk den Dør op igen.

Man forstaar, at han efter at have laaset Døren, nu gaar frem mod hende. Hun viger først et Par Skridt tilbage og saa ud til Siden, henimod Væggen, som hun trykker sig ind til.

Mary: Go, I tell you.

Man forstaar, at han følger tæt efter hende. Hun drager sig bort fra ham, stadig langs Væggen. Hun holder Hænderne afværgende frem for sig. En Gang ser vi hans Hænder komme ind i hendes Billede og gribe hende, men ved et behændigt Tag gør hun sig fri.

Mary: (desperat) De skal blive hængt for dette her, lover jeg Dem.

Pludselig gør hun et uventet Spring bort fra Muren og over til det andet Hjørne af Værelset. Her griber hun Dolken, som Bothwell har lagt fra sig og gaar imod ham. Hun er hvid i Ansigtet - af Skræk og Ophidselse.

Mary: Gaa - eller jeg...

Hun gaar endnu et Par Skridt frem. Af Udtrykket i hendes Øjne og af Knivens Stilling i hendes Haand forstaar man, at hun er besluttet paa at væge for sig. Men netop idet hun vil hugge til, kommer Bothwell's Haand ind i Billedet. Han griber hendes Haand om Haandleddet, saa det sidder som i en Skruestik, der tilsidst tvinger hendes Haand til at aabne sig, saa Kniven galder til Jorden.

Hun væger for sig - nu mere i Angst end i Raseri. Hendes Stønnen minder om et Dyr's i Dødskamp. Men Bothwell er den stærkeste. Han har grebet begge hendes Hænder og bryder i sit Jerntag hendes sidste Modstand. Hun staar trykket op imod Muren. Nu ser vi Bothwell glide ind foran hende. Hans brede Ryg, der vender mod os, dækker hende fuldkomment. Hun føler hans Hænder tage om sig. Endnu kæmper hun, da han voldsomt trykker sin Mund mod hendes. Vi ser hendes knyttede Hænder komme til Syne paa begge Sider af hans Hals. De slaar fra sig, hvor de kan komme til at slaa: i Ryggen, i Hovedet. Men lid efter lid bliver de kraftesløse og matte. De aabner sig og efter en Stund lægger de sig blidt om hans Hals. Og langsomt glider den ene Haand op i hans krusede Haar i Nakken. Paa hans Ryg ser man, at han løfter hende op. Hun glider ind til ham med Hovedet paa hans Arm. Hendes Ansigt vender mod os. Hendes Øjne er lukkede. En tynd Strøm af Blod siver fra hende ned over hendes Hage og videre des ene Mundvig/og ned over Halsen. Men der er et Udtryk af en Blanding af Begær og Salighed i hendes Ansigt med de let adskilte Læber. Idet han bærer hende bort, hvisker hun -

Mary: You won...

Et Lyn glimter, Tordenen ruller.

Billedet glider hen til Lysestagen og Lyset og bliver staaende paa dette. Mens

Lynene følger tættere og tættere paa hinanden og mens Tordenen dumpt buldrer med en saadan Styrke, at man forstaar, at Uvejret nu er lige over Hovedet, ser vi for vore Øjne Lyset brænde ned til Tegn paa, at mange Timer er forløbet. Lynene bliver sjældnere og sjældnere, og Tordenen fjernere, og naar vi forlader Lyset, der er omtrent helt nedbrændt, og glider hen mod Vinduet, bryder netop Morgenens frem, og Skæret fra en ren og skyfri Himmel gyder et blødt og dæmpet Lys over Sceneriet. Uvejret er ovre.

Mary kommer hen til Vinduet, roligt, langsomt. Hun læner sig mod Vinduet - vi ser kun hendes Silhouet mod den gryende Morgen. Der er Fred og en egen mild Ro over hendes Træk. Hun er blevet en anden, og hun virker som en anden. Hendes Øjne fyldes med Taarer, men den Ro, hun har faaet i sit Sind og som afspejles i hendes Ansigt, forlader hende ikke. Hun er lykkelig, kan man se.

Bothwell kommer hen til hende. I den følgende Scene maa han aldrig blive smægtende eller sentimental. Han maa virke som det han er: a male. De følelsesbetonede Replikker siger han med en svag Ironi, der viser, at han ikke vedkender sig dem, men siger dem, fordi Mary venter dem fra ham, og fordi han ved, at de vil glæde hende. Mary er for ham i dette Øjeblik ikke andet end en seksuel Oplevelse, der faar sit særlige Pikanteri derved, at hun er Dronning, og som maaske kan gentages, men som efter hans Opfattelse ikke paalægger ham Forpligtelse af nogen Art.

Da han ser Taarer i Mary's Øjne, løfter han hendes Ansigt op mod sig.

Bothwell: Tears? Why?

Mary: Ikke noget.

Bothwell: What is it?

Mary: (med et Smil gennem Taarerne) Jeg ved det ikke...jeg tror det er Lykke.

Bothwell: (tilfreds med sig selv) Yes?

Mary tager meget enkelt og meget stilfredigt hans Haand, fører den til sine Læ-

ber og kysser den.

Bothwell ler.

Bothwell: You are born for love, Dearie, Til at elske og at elskes.

Mary: (stille) Hvor underligt - Jeg føler mig som en helt anden - og som om Livet netop havde begyndt for mig.

Bothwell: (ler) And the Queen?

Mary: (smiler) Gone. Just a woman is left...your woman.

Hun kaster sig ind til ham og knuger ham lidenskabeligt. Bothwell lader det ske men efter et Øjeblikks Forløb, gør han sig fri fra hende.

Bothwell: Jeg tror det er Tid...

Han ser ud ad Vinduet for at skønne hvor tidligt det er.

Mary: Du maa ikke gaa.

Bothwell: Jeg maa - du ved...

Mary: (beslutsomt) Saa tager jeg med dig.

Bothwell: Nej, det er ikke et job for en Kvinde.

Mary: Men bliv saa lidt til da.

Bothwell: Why?

Mary: Aa du - jeg har saa mange Tanker.

Bothwell: Hvilke Tanker?

Mary: (indtrængende) Tænker du ikke paa, hvor forfærdeligt det er - det vi har indladt os paa. Du er gift - og jeg er gift - Synd paa Synd...hvad bliver Straffen?

Bothwell: Fortryder du?

Mary: Nej nej - og det er netop det, der gør mig bange. Jeg ved, at det er Synd - men jeg fortryder ikke. Det er, som om jeg havde to Samvittigheder.

Bothwell rynker Panden. Den Art Selvbetragtning ligger hans Natur uendelig fjernt.

Mary: Jeg føler med alle mine Sanser, at den Vej vi er paa, fører til Dom og Skændsel, til Had og Foragt - og alligevel ønsker jeg at gaa den, fordi du har givet mig noget, som jeg ikke vil miste.

Bothwell: Du maa lade være med at faa den Slags dumme Tanker. Der er ingen, der behøver at faa noget at vide om dette her...men jeg maa gaa nu.

Mary: Ja, jeg ved det...

Hun tager hans Hue ud af Haanden paa ham og sætter den paa hans Hoved med en egen Ømhed og Omsorg. Saa lægger hun Armene om Halsen paa ham.

Mary: Goodbye - and take care of yourself. Your life is everything to me.

Hun kysser ham.

Mary: Jeg kunde ikke miste dig uden at miste mig selv.

Bothwell lover det med et Nik og et Smil. Undervejs mod Døren standser han paa et Udbrud fra hende.

Mary: Her...du glemte...

Hun tager Dolken op fra Gulvet og rækker ham den med et Smil.

Mary: Jeg behøver den ikke mere.

Med et Glint af Kaadhed i Øjnene, siger Bothwell.

Bothwell: Er du sikker paa det?

Mary klynger sig pludselig ind til ham paany. Der er Alvor i hendes Stemme.

Mary: Kom tilbage - saa snart du kan - jeg vil tælle Minutterne...

Han nikker og gaar. Hun gaar hen til Lysestagen med det nedbrændte Lys og betragter det tankefuldt et Øjeblik. Saa bøjer hun sig og slukker det med et Par smaa blide Fingre.

Fade out.

* * *

Fade in.

Vi ser en Bibel og en Haand af en Mand, som er ifærd med at sværge Eden:

Jeg sværger, at hvert Ord jeg har sagt er Sandhed.

Under dette glider Billedet tilbage og omfatter efterhaanden hele Rummet, og vi bliver klar over, at vi overværer en Retshandling. Under en Baldakin sidder Dronningen og i hendes Nærhed Lorderne Maitland, Moray, Huntley og Argyle. Iøvrigt Dommere, Anklager, Skrivere og hvad der ellers hører til en Retshandling.

(Vi tænker os Retshandlingen foregaaende i et Hus i Jedburgh, lejet til Formaalet. I Stueetagen holder Tjenestefolkene til i et stort Rum med et ildsted. Ovenover er der en Sal, der er blevet omdannet til Retssal. Op til denne søder et eller to mindre Rum. Fra Salen fører en venstrearejet Vindeltrappe op til 2uen Sal med Dronningens Sovestue og en Forstue til dette. Paa Loftet ovenover Dronningens Værelser bor hendes fire Mary'er)

Manden, der staar foran Dommeren, ser ud til at være et halvt Hundrede Aar. Han er kraftig med et vejrbidt Ansigt, busket Haar og Skæg og et Par Øjne, der luer af Trods og Opsætsighed. Da han har aflagt Eden, taler Dommeren til ham.

Dommeren: Her Majesty has come in person hereto for the purpose of holding this assize and punishing all you riotous borderers who by your forays and feuds have reduced the whole district to anarchy.

Dommeren vender sig nu imod Dronningen.

Dommeren: Your Majesty has heard the accusation. This man is one of the most dangerous border rebels, a notorious outlaw, one of the lawless foresters who constantly are disturbing the peace.

Vi ser nu Dronningen og Lorderne. Moray vender sig mod Dronningen.

Moray: Han vil kun forstaa eet Argument: the gallows.

Mary, hvis Ansigt synes gennemskinneth af en egen stille Glæde og som i hele sit Væsen virker let og frigjort, er et Øjeblik tavs, inden hun taler.

Mary: No. I'll have no hanging.

Den Anklagede ser overrasket paa Dronningen.

Mary: I'll try with clemency. Lad ham faa en Bøde paa 30 ~~Faar~~ ^{Pounds} - eller 60, saa mange I vil - but no hanging.

Dommeren idømmer den Anklagede en Bøde paa 60 ~~Faar~~ ^{Pounds}.

Billedet af Retssalen afbrydes af et Billede fra Pladsen udenfor Huset. En Rytter kommer sprængende. Af hans Udtryk forstaar man, at han er ude i et vigtigt ~~Ærinde~~ ^{bind}. Han springer af Hesten og giver sig ikke engang Tid til at ~~løse~~ ^{binde} den, men løber henimod Indgangen, der er flankeret af Soldater. Rytteren er aabenbart kendt af dem, thi han faar uden Vanskelighed Lov at passere.

Rytteren: The queen?

En Soldat: Upstairs.

Retssalen. Dommeren er ifærd med at diktere til Skriveren og bliver netop færdig.

Dommeren: Well - the next one.

Den Anklagede føres ud og en ny føres ind. I dette Øjeblik aabnes Døren, og Rytteren kommer hurtigt ind, nærmer sig Dronningen, der ligesom de øvrige overrasket vender sig mod ham, der støvet og tilsmudset efter Riddet trænger sig ind. Hun forstaar, at det er hende hans ~~Ærinde~~ ^{Ærinde} gælder, og bliver synlig urolig.

Mary: What is it?

Rytteren: Your Majesty...

Mary: What is it, speak.

Rytteren: The Earl of Bothwell has been wounded.

Mary: Seriously?

Rytteren: Deadly.

Dronningen har den største Møje med at beherske sig.

Mary: How do you know?

Rytteren: Lægen sagde det.

Mary: At hvad?

Rytteren: At han ikke kan leve...

Dronningen har rejst sig og staar et Øjeblik som forstenet. Hun er hvid i Ansigtet, og hendes Blik er tomt og flakkende. Saa pludselig lukker hun Øjnene og falder i Afmagt - segner om, hvor hun staar. Der bliver almindeligt Røre i Salen. Et Par af Lorderne - Huntley og Argyle - iler til for at hjælpe hende. De løfter hende op og bærer hende ud mellem sig. Kameraet følger dem til Døren men glider derefter hen paa Moray og Maitland, der er blevet staaende, og vi hører deres Samtale.

Maitland: Curious...

Moray: What?

Maitland: *At hun tog sig det saa var*
~~Saa stærkt et Indtryk det gjorde paa hende.~~

Moray: Hvad mener du?

Maitland: Ikke andet end enhver maa tænke, som har Øjne at se med.
Han gaar hen til Vinduet og taler med Ryggen til Moray.

Maitland: Well - that was the end of Bothwell.

Moray: Somme Tider føler man virkelig, at Forsynet griber ind i rette Tid.

Maitland: (smilende) I hvert Fald er der ingen af os, der behøver at fælde Taarer, hvis vi ikke har Lyst.

Moray: (ligeledes smilende) No...

Mary's Kammer. Mary er blevet lagt i Seng. Hun er endnu bevidstløs. Hendes franske Læge, M. Arnault, Mary Beaton og Mary Fleming er hos hende. M. Arnault har undersøgt hende. Han ryster paa Hovedet.

Arnault: Det er uforstaaeligt...

De to Mary'er ser spørgende paa ham.

Arnault: Der er ikke noget Tegn paa Sygdom.

De ser nu alle tre paa Mary, der er ved at komme til sig selv. Hun lukker Øjnene

op og ser sig forvildet omkring. Hun er meget svag. Saa husker hun pludselig, hvor hun er. Hun ser paa de Omkringstaaende.

Mary: 's it true?

Lægen ser uforstaaende paa de to Mary'er. Beaton hvisker til ham.

Beaton: Hun tænker paa Bothwell.

Mary gentager sit Spørgsmaal mere indtrængende.

Mary: Is it true?

Lægen og de to Mary'er ser raadvilde paa hinanden. Dronningen tager resigneret Blikket til sig.

Mary: It is true.

Hun lukker Øjnene. Det er, som om noget er brudt sammen inde i hende, som om hun har mistet alt Mod og al Kraft. Et Par Taarer baner sig Vej ned over hendes Kinder. Der er noget selvpogivende over hende, saaledes som hun synker sammen i sin Seng.

Lægen gør Tegn til Flening, hvorpaa han og hun med bekymrede Blikke lister ud af Stuen, mens Beaton sætter sig et Stykke borte fra Sengen, saa Mary ikke kan se hende. Da der er blevet Ro i Stuen, glider vi paa i et Nærbillede af Mary. Hun trykker de sammenfoldede Hænder mod Brystet. Hun minder om en Stenfigur paa en Sarkofag. Taarerne løber ud af hendes lukkede Øjne. Der er noget ekstatisk over hende, da hun taler.

Mary: Kære Gud, hvor kunde du gøre det? Hvor kunde du? Mit Liv var ved at begynde - og nu er alting forbi. Lad mig dø, hører du. Han er død, saa vil jeg heller ikke leve. Lad mig dø. Lad mig dø. Vær barmhjertig mod mig, Gud, og lad mig dø. Jeg ønsker at dø. Hører du - lad mig dø.

Stemmen bliver svagere og svagere og taber sig tilsidst i en Hvissen, der glider over i det ekstatisk, monotone, mens hun krampagtigt og tryglende rækker sine Hænder - der stadig er foldede - mod Gud. Saa pludselig bliver hun stille. Hun sukker et Par Gange. Saa hører man hende igen hviske.

Mary: If I were dead - if I were dead...

Efter dette bliver hun fuldkommen stille. Stilheden breder sig - en egen uhyggelig Stilhed, en Dødens Stilhed.

Sweep to

Forverelset til Mary's Kammer. Det er sent om Natten. Verelset er kun oplyst af et enkelt Lys. Paa et Bord staar der Vandfade og forskellige andre Remedier, som Lægen har brugt. Mary Livingstone er ved at vride nogle Klude op, hun hulker svagt. Mary Beaton kommer ud fra Sygekamret med en Skaal, som hun giver sig til at skylle ren. Ogsaa hun kæmper med Graaden.

Nu viser Maitland sig i Slobrok. Med dæmpet Stemme spørger han til Dronningens Befindende.

Maitland: How is the queen?

Beaton: She is dying.

Maitland: (bestyrtet) Hvad siger De?

Beaton nikker bekræftende og græder.

Nu kommer Lægen ud fra Kamret. Armerne paa hans Skjorte er smøget op - han ser træt og forvæget ud. Han nikker til Maitland - og efter at have lukket Døren siger han..

Arnault: I give up - there's nothing more for me to do...

Og henvendt til Mary Livingstone...

Arnault: De maa hellere bede Præsten komme...

Livingstone iler afsted for at hente Dronningens Skriftefader, der altid fulgte med paa Dronningens Rejser.

Maitland: Is it so serious?

Arnault: Yes.

Maitland: Men hvad fejler hun?

Arnault: Jeg ved det ikke. Der er ingen virkelige Symptomer paa legemlig Sygdom - og alligevel er hun døende.

Maitland: Curious.

Under de sidste Replikker er Beaton gaaet ind til Dronningen. Nu gaar ogsaa Lægen derind.

Dronningens Kammer. Beaton staar bøjet over Dronningen, der ligger hen som livløs. Lægen kommer hen til Sengen. Beaton giver Plads for ham. Dronningen slaar Øjne op, men hendes Blik er paa en mærkelig Maade fraverende, og hendes Stemme, da hun taler, er fjern og tonløs.

Arnault: Hvordan gaar det?

Mary: Det vil snart blive godt.

Nu kommer Præsten ind, ledsaget af en Messetjener. I samme Øjeblik han betræder Værelset, begynder Landsbyens Kirkeklokke at ringe. Præsten gaar hen til Sengen og bestænker den Syge samtidig med, at han fremsiger den sædvanlige Bøn.

Sweep to

Salen nedenunder. Næste Formiddag. Solen staar ind ad Vinduerne. De fire Lorder er forsamlet. De er alvorligt grebne. De sidder med bøjede Hoveder, og nogle af dem med foldede Hænder. Huntley har især svært ved at skjule sin Bevægelse. Taarerne triller ned ad hans Kinder.

Sweep to

Argyle: De siger, der er ikke noget Haab.

Huntley: A pity is it - to die so young.

Moray: Og saa pludseligt.

Argyle: She was a lovely queen.

Maitland: Yes - sweet.

Huntley: Kind.

Moray: Good.

Argyle: Gracious.

Huntley: What about her husband now?

Argyle: Without her - he is less than nothing.

Moray: What are we doing now? What is our next step?

Maitland: We need no next step. Vi er ved Maalet. Det er igen os, der har Magten.

Nede fra Pladsen foran Huset høres der Støj. Huntley kigger ud ad Vinduet.

Moray: What is that?

Huntley: It looks like...

Maitland griber pludselig af en sær Uro.

Maitland: Who is it?

Huntley: I can't see his face - oh - yes - it's Bothwell.

Alle løber til Vinduet for at overbevise sig om Rigtigheden heraf. Der høres Udbrud af Overraskelse og Forundring.

Maitland staar et Øjeblik i dybe Tanker og med en mørk Mine. Den følgende Bemærkning siger han nærmest for sig selv.

Maitland: This may change a lot.

Saa gaar han ud - ned for at tage imod Bothwell.

Pladsen foran Huset. Bothwell ligger paa en Baare, der er ophængt mellem to Heste. Bothwell har Bind om Panden over det højre Øje, den venstre Arm i Bind og venstre Ben stivet af med en Skinne, og hans Tøj er endnu blodplettet. Han er bleg af et stort Blodtab. Stemmen er hæs og brusten - som hos en Mand, der har været alvorlig syg. Men Livskraften er der tilsyneladende ikke noget i Vejen med. Han kommer med det ene utaalmelige Udbrud efter det andet. Baaren er ved at blive spændt løs.

Bothwell: Hurry up - og tag ordentlig fat paa mig. Jeg er ikke af Glas.

Han raaber til en af Soldaterne.

Bothwell: Go and tell the Queen, that I have arrived.

Han lægger ikke Mærke til Udtrykket i Soldatens Ansigt, for han er optaget af at herse med sine Folk. Nu bæres Baaren henimod Husets Indgang. I det samme kommer

Maitland ud inde fra Huset og gaar Bothwell i Møde.

85.

Maitland: We didn't expect you.

Bothwell: Why not? Havde jeg ikke lovet at komme?

Maitland: Yes, but... (overdrevent venlig) I can't tell you how glad I am to see you ~~hale and hearty~~ *safe and sound*.

Bothwell: (kort) Thank you. Any news?

Maitland: Yes - bad news.

Bothwell: What?

Bothwell overfaldes af en kraftig Hoste, og maa bøje sig ud over Baareb og spytte. Da Hosteanfaldet er ovre, taler Maitland med dyb Alvor, idet han skarpt aflurer Bothwell hans Reaktion.

Maitland: The Queen is dying - if not dead.

Bothwell: (forbløffet) God Heavens. Af hvad?

Maitland: Nobody knows - end ikke Lægen.

Bothwell: (til sine Bærere) Take me up to the Queen - at once.

Maitland: I'm afraid it's too late.

Bothwell: (befalende) Take me up to the Queen.

Baaren løftes og man bærer den ind gennem Indgangsdøren.

Dronningens Værelse. Dronningen ligger livløs hen, smal i Ansigtet og bleg. Arnault og et Par af Mary'erne befinder sig i Nærheden af Sengen. Beaton har stukket sin Haand ind under Tæppet ved Fodenden.

Beaton: Hun er iskold. ~~op til Kneene.~~

Arnault holder et Spejl foran Dronningens Mund.

Arnault: Hun aander ikke mere.

Fleming staar med Fingrene om Dronningens Haandlede.

Fleming: Og netop nu holdt Pulsen op at slaa.

Arnault ryster paa Hovedet. Han undersøger Dronningens Arm meget nøje.

Arnault: Hvor mærkeligt - hun er død, og dog er der Tegn paa Liv.

Nu gaar Døren op, og Bothwells Baare bliver til Overraskelse for de Tilstedeværende ført ind. Paa Bothwell's Bud stilles den ved Siden af Sengen. Fleming og Lægen hjælper ham til Rette. Mens alle stærkt grebne ser til, strækker Bothwell en Haand ud og faar fat i Mary's Haand. Og han ser paa hende med et stærkt, gennemtrængende Blik.

Bothwell: Your Majesty, Your Majesty...

Det er, som om hans blotte Berøring af hende vækker hende til Live paany. Hun slaar Øjnene op og vender langsomt Hovedet mod ham. Et Øjeblik stirrer hun paa ham - som om hun ikke rigtigt fatter, at det er ham - og tager saa Blikket fra ham igen. Saa er det pludselig, som om Livet vender tilbage ogsaa til hendes Øjne. De bliver bløde og følsomme - maaske løber der en enkelt Taare ned over hendes Kind. Hun taler men Stemmen er svag, og det volder hende Vanskelighed at faa Ordene frem.

Mary: It can't be true.

Bothwell: It is. I'm allright - except for...

Han ler og peger mod sin indbundne Arm og det daarlige Ben. Mary taler igen, denne Gang med større Styrke, idet hun stadigvæk ser op i Loftet.

Mary: No, it can't, it can't...

Hun ser paa ham, og et Smil, der hvert Øjeblik kan blive til Graad, bæver om hendes Mund.

Saa sætter Reaktionen ind. Taarerne strømmer fra hendes Øjne. Bothwell vender sig mod Lægen og de to Mary'er og lader dem forstaa, at han vil være ene med Dronningen. Da de er ude, fører Mary hans Haand til sine Læber og bedækker den med Kys.

Mary: I thought I never should see you again.

Bothwell smiler men rynker Panden.

Bothwell: What's wrong with you?

Mary: I don't know - I only know it's good to see you again.

Efter en Pause, i hvilken hun ligesom samler Kræfter, fortsætter hun.

Mary: I couldn't have lived without you...

Hun smiler op til ham.

Bothwell faar et nyt Hosteanfald. Da det er overstaaet, siger Mary med Ømhed i Stemmen...

Mary: Kom...

Han nærmer sig til hende. Med en svag Haand stryger hun ham over Forbindingen, der dækker hans højre Øje.

Mary: Take care of yourself - for min Skyld.

Bothwell: Better you take care of yourself.

Mary: Oh, my dear Life - I'll soon be all right. Og saa skal jeg pleje dig - Dag og Nat vil jeg være hos dig, til du er rask.

Bothwell smiler som en Mand smiler til et pludrende Barn.

Sweep til ny Scenerække.

Et af de Værelser, der støder op til Salen under Dronningens Værelser, er blevet indrettet for Bothwell. Det er en Uges Tid senere. Bothwell ligger med et Tæppe over sig paa Baaren. Forbindingen om Panden saavel som Skinnen paa det venstre Ben er borte. Men Armen er endnu i Bind. Han er nu barberet og har faaet rent Tøj paa. I Panden er et Ar synligt - det han bevarede for hele Livet. Et Bord er blevet anbragt ved Siden af Baaren, saa Bothwell kan undertegne Dokumenter og Breve, som Maitland netop er ved at række ham. Maitland benytter sig af Anledningen, da han er alene med Bothwell, til at ventilere et Anliggende, der ligger Lorderne paa Hjerte.

Maitland: Jeg vil bede Dem om Deres Støtte.

Bothwell: Til hvad?

Bothwell passer under den følgende Scene uforstyrret sit Arbejde med at gennem-

læse Dokumenter og skrive dem under.

Maitland: Morton er fortvivlet over at leve i Landflygtighed.

Bothwell: Naa.

Maitland: Han vil gerne hjem.

Bothwell: Naa.

Maitland: Kan man ikke faa Dronningen til at benaade ham?

Bothwell: Det ved jeg ikke. Spørg hende.

Maitland: Det har jeg gjort.

Bothwell: Naa, hvad sagde hun?

Maitland: Nej.

Bothwell trækker paa Skuldrene, som om han vilde sige, at saa er der jo ikke mere at tale om.

Maitland: Vil De ikke forsøge at overtale hende?

Bothwell: Jeg overtaler ikke Dronningen til noget, som jeg ikke tror er til hendes Gavn.

Der opstaar en Pause. Maitland leder efter et nyt Punkt at sætte ind. Saa kommer det forsigtigt fra ham.

Maitland: Hør Bothwell - der er den Klosterjord vi begge to mener at have Ret til.

Bothwell: Naa, hvad med den?

Maitland: Hvis jeg nu gjorde Dem visse Indrømmelser...

Bothwell skærer ha m skarpt af.

Bothwell: Jeg troede De kendte mig...

Maitland: Hvordan?

Bothwell: Saa De vidste jeg ikke kan købes.

Bothwell har skrevet det sidste Papir under og rækker Maitland hele Bundtet.

Bothwell: Værsgo'.

Maitland gaar. Han standser ved Døren.

Maitland: Hvornaar rejser De?

Bothwell: Saasnart min Hest erklar.

Maitland: God Rejse.

Bothwell: Thank you.

Salen. Her møder Maitland Moray. Maitland er rasende og lader sin Vrede komme til Udbrud.

Maitland: Han er aldeles utaalelig. Riccio was never more insolent than he is now.

Moray: Yes, and I see no way to get rid of him.

Maitland: I do.

Moray: How?

Maitland: Men foreløbig maa vi give efter for ham.

Moray: Give ham mere Magt?

Maitland: Yes.

Moray: Han har allerede for meget.

Maitland: Nej, han har ikke nok. Han hører til dem, der ikke taaler at faa Magt.

Moray anerkendende men alligevel skeptisk.

Moray: Er det ikke farligt? Maaske giver han ikke mere Magten fra sig.

Maitland: We'll take care to stop him in time.

De standser Samtalen, thi Dronningen viser sig paa Vinduetrappen. Hun synes helt at have genvundet sit Helbred og sine Kræfter, selvom hendes Gang ikke er saa sikker som ellers. Hendes Ansigt straalet af Lykke og Forventning. Maitland gaar hende imøde.

Maitland: What a pleasure to see you saa rask.

Mary gaar smilende forbi ham og gaar ind til Bothwell. Maitland bliver staaende og ser spekulativt efter hende.

Bothwell's Værelse. Mary kommer ind og gaar hen til ham og lægger Armen om hans Hals og kysser ham inderligt og voldsomt. Der er en uhyre Hengivenhed og Æmhed i

hendes Sterme og Væsen i hele denne Scene - hun er helt hans. Hvad Bothwell angaar, maa man mærke, at han føler sig en Smule besværet af hendes Hængen over ham.

Hun rejser sig, og nynnende retter hun paa hans Forbinding.

Mary: Hvordan føles det at have en Dronning til at pleje sig?

Bothwell svarer hende med en vis Alvor, som dog mere er Udtryk for Ønsket om at raade hende end af Angstelse.

Bothwell: Du skulde tænke lidt mere paa - Dronningen.

Mary: Hvordan?

Bothwell: Well - people will talk...

Mary: (eftertænksomt) Yes, we may have been seen too much together... (slaar pludseligt om) men jeg er forøvrigt ligeglad. Hvorfor kan vi ikke være lykkelige som alle andre?

Bothwell: Ferdi du som Dronning er ^{du} mere bundet til Ret og Pligt end andre.

Mary, der har gaaet rundt i Stuen under de foregaaende Replikker, sætter sig nu igen hos Bothwell og taler alvorligt til ham.

Mary: Synes du jeg er en daarlig Kvinde?

Bothwell: No.

Mary: Jo, du synes sikkert jeg er letfærdig.

Bothwell: Ne, men uforsigtig. Glem ikke du er gift - at du har en Mand.

Mary rejser sig, og det drømmende Udtryk viger brat for et Udtryk af Bitterhed og Uvilje.

Mary: Aa, mind mig ikke om ham. Jeg tænker aldrig paa andet end hvordan jeg skal komme bort fra ham.

Bothwell: But I too am married.

Mary: Jeg skal ordne det, saa du ^kan blive skilt.

Bothwell ser overrasket op paa hende og siger yderst ligefremt.

Bothwell: Og hvis jeg ikke vil skilles?

Mary opfylder dette som en Spøg, som hun fejer til Side.

Mary: Naturligvis vil du skilles. Jeg vil ikke dele dig med nogen.

Hun ler og lægger igen sit Hoved ind til ham.

Mary: Hvor skal det blive dejligt. Vi skal altid være sammen. Jeg vil følge dig paa dine Rejser - jeg vil leve mig ind i din Verden.

Det er tydeligt, at Mary's Overhæng trætter Bothwell. Mary opdager det.

Mary: Jeg trætter dig - du maa hellere hvile dig.

Bothwell: (griber til) Ja, det tror jeg, jeg vil.

Mary: Jeg skal nok være stille.

Bothwell: Du behøver ikke at blive.

Mary kærtegner ham og sætter sig ved Siden af Baaren. Hun giver sig til at læse i en Bog, som hun finder paa Bordet - det er en Bog om Strategi. Der er et Øjeblik fuldkommen Stilhed.

Pludselig høres der Hestetrampen nede fra og man hører ogsaa en krafttig Hestevrinsken. Bothwell rejser sig hastigt over Ende.

Bothwell: Naa, der er min Hest.

Mary: (forbavset) Skal du afsted?

Bothwell: Ja.

Mary: Det har du slet ikke sagt noget om.

Bothwell gør en undskyldende Gestus, samtidig med at han rækker efter hendes Arm som Støtte for at rejse sig.

Bothwell: Det har jeg glemt.

Humpende rundt paa sit halvandet Ben samler han forskellige smaatting sammen og stopper dem paa sig.

Mary: maa du afsted nu?

Bothwell: Yes. Got a lot to do.

Mary: Hvornaar kommer du igen?

Bothwell: Om et Par Dage - tænker jeg.

Mary: Skriver du, hvis du ikke kommer?

Bothwell: Yes, yes.

Mary: Lover du mig det?

Bothwell: Yes, yes - of course.

Bothwell siger dette paa en Maade, som røber hans Uoprigtighed. Men Mary mærker det ikke - eller vil ikke mærke det. Hun lægger Armen om hans Hals og kysser ham.

Mary: My love.

Det banker paa den Dør, der fra Værelset fører lige ud til Trappen. Bothwell gør sig lempeligt fri af Mary's Favntag og raaber: "Kom ind" - samtidig med, at han spørger Mary -

Bothwell: Følger du mig ned?

Mary nikker. Bothwell's Tjener, Paris, er kommet ind. Bothwell giver ham hastigt Ordre om at tage et Skrin og en Rejsesæk, hvorefter Bothwell støttende sig til Mary humper henimod Trappen. Døren lukker sig bag dem.

Salen. Moray og Maitland sidder og gaar de Dokumenter igennem, som Bothwell har underskrevet. Pludselig rejser Moray Hovedet og lytter. Han gaar til Vinduet og ser ud. Han ryster paa Hovedet og smiler.

Moray: Hm...

Maitland: What is it?

Ogsaa han rejser sig og gaar hen til Vinduet. De ser begge ud.

Vi ser, hvad de ser. Pladsen foran Huset. Bothwell hjælpes til Hest. Samtidig stiger de Folk, der skal ledsage ham, i Sadlen.

Dronningen staar hos Bothwell. Han rækker Haanden ned til hende og byder hende

Farvel. Maaden hun tager hans Haand paa viser ganske utilsløret hendes Hengivenhed for ham. Saa rider Bothwell afsted. Mary vinker til ham og ser efter ham.

Salen. Moray og Maitland vender sig bort fra Vinduet. De er begge dybt indignerede, men samtidig forstaar man dog, at Mary's Uforsigtighed kommer dem udmærket tilpas.

Moray: At se en Dronning opføre sig saadan.

Maitland: She is a woman like others.

Moray: Hun har ingenting lært.

Maitland: No, and that is our chance, for if she goes so on, we'll soon have the game in our own hands.

Moray og Maitland har sat sig og har genoptaget deres Arbejde.

Sweep til næste Scene.

Vi ser en Keglebane, netop i det Øjeblik Kuglen kommer trillende og vælter Keglerne eller en Del af dem. Vi følger Kuglen, der bliver sendt tilbage, og vi ser Spillerne. Det er Bothwell og de Venner han hygger sig med. Lysene flakker, og Vinen flyder. Vi befinder os paa et eller andet Slot, hvor Bothwell opholder sig som Gæst.

En Dør, som forbinder Keglebanen med en af Slottets Korridorer, gaar op. Bothwell's Tjener Paris viser sig. Bothwell gaar hen til ham, som hviskende giver sin Meddelelse.

Paris: Dronningen er lige redet ind i Gaarden.

Bothwell: (for sig selv) Damned.

Bothwell staar grublende. Paris vil fjerne sig.

Bothwell: Wait a moment...(faar en Ide) Sig hende, at jeg er taget herfra for et Par Timer siden - til Grænsen.

Paris: (forknyt) But...

Bothwell: Gør som jeg siger.

Paris: Og hvis hun ikke tror mig?

Bothwell: (skarpt) Gør som jeg siger.

Paris gaar, og Bothwell vender tilbage til Spillet. Netop som dette foregaar allerlivligst, gaar Døren igen op. Vi hører et forskærmt Udbrud fra Paris, uden at vi dog ser ham - og saa træder Dronningen ind. Hun bliver staaende i Døren. Der er noget anspændt over hende - saa meget vi kan se af hende i Halvmørket. Men under den følgende Scene undgaar vi ikke at lægge Mærke til, at hun ligesom er blevet mere moden, mere Kvinde end nogensinde. Hun har fundet, hvad hun har længtes efter hele sit Liv - og den Uro og Nervøsitet, der er over hende, viser, at hun endnu sig selv uafvidende frygter for, at hun allerede har mistet det. Og det er det, der er hendes Tragedie.

Bothwell's udsøgte - og bevidste - Uforsømmethed mod hende ved at nægte sig hjemme skulde normalt have fremkaldt uforsonlig Vrede hos hende. Tænk blot, hvis det havde været Darnley, der havde tilladt sig det samme. Men i Stedet for at fare op bliver hun bare staaende tavs, forlegen, med et næsten ulykkeligt Blik.

Nogle faa Sekunder forbliver hun ubemærket - saa opdager en af Bothwell's Venner at hun er kommet ind. Han gør Tegn til de andre. Alle springer op. Bothwell, der har forudset Situationen - eller i hvert Fald burde have forudset den - er maaske knapt saa hurtig i Vendingen som de andre.

Dronningen henvender sig nu til Bothwell.

Mary: Det er Dem jeg er kommet for at tale med.

Bothwell gør en hurtig Undskyldning til de andre og følger Dronningen ud.

Vi ser den gaa ved Siden af hinanden gennem Slotskorridoren. De taler ikke sammen. Paris, der er løbet i Forvejen, aabner Døren for dem ind til Bothwell's Værelse. Saasnart de er alene, gaar hun hen til ham. Hendes Blik er saaret, men uden Vrede.

Mary: With you it seems to be: out of sight out of mind. You promised me to come back - you didn't come back. You promised me to write - you didn't write. Og nu her - staar din Tjener og lyver for mig. Hvorfor?

Bothwell: Fordi vi maa have en Ende paa dette her.

Mary: How dare you treat me like that? After all I'm your queen.

Bothwell: Then you should behave like a Queen.

Bothwell vender hende Ryggen og gaar hen til Bordet og ~~tænner~~ sit Glas. *Shanker Whisky i et* Mary ser efter ham. Noget desperat skyder sig op i hendes Øjne - hendes Hænder knyttes. Hun ved, at hun burde gaa, men hun kan ikke give slip paa ham. I sin Magtesløshed stamper hun i Gulvet, mens hendes Øjne fyldes af Taarer.

Mary: I hate you...

Hun løber frem imod ham, som for at slaa ham.

Mary: I hate you...

Men da hun staar foran ham, er det, som om hun smelter i Gløden fra hans Blik og bliver svag overfor hans uovervindelige Styrke. Hun glider - eller segner ind imod ham. Hendes Arme famler sig om hans Hals - og hendes Stemme er paa Randen af Graad, da hun hvisker -

Mary: I love you...

Bothwell gør sig fri af hendes Favntag og hjælper hende hen til den Stol. ~~han selv~~ *En lille Hindehvalp* har siddet i. ~~Katten~~ har ~~paa~~ lagt sig op i den. Med en ligegyldig Bevægelse tager han den og kyler den ned paa Gulvet. Den drejer en Omgang i Luften, før den havner paa Gulvet. Den løber skræmt bort. Mary bemærker det. Hun siger med et svagt Smil og med Bitterhed i Stemmen.

Mary: Saadan behandler du ogsaa mig - du tog mig, og nu kyler du mig væk.

Bothwell bliver pludselig irriteret.

Bothwell: What's wrong with me?

Mary: (med et Smil) Nothing - except that you haven't kissed me yet.

Hun rækker Armene op imod ham, men han bliver staaende urokkelig og ufølsom som en Klippe. Mary lader sine Arme synke og siger stille.

Mary: Og du bryder dig heller ikke om det.

Bothwell: Nej, for jeg ved, hvad du pønser paa - at spinde - spinde Traade - Traad efter Traad - indtil jeg sidder fast i Spindet. Men det skal ikke lykkes dig. Det maa være forbi nu.

Der kommer en pludselig Angst i Mary's Blik - som fatter hun nu først Betydningen af, hvad han har sagt. Hun rejser sig og løber hen til ham.

Mary: Nej - det kan ikke være din Mening.

Bothwell: (roligt) Jo.

Han gør sig fri af hende og gaar nogle Skridt bort og lader sig falde ned i en Stol. Hun ser fortvivlet efter ham.

Mary: How can you be so cruel?

Bothwell: I'm not cruel. Jeg er oprigtig.

Mary: Jeg vil give dig alt, hvad du ønsker.

Bothwell: Jeg har alt.

Hun gaar hen til ham og falder paa Kne for ham - for at tigge og bønfalde ham om den Kærlighed hun ikke kan leve foruden. Der er noget besværgende i den Maade hun taler til ham paa.

Mary: Ingen kan elske dig som jeg - jeg vil være alt for dig - jeg vil leve for dig - og dø for dig - hvis du støder mig fra dig, har jeg kun Døden tilbage.

Bothwell har paahørt denne lange Udgydelse med et Udtryk af haabløs Lede. Han taber nu Taalmodigheden. Han strækker Hænderne mod Himlen og ryster fortvivlet paa Hovedet.

Bothwell: Aah, saa hold dog op. Hvad er det du vil?

Mary gløder i sin Iver for at overbevise Bothwell. Hun bøjer sig imod ham og taler ham ind i Ansigtet.

Mary: ————— Jeg vil binde dig til mig - og mig til dig.

Bothwell: Vi kan da ikke binde os, naar vi ikke er fri.

Men Mary overhører hans Indvending og gaar videre ad sin egen Tankes Spør.

Mary: Jeg er ^{villig} ~~redde~~ til at betale Prisen - hvad du saa forlanger - hører du - jeg viger ikke tilbage for noget...

Bothwell ved aabenbart ikke sine levende Raad, hvordan han skal faa en Afslutning paa denne pinlige Samtale. Samtidig arbejder Mary's Hjerne febrilsk - hun kæmper for at beholde ham - Midlerne er hende ligegyldige nu. Hun har rejst sig og gaar nu bag hans Stol. Her bliver hun staaende, og saa siger hun pludselig ligefremt, næsten henkastet -

Mary: Vil du være Konge?

Spørgsmaalet bliver ligesom staaende og dirre i Rumets Stilhed. Ingen af dem taler for en Stund. Bothwell sidder og ser frem for sig. Det varer et Øjeblik, før det helt gaar op for ham, hvad det er Mary har sagt. Han vender sig om mod hende, ser et Øjeblik granskende paa hende og ser saa igen frem for sig. Saa bryder et stort Smil frem paa hans Ansigt.

Bothwell: Det er jo Vanvid.

Mary: Hvorfor?

Bothwell: You have your husband.

Mary tier en lille Stund. Hun maa erkende, at ham har hun ikke taget med i sin Beregning. Men hun er saa bundet af sin Beslutning om at søge at gennemføre, hvad der synes uigennemførligt, at hun heller ikke nu vil give op. Idet hun slaar ud med Hænderne, siger hun som et Udtryk for sin ubevidste Tanke -

Mary: ~~Maaske sender Himlen et Lyn...~~ *There are always means and ways.*

Bothwell siger intet, sidder bare og ser frem for sig - men man forstaar, at Tanken om at blive Konge har slaaet Rod i hans Sind og allerede er blevet til et Ønske, der vil drive ham frem imod Tankens Virkeliggørelse, selv om Forbrydelsen maa tages til Hjælp, for at Maalet kan naaes. Han rejser sig og gaar hen over Gulvet, hen til Bordet, hvor han tager sig en Slurk af ^{Whisky} ~~vinen~~. Han bliver staaende tankerfuld med Glasset i Haanden. Mary gaar hen til ham. Smilende, æggende, forførende ser hun paa ham. Saa vender han sig pludselig om mod hende - ser ind i hendes Øjne og slaar saa Armene om hende og kysser hende i ubændig Vildskab.

Sweep til næste Scene.

Kort Tid senere befinder Dronningen sig sammen med sit Raad paa Craigmillar Slot. Det er en tidlig Morgen. Alle ligger endnu i Sengen eller er i færd med at staa op.

Vi ser et Par list shoes - soft shoes - staaende foran en Seng. Et Par Fødder staar ud af Sengen og stikker i Skoene, hvorefter vi ser Føddernes Ejerman slaa en Slobrok om sig. Fødderne fjerner sig fra Sengen og gaar hen over Gulvet. Fødderne tilhører Maitland.

I den anden Ende af Værelset sover Moray i sin Seng. Nu ser vi Maitland i fuld Figur komme hen til Moray's Seng. Moray ligger endnu i dyb Søvn. Maitland rusker ham vaagen. Moray vaagner op, ser sig forvildet omkring.

Moray: What is it?

Maitland: Jeg har faaet en Ide.

Moray: Aa, nu sov jeg saa godt.

Maitland: Du vil sove bedre, naat du har hørt, hvad det er.

Moray: Hvad er det da?

Maitland: Bothwell sagde han kunde ikke købes. Nu ved jeg, hvordan han kan købes.

Moray: Med hvad?

Maitland: I told you already: med Magt.

Moray: Giver du ham for megen Magt, vil han bruge den til at knuse os.

Maitland: Nej, vi vil knuse ham.

Moray: Jeg tror dig ikke.

Maitland: Jeg skal vise dig det. Men først skal vi have Argyle og Huntley med os.

Moray: Hans Venner?

Maitland: Ja, netop fordi de er hans Venner.

Moray: Det gaar over min Forstand.

Maitland: En Dag vil du give mig Ret.

Moray: En Dag? Om hvor længe?

Maitland: Aa, skal vi sige om et halvt Aar.

Moray: Hvad skal der da ske?

Maitland: Til den Tid har vi igen Magten i Landet.

Moray: Gid det var saa vel. Men sidste Gang...

Maitland: (afbryder ham) ...blev vi slaaet. Denne Gang slaar vi... gaar du med?

Moray: Hvorhen?

Maitland: Over til Argyle og Huntley.

Moray: Og hvad?

Maitland: I need Morton for my plan... *him and his soldiers.*

Moray: Well...

Moray staar ud af Sengen, stikker sine Fødder i et Par list shoes og slaar en Slobrok om sig. De to Mænd gaar henimod Døren, Paa Vejen tager Maitland en Brevmappe, han har liggende paa et Bord ved Sengen.

Vi ser Døren til deres Værelse aabne sig udefra. Billedet er i Gulvhøjde. Og vi ser kun de to Par Ben i list shoes komme ud, og vi følger dem henover Gulvet, til de standser foran en Dør. Man hører, at der bankes paa, og at der svares indefra, hvorefter Døren aabnes og de to Par Fødder træder indenfor.

Værelset indefra. Maitland og Moray gaar - nu i fuld Figur - hen til Sengen, i hvilken Argyle ligger, øjensynlig lige vaagnet.

Argyle: What's ^{the} matter?

Moray: Hvor er Huntley?

Argyle peger paa en Dør, som fører ind til et Værelse ved Siden af.

Argyle: Derinde.

Moray aabner Døren, kalder ad Huntley, som straks efter viser sig.

Argyle: Hvad vil I paa denne Tid af Døgnet?

Maitland: Have a talk with you and Huntley.

Argyle: Om hvad?

Maitland, Moray og Huntley anbringer sig som de bedst kan ved Argyles Seng.

Maitland: Hvad er Jeres Mening om Darnley?

Huntley: At han er en Skam for Landet.

Maitland: Hvem er interesseret i, at han skal leve? Dronningen?

Argyle: No.

Maitland: Bothwell?

Huntley: No.

Maitland: We?

Moray: No.

Maitland: Han er altsaa overflødig. Han kan slettes ud - uden at nogen vil savne ham.

Argyle: But how get rid of him?

Maitland: There is no better way than to pardon Morton, who never will forget that Darnley betrayed him.

Argyle: Certainly - Morton will kill him sooner or later...

Huntley: Men gaar Dronningen ind paa at benaade ham?

Maitland: Jeg tror det - hvis vi allesammen gaar i Forbøn for ham - I ogsaa.

Huntley og Argyle ser tvivlende paa hinanden. Saa svarer Huntley for dem begge to.

Huntley: Det kommer an paa, hvad Bothwell siger.

Maitland: Jeg vil gaa og spørge ham.

Og Maitland gaar mod Døren.

Vi ser igen Døren aabne sig udefra, og vi ser Maitlands Fødder i Listesko komme ud og vi følger dem henover Gulvet, til de standser foran en anden Dør. Man hører ham banke paa, og man hører Bothwell's Stemme svare. Døren aabnes, og Fødderne træder indenfor.

Bothwell's Værelse. Maitland kommer ind og lukker Døren efter sig. Bothwell sidder eller staar ved Barberingen.

Bothwell er blevet en anden. Tanken om at ophøjes til Konge har øvet sin Virkning, hans medfødte Begær efter Magt har faaet ny og voldsom Næring. Før stod han ene og derfor stærkt. Nu er han klar over, at han ikke kan naa det høje Maal Mary har foregøglet ham uden ved at rotte sig sammen med Lorderne, hvem han inderst inde foragter. Hans Styrke laa før i, at han - hvis Natur det ligger fjernt at gaa Krogveje - klogt holdt sig udenfor Lordernes diplomatiske Spil. Nu bliver han fanget i deres Net. Han bliver trukket ind i noget han ikke magter, og jo mere han slaar om sig for at komme fri, jo mere filtrer han sig ind i Nettets Masker, indtil det tilsidst slaar sammen om ham. Denne Følelse af Usikkerhed kommer frem allerede nu i et spændt, lurende Udtryk af Mistro - som paa en Hund, der har reddet sig et Kødben og nu vogter paa, at ingen kommer og snapper det fra den.

Da Maitland er kommet indenfor Døren, begynder Samtalen mellem ham og Bothwell.

Maitland: Good morning.

Bothwell: Good morning.

Maitland: How do you feel to-day?

Bothwell: Lidt urolig.

Maitland: Hvorfor?

Bothwell: Fordi De og Moray er begyndt at gøre Kur til mig. Hvad er Grunden til det?

Maitland: (smigrende) De var for stærk. Vi overgiver os.

Bothwell: Og hvad vil De nu?

Maitland: Moray og jeg var inde hos Argyle og Huntley - og vi talte om Darnley.

Maitland gør en lang Pause. →

Maitland: If he were dead...

Bothwell vender sig langsomt mod Maitland og gransker hans Ansigt.

Bothwell: What do you mean?

Maitland: At vi vil make the Queen quit of her husband.

Bothwell: Well..

Bothwell vogter sig for, at hans Ansigt skal røbe hans inderste Tanker. Ved Maitland nogte? Derfor svarer Bothwell med Enstavelsesord.

Maitland: We think it would be good for us all if Darnley were away.

Bothwell: Yes.

Maitland: (fortsetter sin Tankerække) And if the Queen were married again to a man of spirit.

Bothwell: (efter en Pause) Tænker De paa nogen bestemt?

Maitland: Yes.

Bothwell: And whom?

Maitland: You.

Bothwell: (forstillter Overraskelse) Me?

Maitland: Yes. Why not? Your father friede i sin Tid til Dronningens Mor. Hvad skulde der være i Vejen for, at ~~de~~ ^{han} frier til Datteren?

Bothwell: Er det Deres Mening? *(hans Søn)*

Maitland: Yes. And the Lords think as I. We wish you to be our King.

Bothwell: King?

Maitland: Men først maa Darnley af Vejen.

Bothwell: Naar skal det ske?

Maitland: Vi maa nok se Tiden an.

Bothwell: Hvorfor det? Hvorfor ikke hellere faa det overstaaet?

Maitland: Vi maa finde Manden.

Bothwell: Leave that to me.

Maitland: If you will see to that we'll in return give you our support to marry the Queen.

Bothwell: Uden Betingelser?

Maitland: Nej, paa een Betingelse - at De beder Dronningen benaade Morton.

Bothwell betenker sig et øjeblik, før han svarer.

Bothwell: I promise.

Maitland: Tak. Der gjorde De en god Gerning, som Gud vil lønne Dem for.

Maitland trykker hjerteligt Bothwell's Haand.

Maitland: Skal vi straks gaa ind til Dronningen?

Bothwell: Yes - but listen. Dronningen maa ikke blive kompromitteret.

Maitland: No - of course not.

Bothwell: And don't press her. Just let the idea sink in her mind.

Maitland: Yes, I understand.

De to Mænd forlader Værelset.

Udenfor Døren. Vi ser de to Par Fødder i Listesko komme gennem Døren. Vi følger dem henover Gulvet. Der høres ikke anden Lyd end den bløde Lys af Listeskoenes Filt-saaler og en Knitren af Stoffet i Slobrokkerne. Undervejs til Dronningens Kammer standser Fødderne et Øjeblik op, og man hører Maitland's Stemme.

Maitland: Bothwell er indforstaaet. Vi gaar ind til Dronningen med det samme.

Vi ser de to Par Fødder fortsætte, og tre Par Fødder komme til - alle i Listesko. De fem Par Fødder ankommer til Døren ind til Dronningens Kammer. Man hører, at der bankes paa, og at Dronningens svarer. Døren aabnes, og Fødderne træder ind.

Dronningens Kammer. De fem slobrokkklædte Mænd træder ind i Værelset. Dronningen ligger i Sengen, læsende i en Bog. Hun ser med nogen Undren de fem Mænd komme ind til hende. De grupperer sig siddende og staaende omkring hendes Seng. Maitland er Ordfører.

Maitland: Your Majesty, vi er kommet for at tale med Dem om Morton.

Mary: Nu igen?

Maitland: Yes - vi har bestemt at hvis De vil benaade Morton, vil vi til Gengæld forpligte os til "to make you quit of your husband".

Mary gør sig Umage for at skjule den Følelse af Befrielse, der gennemstrømmer hende

Maitland: (fortsætter) Han er en Byrde for Dem...

Mary lytter opmærksomt, idet hendes Blik ufrivilligt glider op til Bothwell's Ansigt - men hurtigt igen søger bort fra ham.

Maitland: (fortsætter) ...and he will not cease to trouble you.

Mary hører alvorlig paa ham, men i hendes Øjne er der et Smil. Der er jo intet hun ønsker mere end denne Skilsmisse. Let spøgende spørger hun -

Mary: It's a bargain?

Maitland: Yes.

Bothwell blander sig i Samtalen for at faa Handelen til at glide hurtigere.

Bothwell: (henvendt til Dronningen) Jeg tror De roligt kan benaade Morton - han er ikke nogen Fare.

Mary: Maybe..

Maitland: And now about your husband. You wish to be quit of him, don't you?

Mary: Yes - but I don't see how it is possible.

Maitland: There are ways in which it could be done.

Huntley: What about a divorce?

Mary: No, en Skilsmisse vil kun genoplive Sladderer om Riccio - og jeg vil ikke have mit Barn skal blive set paa som en Bastard.

Bothwell: No. Her Majesty is right - der maa findes paa et andet Middel.

Argyle: He could be convicted of treason.

Mary: Nej, det dur heller ikke. Jeg vil ikke have mit Barns Far for Retten.

Maitland: (lidt utaalmodig og lidt irriteret over de andres Indblanding) Madame, don't you think we shall find the means that you shall be quit of him - without prejudice of your son?

Mary: I hope so.

Maitland: Selvom vi maaske bliver nødt til at se gennem Fingre med et og andet.

Mary opfatter Meningen bag den taagede Tale, men lader sig ikke mærke med noget. Hun studerer omhyggeligt de fem uudgrundelige Ansigter, der omgiver hende, men intet af dem røber Tankerne, der rører sig bag de udtryksløse Øjne.

Maitland: Madame, hvad svarer De? Giver De Deres Samtykke?

Mary undgaar at give et aabent svar, for ikke at kompromittere sig. Bothwell vil opmuntre hende til at tage en Beslutning.

Bothwell: It's better for you to get rid of him. He is the pest of your life.

Mary: Ja, men jeg forlanger af Jer, at I ikke gør noget, som kan sætte en Plet paa mig...

Lorderne nikker ivrigt: of course.

Mary: ...for otherwise it's better to leave things as they are, ~~indtil Gud i sin Godhed viser en Udvej.~~

Moray: Is it out of pity you say so?

Mary: No, it is because it might turn out to my own hurt.

Maitland: (smilende) Madame, overlad De roligt denne Sag til os, og alt vil blive ordnet til Deres Bedste.

Saa bukker Maitland tilfreds og smilende. Og de fem slobrokklede Mænd lister paa Listesko ud af Dronningens Værelse.

Udenfor i Hallen, hvorfra der er Indgang til Dronningens Kammer. Midt paa Gulvet, Døren til ikke langt fra Dronningens Værelse staar et Bord. De fem Mænd gaar henimod dette Bord, og her aabner Maitland sin Brevmappe, som han trofast har ført med sig overalt. Han tager et Dokument frem. Under dette veksler Bothwell og Maitland følgende Bemærkninger.

Bothwell: I think Darnley from now on can be considered a lost man.

Maitland: I too think so.

Maitland har imidlertid foldet sit Dokument ud.

Maitland: Here is the bond to sign.

Maitland læser det nu op.

Maitland: Eftersom vi underskrevne Lorder har anset det for nyttigt og gavnligt, at en overmodig Tyran ikke skal regere over os, har vi besluttet at skaffe ham af Vejen paa den ene eller anden Maade, og den som vil tage denne Daad i sin Haand, vil vi hjælpe og forsvare.

Han lægger Dokumentet paa Bordet og giver Tegn til Huntley om at skrive under.

Mary's Kammer. Det er et Billede i Gulvhøjde, og vi ser kun Mary's Morgensko

staa foran hendes Seng - det er soft shoes - Listesko - som Møndenes. Vi ser saa Mary's Ben komme ud af Sengen og stikke i Skoene, og vi følger, at hun slaar en Slebrok om sig. Vi følger Fødderne hen over Gulvet.

Hallen. Huntley har skrevet under. Det er nu Moray's Tur. Bothwell henvender sig til Maitland.

Bothwell: Dronningen burde egentlig læse det.

Maitland: Yes.

Bothwell går henimod Døren til Dronningens Kammer, som er synlig i Baggrunden af Billedet.

Han raaber ind til Dronningen gennem den lukkede Dør.

Bothwell: Your Majesty: We are signing a bond - wouldn't you like to read it?
Vi hører Mary's Stemme ogsaa gennem den lukkede Dør.

Mary: Oh, I can't come just now.

Bothwell: Why not? What are you doing?

Vi hører igen Mary's Stemme bag den lukkede Dør.

Mary: I am washing my hands.

Bothwell og Maitland ser paa hinanden.

Maitland: Like Pilate.

Og han rækker Pennen til Bothwell for at denne kan underskrive bond'en.

Fade out.

x x x

Fade in.

Nogle Maaneder senere. Paa Holyrood Slot. Dronningens Raad holder Møde. Der er til Stede Maitland, Moray, Bothwell, Argyle og Huntley. De venter paa en sjette Deltager i Mødet. Skridt høres udenfor.

Bothwell: Naa, der er han...

Archibald Douglas kommer ind. Han sætter sig. Han er kommet for at aflægge en Rapport om en Efterforskning med Hensyn til Darnley.

Douglas: Det seneste Nytt m. H. t. Darnley er dette: Han er stadig i Glasgow og stadig syg.

Moray: Ikke saa syg, at vi kan spare os Ulejligheden?

Douglas: Nej tværtimod - han er i Bedring.

Maitland: What a pity.

Douglas: Der gaar Rygter om, at han vil flygte, saasnart han bliver rask.

Huntley: Flygte?

Maitland: Vi maa altsaa have han hertil, før han bliver rask.

Argyle: Af sig selv kommer han ikke.

Moray: Nej, og opfordrer vi ham, fatter han Mistanke.

Argyle: Hvordan i Alverden skal vi faa han lokket hertil?

Maitland: Det er der kun En, der kan.

Moray: Ja - Dronningen.

Huntley: Men hun risikerer at blive smittet.

Moray: Nej, hun har haft Kopper som Barn - saa hun er sikker mod Smitte.

Maitland: Og hun kan vikle ham om sin lille Finger, hvis hun vil. Men vil hun?

Han ser hen paa Bothwell. De andre ser ogsaa hen paa Bothwell, der et Øjeblik tier, men saa pludselig rejser sig.

Bothwell: I'll speak to the Queen. And I'll do it right now.

Raadet bifalder hans Beslutning. Netop som Bothwell er gaaet ud ad den ene Dør aabnes den anden, og Morton viser sig - vendt hjem fra sin Landsflygtighed. Han hilses Velkommen paa en saa stormende Maade, at man forstaar, at han er den længe savnede.

Dronningens Kammer. Mary og et Par af hendes Mary'er spiller og synger sammen. Det banker, og Bothwell kommer ind. Han henvender sig til Dronningen.

Bothwell: Your Majesty, jeg har en Sag af Vigtighed...

Mary giver sine Mary'er et Vink om at lade hende være alene med Bothwell. Da de er ene, ser hun spørgende paa ham.

Bothwell: Du bliver nødt til at rejse til Glasgow.

Mary: (urolig) Og hvad?

Bothwell: Og hente Darnley.

Mary: Jeg?

Bothwell: Ja. Vi behøver ham her.

Mary: Hvorfor mig?

Bothwell: Fordi kun du kan gøre det. Du er den eneste han vil tro.

Mary fatter først nu, hvad det er man vil have hende til.

Mary: Under hvad Paaskud skal jeg tage derned?

Bothwell: En Hustru behøver ikke noget Paaskud for at besøge sin Mand, naar han er syg.

Mary: Jeg skal lokke ham ud af hans Seng - for at I kan myrde ham?

Bothwell: Han er selv en Morder.

Mary: You make me a traitor.

Bothwell: Han er selv Forrædder.

Mary: I beg you - let me spared from that.

Bothwell: With you - or without you he is doomed. He can't escape. Hvad vi ikke gør, vil andre gøre. Men det er bedre, at vi gør det.

Mary: Er der slet ingen anden Vej?

Bothwell: Det er den korteste.

Mary rejser sig i stærk Bevægelse.

Mary: Nej. Jeg vil ikke have Del i dette her. Du lovede at holde mig udenfor.

Bothwell: Vi behøver din Hjælp.

Der opstaar en Pause. Bothwell iagttager Mary. Han bestemmer sig til at følge en anden Taktik. Han vil holde hende fast ved, hvad hun engang har sagt.

Bothwell: Du vil gerne være fri for ham - men du vil ikke vove noget for at blive det.

Mary: Vove noget?

Bothwell: Ja, der var engang, da du brugte store Ord. Du vilde ikke vige tilbage for noget, sagde du. Og du vilde betale ligegyldigt hvilken Pris. Og naar jeg nu kommer og præsenterer Regningen for de store Ord, saa viger du tilbage. Prisen er dig for høj.

Mary: Ved du, hvad du driver mig ud i?

Bothwell: Ja.

Mary: I Forbrydelsen?

Bothwell: Ja.

Mary: I Vanæren?

Bothwell: Ja.

Mary: Det er Prisen?

Bothwell: Ja.

Der er en lille Stilhed. Saa taler Bothwell med ganske sagte Røst.

Bothwell: Tenk paa, hvad du vinder: din Frihed - Fred - Tryghed.

Mary staar et Øjeblik i dyb Grublen. Saa bryder et Smil frem gennem Skyerne paa hendes Ansigt.

Mary: And you as my husband.

Bothwell, der konstaterer sin Sejr, ler højt.

Bothwell: Yes - and me too.

Mary igen alvorlig.

Mary: Det jeg gør, gør jeg kun, fordi du vil det - for at du skal vinde i Storhed.

Bothwell: (beundrende) You are - grand.

Mary: (stadig alvorlig) Jeg har kun een Frygt - og det er, at du engang vil foragte mig for det jeg gør...

Bothwell slaar hendes Bekymring hen.

Bothwell: Hvordan kan du tro det?

Mary slaar i dyb Bevægelse Armene om hans Hals.

Mary: Lover du mig det?

Bothwell: Ja, Mary.

Mary: Du vil huske, at jeg gjorde det for din Skyld?

Bothwell: Yes, my dear.

Han omfavner og kysser hende. Mary tørrer en Taare bort.

Mary: (resigneret) Will you let me know what I am to do...

Bothwell: Yes, I will. I'll will be back in a minute.

Han gaar. Mary alene, sørgmodig stent. Hendes Mary'er vender tilbage og sætter sig til Instrumenterne for at genoptage Spillet, men Mary ryster paa Hovedet og siger med bedrøvet Stemme.

Mary: No more music...

Sweep
Dissolve to

Et Billede af Mary til Hest paa Vej til Glasgow i et forrygende Vejr. Hun er omgivet af Ryttere. Efter hende en Baare ophængt mellem to Heste - bestemt for Darnley.

Sweep
Dissolve to

Darnley's Sygeværelse paa Slottet i Glasgow. Atmosfæren i dette Værelse er ilde-lugtende og uhyggelig. I den uordentlige Seng ligger Darnley. Paa Bordet henstaar Fade og Flasker og ind imellem ligger opvredne Klude. Paa et Bord nærmest Patienten staar det Ur Mary i sin Tid skenkede ham - indbygget i et Kranium af Guld.

Darnley's Ansigt er skjult under en Silkemaske, der dog ikke dækker mere af hans vansirede Ansigt end at man ser at det er rødblisset og feberophedet.

Billedet begynder med, at Darnley's Tjener Taylor kommer ind og melder Dronningen.

Taylor: Her Majesty...

Dronningen kommer ind og gaar henimod Darnley. Hun naar helt hen til Sengen, uden at der veksles et Ord mellem de to Ægtefæller. Darnley viser hende Mistro - og Mary vil ikke ved straks at vise sig eftergivende vække hans Mistillid. Det er Darn-

ley, der bryder Isen.

Darnley: Why have you come?

Mary: Blandt andet for at spørge dig, hvad Meningen er med de Breve du har skrevet?

Darnley: Hvadfor Breve?

Mary: Det ved du vel nok. Dem, hvori du beklager dig over, at jeg er haardhjertet og hjerteløs og jeg ved ikke hvad.

Darnley: Hvorfor er du ikke kommet og set til mig?

Mary: Her er jeg jo.

Darnley's Mistro er stadig vaagen.

Darnley: Why have you brought that litter with you?

Mary: Because I'll carry you away with me.

Darnley, der frygter en Fælde, og at han skal føres som Fange et Sted hen.

Darnley: Whereto?

Mary: Edinburgh.

Darnley: I saadant et Vejr?

Mary: Du bliver pakket godt ind.

Darnley: Det er jeg for syg til.

Mary: Det var jo netop for at faa dig rask, at jeg selv vilde pleje dig.

Darnley lytter til Klangen af Forsonlighed i hendes Stemme. Han rejser sig halvt op imod hende.

Darnley: Er du kommet for at gøre det godt igen mellem os?

Mary: Hvis du vil - ja.

Hun sætter sig paa en Stol ved Sengens Fodende.

Darnley: Is it true?

Mary: Yes.

Darnley: You know - I am so overjoyed to see you that I could die of joy.

Darnley bliver alvorlig og bevæget.

Darnley: Tror du nu du kan tilgive mig mine Fejl?

Mary: I'll try.

Darnley: Jeg ved, at jeg paa mange Maader har opført mig forkert - men du har tilgivet andre for værre Ting.

Man ser paa Mary's Udtryk, at hun inderst inde føler Medlidenhed med denne store, dumme Dreng - og at hun maa anspende sig for at overvinde sin Uvilje ved det Arbejde hun har paataget sig.

Mary: Saa vil jeg vel ogsaa kunne tilgive dig.

Darnley's Mistro er allerede forsvundet. Han klynger sig paany til hende - for ham den eneste Kvinde, der er til paa Jorden.

Darnley: Yes - have confidence in me. I promise not to offend hereafter.

Mary smiler.

Mary: Hvor mange Gange har du ikke lovet det?

Darnley: Denne Gang vil jeg holde det, hvis du til Gengæld vil love mig, at vi igen skal leve sammen som Mand og Hustru.

Mary vender Blikket bort, fordi hendes Kvindelighed gør Oprør mod at spille denne Komædie. Darnley tolker hendes Tavshed som Tegn paa Tvivl hos hende. Han taler derfor mere indtrængende.

Darnley: Hvad er min Synd? At jeg har gjort dig til min Gud.

Mary svarer ikke. Hendes Hjerter banker - ikke af Kærlighed men af Medlidenhed. Hun lider ved Tanken om, at hun skal forraade denne Fyr, der viser hende en saa krybende Hengivenhed. Men hun tager sig sammen til et Smil.

Darnley: Tror du mig ikke?

Mary: (nikker fraværende) Jo. I'll think it over - but don't speak about this to anybody.

Darnley: Yes - why?

Mary: Because the Lords might be alarmed, naar de hører det igen er blevet godt mellem os. You understand: it will not be to their taste.

Darnley: No - I see. You are right.

Darnley ser glad og forhaabningsfuld paa hende. Vi hører Glæden og Haabet i hans Stemme.

Darnley: Now I believe that you want us to live together - thank you.

Han bøjer sig frem og siger indsmigrende -

Darnley: Jeg kan slet ikke blive træt af at se paa dig.

Han rejser sig endnu mere op og rækker efter hendes Haand. Hun giver den nølende. Han trækker hende hen til Sengens Hovedende, hen ved Siden af sig, og man føler, at han gerne vilde omfavne og kysse hende, men hun holder ham paa Afstand - alene fordi hans Aande er hende saa ubehagelig, at den næste n dræber hende.

Mary: Henri - vi maa vente, til du bliver rask.

Darnley: Yes darling.

Han giver slip paa hende. Hun bliver staaende, men vender sig bort for at undgaa Stanken af hans Aande. Darnley spørger ganske ligefremt -

Darnley: Mary - er det sandt, at Lorderne har talt om, at de vilde myrde mig?

Mary vender sig hastigt imod ham. Der er et Glimt af Uro og Angst i hendes Blik.

Mary: Hvad for noget?

Darnley: Det er der nogen, der har fortalt mig.

Mary, der ikke er klar over, hvor meget eller hvor lidt Darnley ved, maa tilkæmpe sig Ro, før hun kan svare.

Mary: Troede du det?

Darnley: Nej.

Dette Svar kommer saa spontant og saa oprigtigt fra Darnley, at Mary nu forstaar, at Darnley i Virkeligheden ingenting ved, og at det altsaa ikke var en Fælde han stillede for hende. Under hans efterfølgende Replik aander hun lettet op.

Darnley: Jeg vilde i hvert Fald ikke tro, at du vilde gøre mig Fortrød.

Darnley sidder lidt, og saa gaar han videre.

Darnley: Og hvis andre tænker paa det, skal det komme dem dyrt at staa.

Mary staar med halvt bortvendt Ansigt og ser ned paa Darnley, som er uvidende om den Virkning hans Snak gør paa hende.

Darnley: Medmindre de da myrder mig, mens jeg sover...

Af Udtrykket i Mary's Ansigt forstaar man, at Mary mærker sig disse Ord. Pludselig vender Darnley sig om mod hende og taler til hende i en hjertelig Tone.

Darnley: Du er saa stille, er der noget du er ked af?

Mary: Nej, jeg er bare træt af dette hektiske Liv jeg fører - jeg længes efter et Liv i Fred.

Darnley: Netop hvad jeg selv længes efter. En lille Verden, hvori der bare er dig og mig og vort Barn.

Mary: Yes - men nu maa du lægge dig til at sove.

Darnley: Bliver du inde hos mig?

Mary: Ja.

Darnley: Godt.

Han lægger sig til Rette i Sengen.

Darnley: And to-morrow are we leaving?

Mary: Yes.

Darnley: Hvor tager du mig hen? Til Holyrood?

Mary: Nej - ikke til Holyrood.

Darnley: Hvorfor ikke?

Mary: Det tør jeg ikke - for Smittefaren.

Darnley: Hvor da?

Mary: I Kirk o'Field. Du ved, hvor Hamilton's House er - der lige bagved ligger the old Provost's house - der er en Have til - det er blevet indrettet til dig..

Darnley: Til mig?

Mary: Ja - og til mig. Du skal bo paa 1. Sal og jeg lige nedenunder. Men nu skal du sove.

Darnley lægger sig til at sove men løfter igen Hovedet og ser paa Uret i Guldkraniet.

Darnley: Hvad er Klokken?

Mary ser ogsaa paa det.

Mary: Snart to.

Darnley: Du - saa kom det alligevel til at passe.

Mary: Hvad for noget?

Darnley: Hvad du skrev - at det skulde tælle vore lykkelige Timer. Ikke?

Mary: (stille) Jo. Sov nu.

Darnley: Ja. Godnat.

Mary: Godnat.

Mary gaar langsomt bort fra Sengen - hen til Vinduet. Hun ser ud. Det stormer stadig, og Træernes Grene kaster deres flagrende Skygger paa Vinduet. Hun aander tungt, det er næsten, som om hun ikke kan faa Vejret. Hun sukker og snøfter. Saa ser hun over *(Udenfor høres et høst, uhyggeligt Fugleskrig.)* mod Sengen. Darnley sover. Paa Taaspidserne, *(listet Mary)* gaar hun ganske forsigtigt henimod Døren. Men idet hun vil aabne den, vaagner Darnley.

Darnley: Mary.

Mary: Ja.

Darnley: Du maa ikke gaa. Jeg falder *ikke* i Søvn, hvis du gaar.

Mary: Nej.

Hun gaar stille hen til Sengen og sætter sig paa Stolen ved dens Bende.

Sweep
Dissolve to

Mary ridende hjem fra Glasgow til Edinburgh. Hun rider omgivet af Ryttere. Efter hende kommer Baaren med Darnley.

Sweep
Dissolve to

Huset paa Kirk o'Field i Edinburgh, i hvilket den syge Darnley er bleven installeret. Huset er bygget ind i en Klippe over en Krypt, hvis Loftshøjde varierer med det stigende Terræn. I Kryptens forskellige Fag er indrettet Vinkældere og Oplagshvælvninger.

Bothwell ses her sammen med sin Tjener, Paris. De underholder sig hviskende angaaende Tilrettelægningen af det planlagte Attentat. Herunder glider Billedet gennem Kælderhvelvingerne i deres fulde Længde. Et Par af Replikkerne siges saa højt, at vi hører dem.

Bothwell: Hvor har I Krudtet?

Paris: Det kommer de andre med.

Det glidende Billede standser ved Foden af en Vindeltrappe, hvor Bothwell giver Paris en sidste Formaning.

Bothwell: And now - make haste. We'll never find another opportunity so good.

Paris lover at udføre sit Hverv til Bothwell's Tilfredshed.

Saa gaar Bothwell op ad Vindeltrappen, vi følger ham op til first floor's landing. Tilvenstre for denne er et Værelse, hvor Dronningens Følge opholder sig, mens Dronningen besøger sin Gemal. I et Hjørne sidder Huntley. Argyle og Cassilis os spiller Terninger ved et lille Bord. I et andet Hjørne underholder et Par af Mary'erne sig med hinanden. Stemningen er livlig. Der snakkes og drikkes. Den første Bothwell støder paa er Maitland, der staar og varmer sine Hænder over et Kulbækken.

Bothwell: The queen?

Maitland viser med en Hovedbevægelse, at hun er inde hos den Syge. Vi følger Retningen af hans Hovedbevægelse og glider tilhøjre forbi Trappen, gennem et Forværelse og ind i Værelset, hvor Darnley ligger i en Seng, beklædt med rødt Fløjl. Væggene i dette Værelse er beklædt med Tæpper. Der er Tæppe paa Gulvet, en højrygget Stol - og et Badekar, hvis Laag er en af Husets Døre, der i dette Øjemed er taget af Hængslerne. Paa

et Bord ved Sengen staar Uret i Kraniet af Guld.

Værelset er ikke ret stort, og Luften som Følge deraf kvælende tung. Darnley sidder op i Sengen med Puder stoppet op bag sig. Han bærer ikke længere Maske. De sidste vansirende Spor af hans Sygdom er ved at forsvinde. Mary er ved at trække en Stol hen til Sengen for at være ham nærmere. Hendes Tone er venlig.

Mary: Er der noget du vil have?

Darnley: No, thank you.

Mary: ^{ellers} Hvad har du taget dig for i Dag?

Darnley: Jeg har skrevet til min Far.

Mary: Hvad har du fortalt ham?

Darnley: (finder Brevet) Vil du læse?

Mary: Nej, læs du.

Darnley læser en Passage af Brevet op.

Darnley: ...alt er igen godt imellem os, og Dronningen er igen mod mig en naturlig og elskende Hustru...

Han ser op paa hende. Hun nikker smilende til ham, bøjer sig og kysser ham paa Panden. Han ser igen paa hende, betragter hende opmærksomt.

Darnley: Men du har jo Taarer i Øjnene.

Hun vender Ansigtet bort.

Mary: No no.

Darnley: Jo, sig mig, hvorfor du græder.

Mary: Jeg græder ikke. Kom her, skal jeg rette Puderne.

Darnley bøjer sig forover, saa hun kan komme til at ryste Puderne.

Darnley: Er det af Glæde? Jeg fik selv Taarer i Øjnene, da jeg skrev det til min Far.

Mary er blevet færdig med at ordne Puderne. Darnley rækker efter hendes Haand.

Darnley: I am so happy.

Hun sætter sig. Darnley ser forelsket paa hende.

Darnley: I Morgen er jeg smittefri.

Mary nikker.

Darnley: I Morgen flytter vi igen sammen.

Mary nikker.

Darnley: Og alt mellem os bliver som før, ikke?

Mary nikker. Darnley ser forskende ind i hendes Ansigt.

Darnley: Du er saa bleg. Er du ikke...

Mary: (hurtigt) Der er ikke noget...

For at undgaa flere nærgaaende Spørgsmaal bøjer hun sig frem og ser paa Uret.

Mary: Hvad er Klokken? Saa mange?

Darnley: Ja - Tiden gaar hurtigt.

Mary: Ja - tænk det er snart et Aar siden Riccio døde.

Bemærkningen kommer ganske uovervejjet fra hende og uden nogen Tanke om at saare - snarere som en ufrivillig Undskyldning overfor hende selv: at hun havde Ret til at hævne sig. Men Darnley føler sig ramt. Vredt spørger han -

Darnley: Hvorfor siger du det?

Mary: I don't know. It came into my mind. I'm sorry.

I det samme banker det paa Døren.

Mary: Kom ind.

Bothwell og Maitland stikker Hovederne ind.

Mary: Come and keep warm.

Bothwell og Maitland spørger til Darnley's Befindende.

Maitland: How is the patient?

Mary: Much better. Han har været lidt oppe i Dag.

Bothwell: Fine.

Maitland: Vi kom for at minde Deres Majestæt om..

Mary: Oh - yes, I know...

Maitland: Vi venter her udenfor...

Bothwell og Maitland gaar igen efter Afskedtagen med Darnley. Da de er ude, vender Darnley sig mod Dronningen.

Darnley; Gaar du?

Mary: Jå, min Ven. Du ved, at Bastian og Christina have married to-day, og jeg har lovet at komme til Ballet.

Darnley: Jo, men du behøver da ikke at gaa endnu.

Mary: Jeg har lovet at komme og aabne Ballet.

Darnley: Jeg vil gerne have du bliver hos mig.

Mary: Du hører jeg kan ikke.

Darnley: Send Bud, at du ikke kommer.

Mary: Nej - jeg har lovet at komme - og saa kommer jeg.

Han slipper hendes Haand fornærmet. Hun ser paa ham. Saa tager hun en Ring af sin Finger og holder den op for ham.

Mary: Look here - it's for you -

Darnley ser op paa Ringen og paa hende.

Mary: - for a smile.

Han smiler, tager Ringen og sætter den paa sin Finger.

Darnley: (næsten hviskende) Thank you. Og Tak, fordi du kom.

Mary: Good-night.

Hun trykker hans Haand og kysser ham paa Panden. Darnley nikker Farvel til hende.

Darnley: Til vi ses igen.

Mary nikker - og gaar. Darnley folder Hænderne. Et lille Øjeblik efter at Mary er gaaet, kommer Tjeneren Taylor ind.

Kælderen. Paris aabner en Bagdør, der fra Kælderen fører lige ud i det frie, og lukker forsigtigt de to Sammensvorne Hay og Hepburn ind.

Darnley's Sygeverelse. Darnley ligger stadig med foldede Hænder. Taylor er ved at puste Lysene ud.

Darnley: She was lovely to-night.

Taylor: Yes.

Der brænder nu kun et enkelt Lys ved Sengens Hovedende. Taylor rækker Farnley en Bibel - eller en Salmebog. Darnley tager imod den og slaar op i den.

Darnley: Which is it to-night?

Taylor: The fifth.

Darnley finder Salmen- Davids femte - og synger for, og Taylor stemmer i.

Lead me, o Lord, in Thy righteousness because of mine enemies.
Make Thy way straight before my face. Destroy Thou them, o God;
let them fall by their own counsels.

Da de er færdige, giver Darnley Salmebogen tilbage til Taylor.

Ved Havemuren udenfor staar tre sorte Skikkelser halvskjulte bag Muren. De iagt-tager Huset. En af dem siger:

This night shall Darnley be cured of all maladies.

I Nattens Stilhed hører man de disharmoniske Lyde fra et Sækkepibe-band langt borte. En af de tre Skikkelser lytter. En anden siger beroligende:

Det er langt væk herfra.

Darnley's Sygeverelse. Ogsaa her høres Sækkepibespiilet, omend naturligvis meget fjernt. Darnley faar rakt et Glas Vin af Taylor.

Darnley: Tag ogsaa noget selv.

Taylor: Thank you.

Taylor skænker, løfter med en underdanig Gestus Glasset. Darnley hilser ham, og de drikker, idet de ønsker hinanden Godnat.

Taylor stiller Glassene bort. Taylor, der om Natten sover inde hos Darnley, lægger sig. Darnley slukker Lyset. Der er ganske stille - kun Sækkepibemusikken høres.

Kælderen. Man ser i Nærbillede en Haand antænde Luntten, som fanger Ild.

Darnley's Sygeoverelse. Der er ganske stille. Man hører kun de Sovendes Aandedræt og Sækkepibemusikken. Pludselig høres der et Bump - som af en Dør, der smækker eller et tungt Møbel, der vælter. Darnley farer op.

Darnley: Hvad var det?

Taylor er kommet paa Benene.

Darnley: Se efter.

Taylor hen til Døren, rusker i den.

Taylor: Den er lukket.

Darnley: Lukket?

Taylor: Bare de ikke har ondt i Sinde.

Darnley er imidlertid staaet ud af Sengen. Taylor hjælper ham hans Slobrok paa. Begge Mænd er ophidsede og nervøse.

Darnley: Kom - denne Vej.

Han gaar i Forvejen hen til en Balkon.

Darnley: Giv mig Stolen dér.

Taylor rækker ham Stolen. De to Mænd forsvinder ud paa Balkonen. Vi ser ikke hvad de foretager sig, for Udgangen til Balkonen er dækket af tunge Gardiner. Samtidig begynder Billedet at glide - nærmere og nærmere henimod Uret i Kraniet af Guld. Det bliver tilsidst saa stort, at det helt fylder Billedet. Samtidig tager den tikkende Lyd til i Styrke, indtil ogsaa den fylder Billedet og helt fortrænger Sækkepibemusikken. Den overnaturligt stærke tikkende Lys holder sig et Stykke ind i det følgende Billede.

Dette Billede er fra Haven, der er bevokset med spredtvoksende Buske og lave Træer. Darnley og Taylor kommer løbende oppe fra Huset ned gennem Have for at skjule sig eller

redde sig fra den Fare de føler truer dem. Netop som de tror sig i Sikkerhed, styrter nogle Mænd, der har ligget skjult bag Buskene, frem og kaster sig over dem. Man hører nogle Raab om Hjælp og Barmhjertighed - saa bliver alt stille i Haven. Og i det samme Øjeblik holder den tikkende Lys fra Uret op - og vi hører igen Sækkepibemusikken fra det fjerne.

Vi ser et Billede af Luntten. Ilden løber langs Uldsnoren og nærmer sig Krudtladningen.

Riddersalen paa Holyrood. Der danses Maskedans, og hele Sceneriet minder om Maskedansen i Begyndelsen af Filmen. Indenfor Halvkresen af Tilskuere danser Mary - men denne Gang med Bothwell.

Vi hører nogle af Tilskuernes Bemærkninger.

Ser du, hvem hun danser med?

Ja, er det ikke skamløst?

Mens hendes Mand ligger syg.

Vi ser Mary og Bothwell i Nærbillede. Han danser med en vis Brutalitet, og hun, der bærer Maske, hviler tungt og mygt i hans Arme. Alligevel fornemmes der ligesom en Uro, en Usikkerhed over hendes Væsen. Bothwell betragter hende og hvisker til hende.

Bothwell: What's matter?

Mary: Jeg er ved at forgaa af Angst og Spænding.

Bothwell: Du maa tage dig sammen.

Mary: Jeg er bange.

Bothwell: Der er ikke noget at være bange for.

Hele denne Samtale er blevet ført hviskende.

Vi gaar over til Fjernbillede. Pludselig lyder Eksplosionen - "saa kraftig som om tredive Kanoner affyredes paa een Gang". Musikken stopper - det er, som om hele

Salen stivner i nogle faa Sekunder. Hvad er der sket? Ogsaa Mary og Bothwell er stoppet op i deres Dans. Bothwell raaber ud over Salen...

Bothwell: Det betyder sikkert ikke noget...

Og henvendt til Musikken.

Bothwell: Spil bare videre.

Musikken spiller op igen, først tøvende, men snart fylder Dansens Stemning atter Salen.

Slotsgaarden. Vi ser og hører en Rytter komme galopperende. Vi ser ham løbe over Stenbroen mod Indgangen til Slottet.

Riddersalen. Dansen gaar videre. Vi ser et Nærbillede af Mary og Bothwell, som i en hviskende Tone taler til Mary.

Bothwell: Træk dig tilbage til dit Kammer - jeg kommer senere.

Mary: Aa ja, lad mig ikke vente for længe.

Bothwell nikker opmuntrende til hende.

Billedet glider henimod Døren, i Nærheden af hvilken Maitland befinder sig. Rytteren fra før bliver lukket ind. Han henvender sig til Maitland.

Rytteren: His Grace, Lord Darnley has been killed.

Maitland: Hvad siger De?

Rytteren: Ja. Huset han befandt sig i er sprængt i Luften.

Maitland, der fingerer Bestyrtelse, giver Tegn til Musikken om at stoppe og gaar lige frem til Dronningen. Denne, der netop er standset i Dansen og endnu staar støttet til Bothwell, spørger urolig...

Mary: Hvad er der sket?

Maitland: Your husband is no longer alive.

Mary ser paa ham med forstilt Forfærdelse.

Maitland: The provost's house er blevet sprængt i Luften - det var Eksplosionen vi hørte før.

Der er fuldstændig Stilhed, da dette bliver sagt. Mary svarer intet. Enhver Reaktion udebliver. Hun kan ikke forstille sig i dette Øjeblik. En lille Bæven om hendes Læber er det eneste man ser - og den kan lige saa godt være Optakten til et Smil som til Graad. Bothwell siger heller ikke noget. Bred, stærk og urokkelig staar han ved Mary's Side. Ikke en Trækning i hans Ansigt røber hans Tanker. Maitland bryder Tavsheden. Han bukker for Dronningen.

Maitland: Deres Majestæt, maa jeg udtrykke min dybeste Medfølelse.

Bothwell har imidlertid tilkaldt et Par af Mary'erne.

Bothwell: Før Dronningen til hendes Kammer.

Og forklarende baade overfor Dronningen og overfor Maitland tilføjer han...

Bothwell: Jeg tager over paa Kirk o'Field og ser, hvad der er sket.

I Fjernbilledet ser vi Mary blive omringet af sine Hofdamer, der fører hende bort, samtidig med at Bothwell bryder Kresen af de bestyrte Tilskuere og forlader Salen.

Maitland kommer hen til Morton.

Maitland: Denne Gang besvime hun ikke.

Morton: Næ, det er kun, naar det er Bothwell, der dør.

Morton smiler ondskabsfuldt. De gaar sammen hen til en Væg, hvor de kan være alene. Vi følger dem derhen, og vi hører de Bemærkninger de veksler undervejs.

Maitland: Nu har vi endelig faaet en Chance til at destroy Bothwell.

Morton: And the queen.

Maitland: She will destroy herself.

Morton: Det tænkte Bothwell ikke paa, da han stillede Fælden op for Darnley - at han selv skulde gaa i den.

Maitland: Han vil begynde at mærke det i Morgen - det er der sørget for.

Sweep to

omtrent Og vi fornemmer
Et Lokale, der henligger i Mørke. ~~Et Lys bliver bragt ind, og nu ser vi~~ i Halvmørket, at flere Personer er til Stede, og vi hører deres hviskende Stemmer.

Er begge Dørene lukket?

Ja.

Og laaset?

Ja.

Er der hængt for Vinduerne?

Ja.

Er det gjort ordentligt, saa der ikke kan slippe det mindste Lys ud?

Ja.

Godt, saa tænd.

Et svagt Lys bliver tændt, og Silhouetterne af 3-4 Mandspersoner bliver synlige, uden at man dog ser deres Ansigter tydeligt. En af dem er klædt som Adelsmand - han er en yngre Mand: James Murray. De andre er klædt som Haandværkere.

Vi befinder os i et illegalt Bogtrykkeri. Mesteren viser Adelsmanden en træskaaren Kliché og lægger den derefter i Trykkemaskinen. En Lærling gaar ham til Haande. Saa sættes Maskinen i Gang.

Sweep to

Mary's Kammer. Mary er alene. Hun gaar rundt i Ængstelse og Spending. Sætter sig og rejser sig igen, gaar hen til Vinduet, ser ud, gaar saa pludselig hen til et lille Spinet, blader nogle Noder igennem, finder den hun søger, lægger den foran sig, og staaende spiller hun med højre Haand Melodien igennem. Vi ser Nodebladet og læser mellem Noderne Versets første Linie:

Well is me, since I am free.

Udtrykket paa hendes Ansigt viser, at den gamle Sangs Ord afspejler en hemmelig Længsel hos hende. Pludselig staar Bothwell i Stuen. Hun afbryder Spillet. De staar og ser paa hinanden et ganske kort Øjeblik. Mary forstaar af Bothwell's Udtryk, at Darnley er død. Saa styrter hun hen til ham og kaster sig ind til ham. Den berusende Fornemmelse af Lettelse og Jubel, som hun føler over at være fri, overvælder hende. Taarerne strømmer ned over hendes Kinder.

Bothwell: Yes - you are free now.

Mary: We are free.

Hun læner Hovedet til hans Skulder og græder uden en Lyd.

Bothwell: You cry - why?

Mary: Af Glæde - og fordi det er overstaaet.

Bothwell: Det hele var slet ikke saa farligt, vel?

Mary ryster paa Hovedet.

Bothwell: Og nu ligger Vejen aaben for os begge - til Magt og Storhed.

Mary: Alt, hvad jeg kan give dig af Magt og Storhed skal du faa.

Bothwell: Det ved jeg.

Mary: Jeg forlanger kun eet til Gengæld: at du er trofast mod mig - at du vil elske mig.

Bothwell: Det vil jeg.

Mary føler det, som om hun endelig kan aande frit efter de sidste forfærdelige Uger hun har gennemlevet, og hun knuger sig voldsomt ind til ham. Lidenskabeligt udbryder hun.

Mary: Hvad har saa alt andet i Verden at sige?

Hun ser op paa ham.

Mary: Hvor er det godt at have en stærk Mand til at elske sig.

Hans Hænder stryger kærtegnende over hende.

Mary: I dine Arme ved jeg, at jeg kan finde det jeg søger: Tryghed og Fred.

Bothwell: Ja, nu kan du sove roligt.

Mary: (smilende) Og i Morgen vaagne op til en ny Dag.

Hun slaar Armene om hans Hals og borer sit Hoved ind under hans Hage.

Sweep to

Det illegale Trykkeri. Vi ser kun selve Trykpressen og de Hænder, der betjener den. Vi ser ogsaa den udskaarne Træplade, der ligger i Pressen, men da den jo er "negativ", opfatter vi kun, at den forestiller et Portræt, som vi kan genkende, naar vi noget senere i Handlingen ser et af Aftrykkene.

Sweep to

Næste Dag afholder Dronningens nærmeste Raadgivere et Møde. Tilstede er Huntley, Argyle, Morton, Maitland og Bothwell. De er midt i en Drøftelse af de Forholdsregler, der bør træffes i Anledning af Darnley's Død.

Huntley: Imorgen er der ikke et Barn, som tænker mere paa ham.

Maitland: Næ, men vi maa alligevel i hvert Fald for et Syns Skyld lade, som om vi gør noget for at finde Morderen.

Bothwell: Kan vi ikke sætte en Undersøgelse i Gang?

Argyle: God Idé.

Maitland: Skulde vi ikke ogsaa udsætte en Belønning?

Argyle: I saa Fald ikke for lille.

Maitland: Nej - paa 2000 Pund.

Bothwell: Saa har vi virkelig ogsaa vist vores gode Vilje.

Sweep to

Paa Byens Raadhus ser vi en Proklamation blive slaaet op. It was issued in Mary's name, expressing abhorrence of the crime and offering a reward of 2000 Pounds and free pardon to any person who would discover Darnley's murderer.

Proklamationen er stærkt solbeskinnet. Af Skyggerne, der falder paa den, anerkender man Trafikken, der glider forbi, ligesom man af den Mumlén, der høres, forstaar, at Folk stiller sig op og læser den. Ud af Virvaret af Lyde træder et Par enkelt Stemmer tydeligere frem. De siger...

2000 Pounds - that's much money.

Ja - og bagefter faar du en Kniv i Ryggen.

Saa dør Virvaret af Dagens Lyde og Støj bort, og samtidig svinder det stærke Sollys væk. Mørket falder paa, det er blevet Nat, og der er Mattens Stilhed, indtil man hører to hviskende Stemmer.

Er der nogen at se?

Nej.

Saa skynd dig her.

Saa ser vi et Par Hænder komme ind i Billedet og hurtigt slaa en Plakat ovenpaa Proklamationen. Plakaten kan foreløbig kun skimtes. Men efterhaanden tager Lyset til, saa vi kan se den tydeligt. Det er den, som vi saa blive fremstillet i det illegale Trykkeri. Den viser Bothwell's Hovede og hans Navn i store Bogstaver. Nedenunder staar der at læse: Her er Darnley's Morder. Lyset bliver gradvis stærkere, og tilsidst skinner klar Sol igen paa Plakaten. Skygger glider forbi, og man hører atter Dagens Virvar af Lyde. Et Par Stemmer træder tydeligere frem.

The queen's lover.

Her husband's murderer.

Dissolve to

Dronningens Kammer. Værelsets Vægge er betrukket med sort. Ogsaa Sengen er beklædt med sort, og Vinduerne er dækket til. Vokslys i Stager oplyser svagt Værelset. Paa Bordet ved Sengen staar en Tallerken med den ituslaaede Skal af et Hønseæg fra Dronningens Morgenmaaltid. Mary sidder op i Sengen, opløst i Taarer. Foran hende og paa Gulvet ved Siden af Sengen ligger Aftryk af Plakaten, der angiver Bothwell som Darnley's Morder.

Der bankes haardt paa Døren. Det er Bothwell, der kommer ind.

Bothwell: Hvad vil du mig?

Han opdager Plakaterne.

Bothwell: Naa, du har set dem.

Mary: Ja, hvor er det forferdeligt.

Bothwell synes fuldkommen ligeglad og uberørt - ja, nærmest fornøjet, fordi Kamp og Strid nu engang er hans Verden. Han trækker bare leende paa Skuldrene ad Mary's Fortvivlelse.

Bothwell: Der maatte jo findes en Syndebuk - og det blev altsaa mig.

Mary strækker Haanden ud imod ham og trækker ham hen til sig.

Mary: Jeg er saa fortvivlet.

Bothwell: Det skal du ikke være.

Mary: Det er ligesom der hænger noget mørkt og rungt over Hovederne paa os.

Bothwell: Nu skal du bare være rolig.

Mary: We always have to pay.

Bothwell: He paid - we have nothing to pay.

Mary: Vi har dog handlet mod Lov og Ret.

Bothwell: Lov og Ret er for de Smaa og de Svage.

Mary: Det er din Moral.

Bothwell: Det er den Stærkes Moral.

Mary: Er du sikker paa, at du er stærk nok? Tænker paa Lorderne?

Bothwell: Hvis de ikke tier, saa taler jeg.

Mary: Bare jeg kunde være saa rolig som du.

Bothwell: Jeg siger dig jo, at du har ikke noget at frygte. Tror du ikke paa mig?

Mary: Jo.

Bothwell: Jeg skal nok forsvare dig.

Mary: Du kan ikke forsvare mig mod mine mørke Tanker. (Pause) Hvor blev Freden og Trygheden af, som du lovede mig?

Bothwell: Freden og Trygheden kommer - bare holde ud en lille Tid endnu.

Mary: (bryder i Graad) Jeg tror aldrig jeg faar en glad Dag mere.

Hun kaster sig ind til ham og græder og græder.

Dissolve to

Det illegale Trykkeri. Vi ser selve Trykpressen og Hænderne, der betjener den. Hænderne fjerner den udskaarne Træplade, som benyttedes til Bothwell-Plakaterne, og lægger en ny Træplade i, hvorefter Pressen sættes igang.

Dissolve to

Den store Hal paa Dunkerheld Slot, hvor Lorderne i stort Antal er samlet til Møde. Der raader en egen, ophidset, ja næsten opfanatiseret Stemning. I forreste Række ses de protestantiske Lorder Moray, Morton og Lindsay og de katolske Lorder Caithness, Athol og Argyle.

Morton er netop ved at tale til Forsamlingen.

Morton: Ingen kan mere være i Tvivl om, hvad Bothwell's Plan gaar ud paa. Han vil tilrane sig al Magt og samle den i sin Haand. Men jeg

gaar ud fra, at alle her er enige med mig i, at vi vil ikke have nogen Diktator i dette Land...

Han afbrydes af larmende Bifaldsraab. Da der er blevet Stilhed igen, fortsætter Morton.

Morton: And now the queen. Ogsaa hende har han faaet i sit Garn, saa hun har ladet sin Mand myrde, fordi han var Bothwell i Vejen...

Han afbrydes paany af Fyraab og indignerede Protester. Endelig tager Larmen af. En af Lorderne springer op.

Atholl: En Skam for Landet.

Morton: Ja - og en Ære for os at hævne en saa afskyelig Forbrydelse. At straffe Morderen og hævde Guds Sag maa blive det Løsen, der binder os sammen.

Bifaldsmumlen og almindelig Tilslutning.

Dissolve to

Et Billede af et Par Hænder, der i Nattens Mørke slaar den nye Plakat, paa hvilken man læser:

Adieu, edle Henri

Hævn over Mary.

Vi glider bort fra Hænderne og ser en lang Række Plakater med den samme Indskrift slaaet op paa en Mur eller en Husvæg.

Dissolve to

Kapellet paa Holyrood. Det er ved Nattetid. Paa Væggene er anbragt Fakler. Hemmeligt og i Hast uden Æresbevisninger af nogen Art skal Darnley i en sen Nattetime sænkes i Jorden. Et Sted oppe ved Koret er Gulvfliserne fjernet og stablet op ved Siden

af en Dynge Jord. Et firekantet sort Hul venter paa Darnley's Kiste.

Den endnu utildækkede Kiste med Darnley's Lig staar et Stykke længere tilbage i Kapellet. Mary ligger knælende i Bøn ved Siden af Kisten. Der er ingen andre til Stede. Billedet viser til at begynde med hele Kapellet og glider saa paa i en nærmere Indstilling af Mary og Darnley. Bothwell kommer ind bag Mary. Han bliver staaende og venter, til hun har endt sin Bøn. Saa først taler han.

lade

Bothwell: Du skulde/de Døde ~~lade~~ være døde.

De sidste Dages Begivenheder har gjort et saa dybt Indtryk paa Mary, at hun er næsten følelsesløs.

Mary: Jeg kan da ikke lade ham begrave som en herreløs Hund.

Bothwell: Du skulde holde op med at sørge.

Mary: Jeg sørger mest over mig selv. Over det jeg er blevet og ikke var.

Bothwell: Hvad er det du er blevet?

Mary: Jeg var ikke noget slet Menneske.

Bothwell: Du grubler for meget.

Mary: Ja, maaske - og det jeg grubler mest over er dette: vi magtede Forbrydelsen, men magter vi ogsaa at bære den? Magter vi det, som kommer efter?

Bothwell: Hvad er det for Griller?

Mary: De Døde er altid stærkere end de Levende. Riccio vandt over Darnley. Vil han (peger paa Darnley) ikke en Dag vinde over os?

Bothwell: Du skulde høre op med disse sygelige Tanker. Hvad Nytte er det til? Sket er sket og kan ikke ændres.

Mary: Jeg maa tænke paa det.

Bothwell: Forsøg hellere at glemme.

Mary: Det jeg vil glemme, kan ikke glemmes.

Bothwell: Der kommer Graveren og hans Folk. Kommer du med?

Mary: Nej, jeg vil gerne blive lidt endnu.

Bothwell ryster opgivende paa Hovedet - og gaar. Graveren og tre Medhjælpere nærmer sig Kisten. De lægger Laaget paa. Mary har imidlertid rejst sig. Vi følger hende

og ser hende knæle med Ansigtet mod Altret, ikke langt fra det store firekantede Hul i Jorden, der snart skal opsluge Darnley's døde Legeme.

Dissolve to

Det illegale Trykkeri. En ny Træplade lægges i Pressen - man skimter i Udskæringen Omridsene af en kronet Havfrue og en udstoppet Hare omgivet af en Sol af Lanse-spidses. Man ser travle Hænder sætte Pressen i Gang.

Dissolve to

Dronningen og hendes Raad afholder et Møde. Til Stede er Huntley, Argyle, Morton, Maitland. De staar i Grupper og taler sammen. Døren gaar op, og Bothwell kommer ind. De andre smiler ham venligt og kammeratligt i Møde.

Maitland: Der har vi vores scape-goat.

Bothwell hilser rundt. Han er i god Form.

Huntley: Hvad siger du til alle Plakaterne?

Bothwell: At hvis jeg kunde faa at vide, hvem der har slaaet dem op, skulde jeg vaske mine Hænder i deres Blod.

Argyle: Certainly this indignation is artificially aroused.

Morton: Hvis han var død en naturlig Død, vilde han allerede være glemt.

Bothwell: Netop. De, der staar bagved, er ikke hans Venner - men mine Fjender.

Huntley: You may have a lot of them - then.

Bothwell: I suppose I have.

Nu meldes Dronningen. Hun træder ind og gaar straks hen til sin Plads for Enden af Bordet. Alle bøjer sig for hende.

Der er intet Spor tilbage af den egensindige, beslutsomme Dronning fra før i Tiden. Den Mary, der i Dag præsiderer i Raadet, synes os famlende, usikker, tvivlende

og modløs. Hendes Raadgivere sætter sig ogsaa. Maitland henvender sig til hende.

Maitland: Your Majesty. Your poor husband's father Lord Lennox has asked for your permission to...

Mary: (afbryder) Is he here?

Maitland: No, he has sent his first man, Sir Cunningham.

Mary: Why doesn't he come himself?

Maitland: He is ill.

Bothwell: From fear.

Mary: Well - lad Sir Cunningham komme ind.

Sir Cunningham kommer ind, hilser Dronningen og stiller sig for den anden Ende af Bordet.

Mary: Hvad vil Lord Lennox?

Cunningh: Retfærdighed over sin dræbte Søn.

Mary: Det forstaar jeg - men...

Hun ser hen paa Maitland, der fortsætter.

Maitland: Vi har jo allerede sat en Undersøgelse i Gang og udlovet en Belønning. Hvad kan vi gøre mere?

Cunningh: Arrestere Morderen?

Maitland: Hvem er Morderne?

Cunningh: Deres Navne hviskes jo overalt.

Maitland: Navn Navne.

Der opstaar en Pause. Saa tager Cunningham Mod til sig.

Cunningh: Vel - Jarlen af Bothwell.

Bothwell: De er en modig Mand.

Cunningh: Jeg taler for en Far, der vil hævne sin Søn.

Maitland: Du forlanger altsaa Jarlen af Bothwell arresteret?

Cunningh: Ja - og holdt i Fængsel, til Sagen kommer for.

Bothwell: (tørt) Som en almindelig Forbryder.

Bothwell rejser sig i al sin Kraft.

Bothwell: Mit Svar til Lord Lennox er dette, at nu forlanger jeg at blive stillet for Retten, og jeg er villig til at gaa i Fængsel, til Dommen er faldet.

Protestraab fra alle - ogsaa fra Dronningen. Herunder sætter Bothwell sig, tilfreds med den Virkning han har opnaaet. Maitland rejser sig nu. Han bøjer sig let mod Dronningen.

Maitland: With Your Majesty's permission vil jeg foreslaa, at Retten indkaldes til i Dag 14 Dage, og at Lord Lennox indstævnes for at fremsætte sin Anklage.

Bothwell: Hvis han tør.

Maitland: Naturligvis kan der ikke være Tale om Fængsling. Forøvrigt er Bothwell' ikke en Mand, der løber sin Vej.

Bothwell: Certainly not.

Dissolve to

Det illegale Trykkeri. Vi ser de travle Hænder i Nærbillede lægge en ny træskaaren Kliché i Trykpressen, som straks begynder at spy sine Aftryk ud. Dersom vi faar et Glimt af disse at se, viser de en Tekst af følgende Ordlyd:

Double adulterie har bragt Skam over Landet.

Dissolve to

Mary's Sørgekammer, kun oplyst af et enkelt Vokslys. — ➞

Mary sidder alene derinde. Der er noget følelsesløst og stivnet over hende. Det er, som om hun er grebet af en Ligegyldighed for alt, som sker om hende. En Hulken trænger frem - og standser igen, efterfulgt af et dybt Suk.

Mary Beaton kommer ind, nærmer sig tøvende. Hendes Ansigtsudtryk er fuldt af Medfølelse.

Beaton: Den engelske Ambassadør - maa han...

Dronningen nikker svagt ja, og Beaton gaar ud. Lidt efter træder den engelske Gesandt ind. Han nærmer sig ærbødigt Dronningen. Der er saa mørkt i Værelset, at han daarligt kan se hende, og hun daarligt kan se ham. Saa meget stærkere virker Stemmerne, da de taler. Tonefaldet i Dronningens Stemme er nat næsten udtryksløst.

Gesandten: Jeg er kommet for at udtrykke min Medfølelse i Deres Sorg.

Mary: Thank you.

Gesandten: Men jeg vil ikke skjule, at jeg føler mere for Dem end for ham, der er død. Og saadan som jeg tænker, saadan tænker alle vi, som er Deres Venner.

Mary: (nikker apatisk)

Gesandten: Maa jeg tale aabent ud til Dem?

Mary: Yes.

Gesandten: Jeg vil da sige Dem, hvorfor vi - Deres Venner - er bekymrede. Det er, fordi De er ifærd med at sætte Deres Gode Rygte paa Spil.

Mary: (ligeegyldigt) Hvordan?

Gesandten: By making no effort to avenge your husband.

Mary: Hvad kan jeg gøre mere end jeg allerede har gjort?

Gesandten: Først og fremmest skille Dem af med den Mand, der af alle Mennesker udpeges som Deres Morder.

Mary: Bothwell?

Gesandten: Hvis De ikke gør det, vil Folk sige, at Mordet er sket med Deres Samtykke.

Mary: Det siger de jo allerede.

Gesandten: Netop derfor maa De hurtigst vælte Mistanken fra Dem. Dækker De over ham, stempler De Dem selv som Medskyldig.

Mary svarer ikke. Hun synes langt borte i sine Tanker. Gesandten gaar videre i sine Overtalelser.

Gesandten: Een eneste klog Beslutning, og alt kan endnu reddes.

Mary sidder som før. Svarer ikke.

Gesandten: Hvad er Deres Svar?

Det er, som om Mary i sine Tanker vender tilbage til Virkeligheden. Hun ser op paa Ambassadøren.

Mary: Alle mine Raadgivere har været Forræddere og vil være det igen, naar det passer dem. Han er den eneste, der aldrig har forraadt mig. Derfor vil jeg heller ikke svigte ham.

Gesandten ser længe paa hende, før han igen taler.

Gesandten: And this is your last word.

Mary: Yes.

Gesandten er dybt bevæget, fordi hans Henvendelse har været uden Resultat. Med oprigtig Sorg i Stemme og i Blik tager han Afsked.

Gesandten: Your Majesty - my sympathy - my heart...

Han gaar i Staa og fuldender ikke Sætningen.

Mary: (tonløst) Thank you.

Saa trækker Gesandten sig tilbage.

Udenfor møder han Beaton.

Gesandten: It's a pity to see her.

Beaton: Yes, isn't it? Hun lukker sig inde og vil ikke betroe sig til nogen.

Gesandten: It's a tragedy.

Bothwell kommer i det samme. Han og Gesandten hilser køligt paa hinanden. Gesandten gaar. Bothwell ser efter ham og gaar saa ind til Dronningen.

Dronningens Kammer. Bothwell kommer ind. Bothwell har faaet ny Tone overfor Dronningen.

Bothwell: Den engelske Gesandt har været her?

Mary: Yes.

Bothwell: Hvad render han her og snuser efter?

Mary: Han kom for at se til mig.

Bothwell: Jeg vil ikke have du modtager nogen uden at jeg ved det.

Mary ligesom vaagner af sin apatiske Tilstand. Noget af hendes gamle Stolthed og Trods kommer op i hende, samtidig med at opsamlet Bitterhed presser paa for at faa Af-løb. Med et harmfuldt Blik ser hun op paa ham.

Mary: Og jeg vil ikke behandles, som om jeg var din Fange. Jeg har lidt nok for din Skyld.

Bothwell: Hvadfornoget? For min Skyld?

Mary: (hun næsten skriger) Ja, for det er din Skyld, at jeg maa skamme mig over mig selv. Jeg var ikke noget daarligt Menneske, men du gjorde mig til det. Og derfor hader jeg dig, hader dig...

Bothwell: Lad dog være med at fare saadan op.

Mary: Jeg farer ikke op, men det er bedre, at du faar Sandheden at vide.

Bothwell: Du lader nok, som om du ikke husker.

Mary: Du vil vel ikke sige det var mig, der dræbte ham.

Bothwell: Det var dig, der drev mig til det.

Mary: Gjorde jeg?

Bothwell: Ja, og var det ikke ogsaa dig, der tog ned og hentede ham?

Mary: Ja- men jeg gjorde det med en ond Samvittighed.

Bothwell: Men du gjorde det.

Mary: Ja - maaske er jeg lige saa skyldig som du.

Bothwell: Jeg tror det.

Mary: Aa Gud, hvad skal der blive af mig - sikken en Tilværelse at se frem til.

Bothwell: Ja, vi maa staa sammen - vi er bundet til hinanden.

Mary: Ja - med Lænker. Og dømt til at pine hinanden, saa længe der er Liv i os.

Bothwell: Du har faaet det, som du vilde have det.

Mary: Du hoverer, men jeg kan vel endnu slippe fra dig, hvis jeg vil.

Bothwell: Jeg ser ikke hvordan.

Mary: Aa, saa ti dog og gaa.

Bothwell: Ja, jeg gaar nu - I'm sick of all your stuff and nonsense - you hysterical woman.

Han gaar ud. Hun raaber efter ham.

Mary: Jeg hader dig.

Sweep to.

Retsforhandlingen med Bothwell som den Anklagede fandt Sted i Tolbooth i Edinburgh. Retslokalet er tætpakket, da Bothwell ankommer. Han er omgivet af en Livvagt af Skytter, der - da han er naaet frem til den Anklagedes Plads, slutter Ring omkring ham. Ved alle Døre er ogsaa posteret Skytter. Bothwell har sikret sig mod Overraskelser. Udenfor Vinduerne ser vi et Mylder af Bothwell's lanseklædte Soldater. Deres Hjelme skinner, og deres Vaaben klirrer. Man hører Kommandoraab og Trommehvirvler og lyd af marcherende Soldater.

Inden Bothwell sætter sig paa Anklagebenken, tilkalder han en Befalingsmand og giver ham en kort Ordre.

Bothwell: Sørg for, at Bygningen er omringet af mine Folk og sæt Vagt ved alle Døre.

Paa et Par fremtrædende Pladser sidder Morton og Maitland. De smiler opmuntrende til Bothwell, da han hilser dem.

Bag Skranken sidder de fire Assessorer Robert Pitcairn, James Mc. Gill, Lindsay og Henri Balnaves. Jury'en bestaar af 12 Adelsmænd, blandt hvilke: Rothes, Caithness og Cassilis, John Hamilton, Ross, Semple, Herries, Oliphant, Boyd, Forbes, Gordon af Lochinvar, Cockburn af Langton, Somerville af Cambusnethan, Mowbray af Burnbougall og Oglivay af Boyne. The Lord of Justice er Jarlen af Argyle - der selv i Craigmillar-Mødet var med til at tage Beslutning om Mordet paa Darnley. Det er the Lord of Justice, der læser Anklagen op.

Retshandlingen indledes med, at Bothwell sværger paa Biblen, at han lover at sige Sandheden, hele Sandheden og intet andet end Sandheden. Derefter oplæses Anklagen, som er fremsat af Darnley's Fader, Lord Lennox. Bothwell, der under hele Retshandlingen opfører sig korrekt men samtidig meget selvsikker, paahører Anklagen staaende foran sin Plads. Han anklages for "det afskyelige Mord paa Lord Darnley i Nattens Stilhed i hans egen Bolig i Kirk o'Field, da han laa i sin natlige Søvn". The Lord of Justice spørger Bothwell...

Argyle: Erkender du dig skyldig?

Bothwell: Nej.

The Lord of Justice giver da Tegn til Retsbetjenten, der raaber op Navnet: Mathew, Jarl of Lennox. En Mand med nogle Papirer i Haanden rejser sig. Vi genkender ham. Det er Sir Cunningham - Lord Lennox' Udsending. Han gør et noget angsteligt Indtryk.

Cunningham: Den Myrdedes Far, Lord Lennox, har sendt mig for at bede Retten om 40 Dages Udsættelse og protestere mod den korte Tid, der er blevet givet ham til at fremskaffe Beviser.

Bothwell konfererer hastigt med sin Sagfører, der sidder i hans umiddelbare Nærhed, og denne springer op, og i en rivende Fart afleverer han sit Indlæg.

Sagfører: Jeg kræver, at denne Protest afvises. Før pressede Lord Lennox paa at fremskynde Sagen, og nu har han pludselig ikke haft tilstrækkelig Tid. I demand that the Accused be given instant hearing - in accordance with the law.

The Lord of Justice ser hen paa de fire Assessorer, der et Øjeblik stikker Hovederne sammen, hvorefter Balnaves rejser sig.

Balnaves: Let the trial proceed.

The Lord of Justice giver Tegn til Retsbetjenten, der raaber ud over Forsamlingen...

Retsbetj: Findes der Vidner, der ønsker at afhøres?

Ingen melder sig. The Lord of Justice henvender sig nu til Forsamlingen.

Argyle: Findes der nogen her til Stede, der vil aflægge Ed paa, at Anklagen er sand?

Vi ser et indskudt Billede af Tilhørerpladserne. Bothwell's Soldater rykker sammen

om Tilhørerne, der trykker sig ved Synet af Soldaternes truende Miner. Alle forstaar, at det vil være et meget voveligt Foretagende at staa frem og vidne imod Bothwell. Der er derfor stadig ingen, der melder sig.

The Lord of Justice ser saa henimod de 12 Adelsmænd, der udgør Juryen. De stikker et Øjeblik Hovederne sammen, og saa rejser deres Anfører, Caithness sig.

Caithness: In absence of witnesses and in lack of proofs we hereby acquit the said James, Earl of Bothwell.

Bothwell, der staaende har paahørt Dommen, smiler sejrstolt. Han lykønskes af sin Sagfører og senere af Maitland og Morton, der glædesstraalende er kommet hen til ham. Da Bothwell trykker deres Hænder, siger han...

Bothwell: That's worth a toast. I invite you all to supper at Ainslies to-morrow night.

Og med en vi dtfavnende Gestus lader han forstaa, at Indbydelsen ogsaa gælder the Lord of Justice og de tolv Adelsmænd, der har udgjort Juryen.

Dissolve to

Et trykt Dekret, som er slaaet op paa Raadhusets Port:

DEATH PENALTY

is imposed upon any man, who should see a slanderous placard and not destroy it.

Dissolve to

Dronningens Kammer paa Holyrood Slot i en sen Nattetime. Dronningen ligger i sin Seng. Men hun kan ikke sove. Samvittigheden piner hende. Hun kaster sig paa sit Leje og sukker og stønner. Pludselig rejser hun sig op i et Sæt og lytter. Hørte hun noget?

Saa staar hun op af Sengen og kaster en Slobrok om sig. Hun tager Lyset, der brænder ved Siden af hendes Seng, staar et Øjeblik raadvild. Saa gaar hun hen til Bordet og stiller det fra sig. Hun lytter igen. Der er noget skræmt over hende som hos et jaget Dyr. Saa gaar hun pludselig hen til Vinduet og ser ud. Det er, som om hendes Fantasi driver hende fra Sted til Sted. Hun vender sig igen bort fra Vinduet, men hun er kun gaaet et Par Skridt, saa standser hun paany og staar som forstenet med et stivnet, stirrende Blik, thi udefra har hun hørt et Raab - hvis det da ikke er hendes Fantasi, der spiller hende et Puds: "Hævn over Morderne" - raaber Stemmen. Med Skræk malet i sit Ansigt løber Mary hen til Lyset og slukker det. Værelset ligger i Mørke. Igen lyder Raabet, og Mary udstøder i sin Angst et førtvivlet Skrig. Saa bliver der fuldkommen stille, og Stilheden varer en Tid, indtil der høres en Banken paa Døren. Nu lyder Mary's angstsfyldte Stemme.

Mary: Hvad er det? Hvem banker?

Bothwell's Stemme svarer.

Bothwell: Det er mig.

Og vi ser ham komme ind med et tændt Lys i Haanden. Han kommer hen til Mary, der staar stiv som en Støtte og betragter ham med alle Tegn paa Rædsel. Saa er det, som om hun pludselig genkender ham.

Mary: Aa, er det dig?

Bothwell ser granskende paa hende.

Bothwell: Er du syg?

Mary: Nej, jeg fejler ikke noget. Ikke andet end at jeg fryser. Jeg ryster over hele Kroppen.

Bothwell: Jeg skal lægge et Stykke Brænde paa Ilden.

Han gaar hen og lægger et Stykke Brænde paa Ilden. Da han kommer tilbage til hende lægger han Armen om hende og nærmer sit Ansigt til hendes, men hun støder ham fra sig.

Mary: Nej - ikke nu - ikke saa længe den Angst er over mig.

Bothwell: Hvad er du angst for, hvad er det du frygter?

Mary: Straffen.

Bothwell: Straffen? Jeg blev jo frikendt.

Mary: Tys.

Bothwell: Hvad er der?

Mary lytter skræmt til en Lyd, som kun hun hører.

Mary: Hørte du ikke noget?

Bothwell: Nej, det er bare i din Fantasi.

Mary: Aa, Gudskelov. Vil du tænde Lyset?

Bothwell tænder det Lys Mary slukkede. Mary sætter sig.

Bothwell: Hvad er det dog, der er i Vejen med dig?

Mary: Tys, tal ikke saa højt.

Bothwell: Hvorfor ikke?

Mary: Der kan staa nogen og lytte.

Hun rejser sig og lister hen til Døren, aabner den og ser ud, lukker den igen.

Saa gaar hun tilbage til Bordet.

Mary: (hviskende) Der var ingen...(forklarende) Man ved aldrig, hvorfra Hævnen kommer.

Bothwell flytter paa Lyset. Lyden da han sætter Stagen fra sig, jager paany Frygten op i Mary.

Mary: Hvad var det?

Bothwell: Det var mig.

Han gentager Lyden.

Mary: (lettet) Aah...

Bothwell: Der ser du - det er Indbildning altsammen. Du trænger til at hvile dig - sove. Læg dig nu.

Hun rejser sig lydig.

Bothwell: (omsorgsfuld) Du skal se, naar du faar sovet, saa...

Han fører hende hen til Sengen. Hun lægger sig, og han dækker hende til og gaar.

Sweep to

Ainslies Taverne, hvor Bothwell Aftenen efter sin "Frifindelse" har inviteret Lorderne til et overdaadigt Aftensmaaltid. Ialt 28 Adelsmænd og Prælater er til Stede, mellem dem bemærker si: Morton, Argyle, Boyd, Herries, Huntley, Cassilis, Sutherland, Rothes, Glencairn, Caithness, Seton og John Hamilton.

Bothwell har gjort sig stor Umage for at hædre sine Gæster. Bordet bugner og Vinen flyder. Da Billedet begynder, er Stemningen paa sit højeste. Lorderne skraaler i Kor en eller anden skotsk Ballade eller Drikkevisen (den samme som de skraaler da de Natten efter Riccio's Mord er til Aften hos Morton). Da den er slut, skaales og drikkes der. De fleste af de tilstedeværende er tydeligt berusede.

Bothwell, der i Ro har afventet det rette Øjeblik, rejser sig nu og kalder til Ro. Lorderne sirrer i deres Omtaagethed paa deres Vært. Hvad er det han staar og snakker om? Men Bothwell, der som den eneste er klar i Hovedet, bruger ingen Omsvøb men gaar lige paa Sagen.

Bothwell: My friends, you remember - vi har gjort en Handel - I ved, hvad jeg mener - jeg har opfyldt, hvad jeg har lovet - og nu forlanger jeg, at I skal opfylde, hvad I har lovet.

Lorderne lytter med opsperrede Øjne og Munde. Tonefaldet i Bothwell's Stemme varsler ilde. Den eneste, der ikke er foruroliget men snarere synes tilfreds er Morton. Bothwell tager et Dokument frem.

Bothwell: I ved, at jeg godt kan lide at have Orden i Tingene og derfor har jeg taget et Papir med, som jeg vil bede jer skrive under paa.

Han giver et Vink til en militær Befalingsmand, som straks kalder en Deling Soldater med Hjelme og Spyd ind. De fordeler sig i Rummet og stiller sig ved Dørene. Lorderne betragter med stigende Uro Soldaterne med deres blinkende Spyd. Bothwell tager igen Ordet.

Bothwell: For at ingen Uvedkommende skal komme og blande sig i, hvad vi her i Venskab skal forhandle om, har jeg bedt mine Soldater besætte Kroen her, saa at I fuld Frihed og uden Tvang kan tage jeres Bestemmelse.

Lorderne ser forfærdede paa hinanden. Bothwell lukker Dokumentet op.

Bothwell: Nu skal jeg læse det op for jer.

"As Her Majesty is now destitute of a husband and if it should please her to marry James, Earl of Bothwell, we - the Lords - will maintain and fortify him against all that would hinder the said marriage and thereon bestow our lives and goods, as we shall answer to God".

Da Bothwell har endt Oplæsningen, ser han et Øjeblik ud over Forsamlingen, hvorefter han igen taler.

Bothwell: Det er der vel ingen, der har noget imod at skrive under paa?

Og uden at afvente Svar lægger han Dokumentet foran sin Nabo. I Forvejen har han sørget for Pen og Blæk. Han næsten trykker Pennen i Haanden paa Lorden, der underskriver med Frygt i Øjnene. Dokumentet gaar videre fra Haand til Haand. Bothwell følger med for at overvåge, at ingen undslaar sig. Han er munter og tilfreds, for Maalet han har sat sig synes ham nu indenfor Rækkevidde. Vi panorerer ned til Dokumentet, hvor den næste tøvende Haand netop er ved at underskrive.

Sweep to

Forværelset til Dronningens Kammer paa Holyrood. Nogle Dage senere. Mary Fleming sidder og broderer, da Bothwell kommer .

Bothwell: Er Dronningen paa sit Kammer?

Fleming: Nej.

Bothwell: Hvor er hun da?

Fleming: Hun er taget til Stirling.

Bothwell: Rejst? Uden at sige et Ord til mig?

Fleming: Ja.

Bothwell: Hvad skal hun paa Stirling?

Fleming: Hun vilde ned og se til sit Barn.

Bothwell: Det var paafaldende. Alene?

Fleming: Nej, Maitland er med hende.

Man ser paa Bothwell's Udtryk, at en Tanke skyder gennem hans Hoved. Saa spørger han videre.

B: Maitland?

Bothwell: Hvordan var hun?

Fleming: Fuldkommen forandret. Næsten som før.

Bothwell: Sagde hun noget?

Gudskelov,

Fleming: Ja, hun sagde: jeg har faaet min Forstand igen.

Bothwell drager sine Slutninger af de Oplysninger han har faaet. Han overvejer et Øjeblik. Saa gaar han. Vi følger ham. Et Sted i en Korridor møder han Morton og Argyle, der staar og samtaler. Han standser kun et Øjeblik hos dem.

Morton: Are you leaving?

Bothwell: Yes - I have to.

Morton: Whereto?

Bothwell: To the border.

Argyle: Hunting?

Bothwell: (smilende) Yes, hunting. But I'll be back soon.

Han skynder sig bort. Da han er ude af Hørevidde, veksler Morton og Argyle følgende Replikker.

Argyle: Hvad - hvis han gifter sig med Dronningen?

Morton: Well - it would indeed be very bad - (lang Pause) - for the queen.

Sweep to

Ved Broen Fourlbridge i Nærheden af Stirling. Den forbinder de to Bredder af Floden Almond ikke langt fra det Sted, hvor den forener sig med Gogar Burn. Her kommer Mary ridende i Ro og Mag med kun et lille Følge, i hvilket ses Maitland, ~~og Huntley~~.

Alt aander Fred og Stilhed, og Mary synes virkelig at have fundet sin Ligevægt igen.

Netop som Mary er naaet op midt paa Broen, brydes Stilheden af Lyden af Ryttere, der forude har holdt sig skjult bag Træerne, og som nu kommer Dronningen i Møde med Bothwell i Spidsen. Mary ser bagud. Ogsaa der dukker Ryttere op, saa at hun er afskaaret for Flugt. ~~En af Mary's~~

Bothwell er imidlertid kommet hen til Dronningen. Han optræder ærbødigt men med stor Bestemthed.

Mary: Hvad skal det her betyde?

Bothwell: At Deres Liv er i Fare, og at jeg er kommet for at beskytte Dem.

Mary: Hvad er det for en Fare?

Bothwell: Det skal jeg forklare senere.

Mary: Og hvor tager du mig hen?

Bothwell: Til Dunbar Castle. Der kan De være i Sikkerhed.

Han griber selv Tøjlen paa Dronningens Hest og giver sine Folk Ordre til paa samme Maade at tage Vare paa Maitland's ~~og Huntley's~~ Hest. Henvendt til det øvrige Følge siger han...

Bothwell: Der sker Dem ikke nogen Fortrød, hvis De roligt følger med.
i Nærbillede

Saa sætter Toget sig i Bevægelse. Vi ser/Bothwell og Mary, saaledes optaget, at vi erindres om sidste Gang de red til Dunbar sammen - efter Riccio's Mord. De Replikker de nu veksler, kan selvfølgelig ikke høres af andre.

Mary: I'm your prisoner?

Bothwell: Yes.

Mary: Why?

Bothwell: Fordi jeg ikke vil snydes?

Mary: For hvad?

Bothwell: Det skal du faa at vide paa Dunbar.

Dissolve to

Et Kammer paa Dunbar Castle, i hvilket Mary er blevet lukket inde sammen med Mary Livingstone, der ledsagede Dronningen paa Rideturen og derfor ogsaa er blevet taget til Fange. Livingstone staar ved Vinduet og ser ud. Dronningen gaar rasende op og ned over Gulvet. .

Livingst: Det myldrer med Soldater. *over*

Mary fortsætter sin Gang et Øjeblik. Saa tager hun en Beslutning og gaar hen og banker haardt paa Døren. En Soldaterstemme høres udenfor.

Mary: Har du sagt til Jarlen af Bothwell, at jeg vilde tale med ham?

Stemmen: Ja.

Mary: Hvad svarede han?

Stemmen: At han kom, naar det passede ham.

Dronningen gaar rasende bort fra Døren.

Livingst: Man skulde tro der var Krig - saa mange Soldater er der.

Nu høres der Skridt udenfor. Baade Mary og Livingstone lytter.

Mary: Det er ham.

Saa vrides Nøglen om i Laasen, og Bothwell kommer ind. Med et Tegn lader han Livingstone forstaa, at han gerne vil være alene med Dronningen.

Bothwell: Og nu til os to. Du vilde stikke af. Du vilde løbe fra dit Ord.

Mary: Jeg indsaa det var noget forkert vi havde indladt os paa.

Bothwell: Oho, min Ven - saa nemt gaar det ikke. Bordet fanger.

Mary: Hvad er det saa du vil?

Bothwell: Som aftalt: gifte mig med dig.

Mary: Hvad enten jeg vil eller ej.

Bothwell: Du vil.

Mary: Og hvis jeg ikke elsker dig mere?

Bothwell: Det er mig ligegyldigt.

Mary: Ja, for det er for at blive Konge du vil gifte dig med mig. Det er Magten, der lokker. *draws*

Bothwell: Det var den du lokkede mig med.

Mary: Men den ^{Magt} giver jeg dig aldrig.

Bothwell: (haanligt) Den Magt jeg vil have den tager jeg mig selv.

Mary: Hvad vil du med Magten?

Bothwell: Jeg behøver den for at faa Fred.

Mary: Fred - siger du - du, som kun tænker paa Ufred.

Bothwell: Kun som Konge kan jeg tvinge mine Fjender til Fred.

Mary: Dine Fjender? Du har kun een Fjende - dig selv.

Bothwell: Lad os faa en Afgørelse. Hvad svarer du? Ja eller nej?

Mary: Nej. I'm still the queen.

Bothwell: Ja takket være mig. Men jeg kan beskytte dig bedre, naar jeg er din Mand og din Konge.

Mary: Hvem skulde saa regere?

Bothwell: It would be for me to rule. Not for you.

Mary: Never. Jeg vil ikke være Nr. 2.

Bothwell: Og jeg vil ikke løbe i Hælene paa dig.

Mary er fortvivlet over at blive presset.

Mary: Lad være med at bede mig.

Bothwell: Jeg beder ikke - jeg forlanger.

Mary: Og det maa afgøres netop i denne Time?

Bothwell: I denne Time vil jeg vinde alt - eller tabe alt.

Der opstaar en Pause. Mary's Udtryk viser, at hun endnu er bestemt paa at kæmpe.

Bothwell beslutter at angribe hende fra en ny Kant. Han sætter sig hos hende og taler stille til hende som for at overbevise, overtale hende.

Bothwell: Hvad vinder du ved at gøre ^{resistance} Modstand? Du kan jo ikke klare dig uden mig. Hvad enten du ser tilhøjre eller tilvenstre, staar du alene. Alle undgaar dig. Du er ene - fuldkommen ene.

Mary: (forbitret) Ja - ene - ene med dig - ene med Morderen.

Bothwell: (haanligt) Ja - Morderen, som er din Elsker og snart din Mand.

Mary: Det tror du. Men det vil Lorderne aldrig gaa med til.

Bothwell: Oho - det er det du har regnet med, ikke sandt? Jeg skulde snydes.
Men det bliver Løgn.

Og han pakker Ainslie-Overenskomsten ud og breder den ud foran hende. Mary stirrer paa den, fuldkommen lammet, og siger for sig selv...

Mary: Hvilken Gemenhed (infamy)

Mary stirre stadig paa Dokumentet. Man ser, at hun ligefrem føler sig ækel ved det. Bothwell betragter hende hoverende og triumferende. Efter en Pause fortsætter Bothwell...

Bothwell: Du har Valget mellem at gifte dig med mig - eller Skammen.
netop

Mary: Skammen? Nu vil Folk/sige, at jeg myrde min Mand for at gifte mig med min Elsker.

Bothwell: Det siger de allerede.

Mary: Naa, der ser du.

Bothwell: Jeg skal nok faa dem til at tie.

Bothwell nærmer sig igen til hende.

Bothwell: Hvad siger du saa?

Mary: At jeg vilde ønske, at jeg kunde hade dig som jeg gerne vilde.

Bothwell tager efter hendes Hænder.

Bothwell: Mary...

Mary viser alle Tegn paa Afsky.

Mary: Rør mig ikke. Hører du - lad mig være, lad mig være. Og gaa med dig

Bothwell rolig og besluttet.

Bothwell: Du vil have jeg skal gaa?

Mary: Ja. Gaa gaa.

Bothwell: Ja ja...jeg gaar, men jeg kommer ikke mere igen.

Mary: Gaa gaa.

Bothwell ser et Øjeblik paa hende. Saa gaar han hen til Vinduet og raaber ud.

Bothwell: George - gør min Hest klar med det samme.

Og henvendt til Mary.

Bothwell: Iaften er jeg ude af Landet.

Han gaar fra Vinduet mod Døren og passerer hende. Da han er udfør hende, kaster Mary sig ind til ham, hulkende og grædende. En Graad, som hun føler som en Lettelse. Endnu en Gang er hun bukket under for den Magt, der udstraaler fra denne Mand.

Mary: Tilgiv mig, tilgiv mig.

Bothwell taler til hende - venligt og opmuntrende - som til et Barn, der fortryder sin Uartighed.

Bothwell: Der ser du - vi hører sammen. You are mine - and I am yours.

Mary: (hulkende) Ja ja.

Bothwell: Vi behøver hinanden.

Mary: Ja ja.

Bothwell: Bestemmer du dig saa?

Mary: Ja ja.

Bothwell gør sig fri af hende og lægger et Papir foran hende.

Bothwell: Skriv saa under her.

Mary: Hvad er det?

Bothwell: Dit Løfte - skriftligt.

Mary: Du er bange for, at jeg skal skifte Sind igen?

Bothwell trækker paa Skuldrene uden at svare, rækker hende Pennen. Hun tager Pennen og vil til at skrive men stopper, inden hun har sat Pennen til Papiret.

Bothwell: Hvad betænker du dig paa?

Mary: Jeg tør ikke.

Bothwell: Da du ikke kunde, turde du - men nu du kan, tør du ikke.

Mary ryster paa Hovedet og sukker dybt - et Bytte for indre Tvivl og Uvished.

Bothwell taler endnu mere indtrængende til hende end før.

Bothwell: Tenk paa, hvad det betyder: Tryghed og Fred. Du kan igen leve frit igen være dig selv, være Kvinde. Du slipper for at slaas med Lorderne. Det er et Arbejde for en Mand, ikke for dig. Du er for human - for hederlig.

Mary: (resigneret) Ja, saa gør jeg det.

Og hun skriver under paa Løftet, som er en Ægteskabskontrakt.

Bothwell: Og nu hader du mig ikke mere?

Mary: Jeg hader dig - og dog maa jeg elske dig.

Bothwell tager det underskrevne Papir, vifter med det for at faa Blækket til at tørre. Mary har stille lagt Pennen fra sig. Nu bryder hun sammen i Graad og skjuler Ansigtet i sine Arme.

Bothwell: Hvorfor græder du?

Mary: Fordi alting er forbi.

Bothwell: ~~Vel er det ikke.~~

Mary: ~~Jo.~~ Af dette kan der aldrig komme noget godt.

Bothwell: ~~Tenk paa, hvad der venter dig.~~

Mary: ~~Ja. Sorg og Elendighed. Jeg vilde ønske jeg var død, for jeg ser nok, at alt ender galt.~~

Hun bryder igen ud i Graad. Bothwell ryster paa Hovedet.

Sweep to

Lorderne er samlet i Hallen paa Stirling Slot til det sidste store og afgørende Møde inden den store Kamp. Tilstede er bl. a. Argyle, Morton, Athol og Mar, men bag dem staar praktisk talt hele den skotske Adel (netop undtagen Crawford, Errol og Huntley).

Det er nogle Dage efter at Bothwell har bortført Mary til Dunbar.

Billedet begynder med at vise et Nærbillede af et lille Dregebarn, der bliver baaret enten paa Armen af en Barnepige eller i en Kurv. Det er Dronningens omtrent 1 Aar gamle Barn, den lille Prins James.

Vi følger Barnet ind i den store Hal, hvor Lorderne er samlet. Morton tager det paa sin Arm og viser det til Lorderne.

Morton: Jeg viser Jer Dronningens Barn - den lille Prins James - fordi det er ham vi nu maa samle os om. Vi ved paa hvilken/Maaede hans afskyelig Far blev myrdet. Den samme Død er bestemt baade for Barn og Mor, hvis vi ikke hindrer Morderen deri.
Morton giver Barnet fra sig og fortsætter.

Morton: Tre Maal maa vi sætte os: at beskytte Barnet her...

En Stemme: Mod Bothwell.

Morton: ...at befri Dronningen, der holdes fangen mod sin Vilje...

Stemmen: Af Bothwell.

Morton: ...og at straffe Darnley's Morder.

Stemmen: Næmlig Bothwell.

Efter en kort Pause fortsætter Morton.

Morton: Nu er Timen kommet til at hver Mand gør sig rede. Tag hjem hver til sit og saml Tropper og Soldater, saa I er klar, naar Dagen kommer. Vi kæmper for en god Sag, vi kæmper for Skotlands Ære.

Stemmen: Ja - og for Liv og Gods.

I det samme intonerer Lorderne Nationalsangen. Billedet glider henover de syn-
gende Lorder og standser ved det lille Barn - Skotlands fremtidige Konge, hvis Mor
staar i Begreb med at gifte sig med den Mand, som har myrdet hans Far.

Dissolve to

Nærbillede af den illegale Presse og de travle Hænder, der er ved at lægge en ny
treskaaren Kliche i Rammen.

Dissolve to

Verelse paa Holyrood. Bothwell sidder til Bords, bl. a. med Huntley og nogle

andre Mandfolk. Den franske Gesandt du Croc kommer ind, hilser. Bothwell inviterer ham til Bords, men du Croc afslaar. Heller ikke et Glas Vin? Nej Tak.

Bothwell: Hvad ønsker De da?

Du Croc: Se til Dronningen.

Bothwell gør en Grimace, som om han vilde sige, at han er ikke meget for det.

Bothwell: Well.

Du Croc: Jeg er hendes gamle Ven.

Bothwell: Well - jeg vil gøre en Undtagelse for Dem. Men sæt hende ikke Griller i Hovedet.

Bothwell bliver pludselig opmærksom paa Mary Fleming, der gaar gennem Stuen med et Brev i Haanden.

Bothwell: Hvad er det?

Fleming: Et Brev til Dronningen.

Bothwell: Giv mig det.

Fleming: (tøvende) Det er til Dronningen.

Bothwell: Lad mig faa det.

Hun giver ham det.

Saa siger han henvendt til Fleming.

Bothwell: Sig deroppe, at den franske Ambassadør har min Tilladelse til at se Dronningen.

Og han gør Tegn til du Croc om at følge med Fleming. De to gaar. Bothwell bryder Brevet, læser det og putter det ligegyldigt i Lommen. Hvorefter han fortsætter Spisningen.

Du Croc og Mary træder ind i Forverelset til Dronningens Kammer, der er fyldt med Soldater. Gennem Indstillinger og Grupperinger skal disse Billeder erindre om sidste Gang Mary var bevogtet af Soldater. Fleming henvender sig til en Befalingsmand.

Fleming: Ambassadøren har Tilladelse til at besøge Dronningen.

Befalingsmanden giver Soldaterne foran Døren ind til Dronningens Kammer Besked,

hvorefter du Croc bliver lukket ind.

Dronningens Kammer. Mary ligger sammenkrøben paa sin Seng og hulker. Foreløbig ligger hun med Ansigtet begravet i Puderne, men naar hun lidt senere løfter Hovedet, vil vi se et Ansigt, der er saa forandret, at man skulde tro hun havde gennemgaaet en alvorlig Sygdom.

Du Croc gaar hen til hende, grebet af den dybeste Medlidenhed.

Du Croc: Your Majesty - det er mig...du Croc.

Mary rejser sig paa Albuen. Man forstaar det er hende pinligt at være blevet overrasket i sin Graad, og hun forsøger at bortforklare den virkelige Grund til hendes Taarer.

Mary: Jeg har faaet mine Smerter igen...

Og hun tager sig i sin venstre Side for at give Indtryk af, at det gør ondt paa hende. Du Croc sætter sig hos hende, betragter hende med et Smil og en Hovedrysten.

Du Croc: Tror De virkelig De kan narre en gammel Mand som mig. Tror De ikke jeg kan se, at det er Sjælens Smerter og ikke Legemets De lider af - og at det ikke er Dronningen, der græder, men en dybt ulykkelig Kvinde, der sørger...

Mary: Jeg sørger ikke.

Du Croc: Jo, De gør, og vi sørger alle over at se Dem gaa Deres Undergang i Møde.

Mary: Saadan føler jeg det ikke.

Du Croc: Ser De da ikke hvilket taabeligt Foretagende De er ved at indlade Dem paa.

Mary svarer ikke.

Du Croc: De maa opgive dette Ægteskab.

Mary: Nej, nu kan ikke engang Døden faa mig til at bryde mit Løfte.

Du Croc løfter besværgende Hænderne.

Du Croc: Men det hele er jo a tragic mistake.

Mary trækker bare paa Skuldrene.

Du Croc: Vi er mange, som gerne vil redde Dem, men hvordan skal vi hjælpe Dem, naar De ikke selv vil.

Mary: No...Skal vi ikke snakke om noget andet?

Du Croc: Yes, about your wedding.

Mary bøjer Hovedet, som i Skam. Man aner, at du Croc har rørt ved Aarsagen til hendes Graad.

Du Croc; Er det rigtigt, at De skal vies af en protestantisk Præst.

Mary: (næsten uhørligt) Ja.

Du Croc: Det er De gaaet med til?

Mary: (lige saa uhørligt) Ja.

Du Croc: You - a catholic queen?

Mary: (som før) Yes.

Du Croc: Why?

Mary svarer ikke straks. Saa kommer Ordene tøvende.

Mary: Han vil have det saadan.

Du Croc er forfærdet og taler indtrængende til hende.

Du Croc: But Your Majesty - ~~ser De ikke, at~~ Deres Tro, Deres Kirke.

Mary: (stille) Jeg maa gøre det.

Du Croc opgiver Mary som haabløs. Han rejser sig.

Du Croc: Saa har jeg ikke mere at sige. Farvel.

Mary ser op paa ham med et næsten tryglende Blik.

Mary: De kommer til mit Bryllup, gør De ikke?

Du Croc: No - Your Majesty - det gør jeg ikke.

Mary bøjer Hovedet dybere og dybere i Skam og Sorg.

Du Croc forbereder sig paa at gaa. Inden han vender sig bort fra hende, siger han.

Du Croc: Maa Gud hjælpe Dem gennem dette.

Og saa gaar han. Vi glider henimod Mary. En Hulken presser sig frem og bliver til en stille Graad.

Dissolve to

En Plakat, der slaas op paa selve Porten til Holyrood Slot. Teksten er et Citat af Ovid: Mense malas Maio nubera vulgere ait. Plakaten vises naturligvis med den engelske Tekst, som lyder:

(Paa Dansk er Ordlyden: "Det paastaar Folk, at Tøjter gifter sig i denne Maaned Maj". Denne Parantes er til Brug for Fru Lindvad og skal ikke medtages i Oversættelsen.)

Dissolve to

Kapellet paa Holyrood den 15. Maj om Morgenen Klokken fire fandt Brylluppet mellem Mary og Bothwell Sted. Gennem Indstillinger og Belysning skal de følgende Billeder hos Tilskuerne fremkalde Erindringen om Scener, da Darnley begravedes i Nattens Mulm. Billederne skal ogsaa i deres graa Dysterhed virke ved deres Modsætning til de lyse og varme Billeder fra det første Bryllup. Altret er ikke oplyst. Vielsen foregaar i en Krog af Kapellet efter reformert Ritual. Rummet er koldt og øde. Der er noget uhyggeligt over den Tomhed, der omgiver Brudeparret. Lorderne holder sig borte, for at Folk ikke skal tro de har Andel i Darnley's Mord. Følget bestaar af nogle ganske faa Personer af Tjenerskabet, der sky og alvorlige ser til, som om det var en Sørgehøjtidelighed de overværede. Med sorgfulde Blikke betragter de Bruden, der er klædt i sin hvide Sørge dragt med den hvide Enkehue indrammende det hvide Ansigt. Over alt det hvide bærer hun et mørkt Sørgeflor. Hun er ikke "bright, gay og happy" at se til (som ved sit første Bryllup). Tværtimod synes hun forpint og fortvivlet. Som et Offer, der mod sin Vilje er trukket til Slagtebanken.

Vielsen forrettes af den reformerte Biskop Adam Bothwell, bistaaet af den fanatiske reformerte Præst John Craig. Prædikenen, der i Hovedtrækkene var den kalvinistiske Formæling, belv holdt af Biskoppen, der sluttede saaledes:

...saa meget mere som Brudgommen angrer sit forbigangne Liv. Han erkender at han har været et slet Menneske, der har levet i Synd og Last, for hvilke sine Synder han nu gør offentlig Afbigt, samtidig med at han højtidelig lover for Fremtiden at ville leve i Overensstemmelse med Guds Bud.

Under Cereemonien hersker der en trykkende uhyggelig Stilhed. En Fakkeltbærer er traadt ind i Forgrunden og Skæret fra Faklen oplyser for et Øjeblik Darnley's Logsten, saa Navnet bliver synligt og læseligt. Saa glider Fakkeltbæreren igen ud af Billedet.

Saasnart Biskoppen har endt sin Prædiken, agsluttes Vielsen saa hurtigt det er muligt, og Brudeparret forlader Kapellet uden at se hverken tilhøjre eller tilvenstre.

Biskoppen og John Craig, der har fulgt dem med Øjnene, indtil de er ude af Døren, vender sig nu og følges ad op mod Altret. Vi følger dem og hører følgende Replikker:

Biskoppen: Hvad mener De om dette Ægteskab?

Craig: That it is odious and scandalous to the World.

Vi ser Riddersalen, som Mary og Bothwell maa passere for at komme til Mary's Kammer, ganske som den Dag hun ægtede Darnley, men i Dag er der ingen knælende Lorder. Salen er trøstesløs øde og mørk. Mary og Bothwell haster igennem den - som to fremmede Mennesker, der intet har tilfælles.

Kapellet. Biskoppen og John Craig forlader Kapellet. John Craig aabner Døren for Biskoppen. Under dette hører man den ivrige John Craig forklare.

Craig: I took Heaven to witness that I abhorred and detested that marriage. Hvordan kunde jeg andet? When the bride is a whore and the bridegroom a murderer...

De to Prælater gaat og lukker Døren efter sig.

Dronningens Kammer. Mary og Bothwell kommer. Det er ikke til at mærke paa dem, at det er Brudefolk. De er ligegyldige og formelle overfor hinanden. Mary Livingstone som kommer dem i Møde - ikke glædestraalende, men bekymret - vil hjælpe Mary det sorte

Flor af, men Mary afslaar hendes Hjælp, hun vil beholde det paa, og hun hyller sig ind i det, thi Kulden fra Kapellet sidder endnu i hendes Lemmer.

Mary Livingstone trækker sig tilbage og Brud og Brudgom er alene. Der er en trykkende Tavshed. Mary har sat sig og sidder bare og stirrer frem for sig. Bothwell har stillet sig op i nogen Afstand fra hende. Han er i ondt Lune og kaster Sideblikke hen til hende. Saa kan han ikke længere holde sit onde Lune tilbage.

Bothwell: Har du tabt Mølet?

Mary: Har vi mon mere at sige hinanden?

Bothwell: Nu da vi har naaet det Maal vi vilde - nu da alting er vundet.

Mary: Intet er vundet - alting er tabt. Vi stræbte efter Glans og Herlighed - og hvad fik vi? Skam og Vanære. Dybere og dybere synker jeg ned i Fornedrelsen. Jeg føler det, som om jeg dør Stykke for Stykke og jeg ønsker bare det snart maa være forbi.

En lille Stilhed, som Bothwell bryder.

Bothwell: Lorderne glimrede ved deres Fraværelse.

Mary: Ja, den ene efter den anden falder fra os.

Vi har hørt det banke, og Maitland træder ind. Han henvender sig til Dronningen.

Maitland: Jeg kommer for at bede Deres Majestæt om Orlov - jeg maa hjem og se til mit Gods.

Mary: (ser paa ham) Forlader De os ogsaa?

Maitland trækker beklagende paa Skuldrene.

Bothwell: Rejs bare - Sir Double-face.

Maitland: What?

Bothwell: (tydeligere) Sir Double-face. Tror De ikke, at jeg for længe siden har gennemskuet Dem? Rejs og bliv væk. Vi behøver Dem ikke.

Maitland ser paa Bothwell med et hadefuldt Blik. Saa bukker han/for Dronningen og stift
gaar.

Bothwell: Rotterne forlader den synkende Skude.

Mary: Ja, nu er vi snart ene - ene mod alle.

Bothwell: Det lyder som en Bobrejdelse.

Mary: Du kan tage det for hvad du vil.

Bothwell: Skal vi nu skændes igen?

Mary: Det skal vi vel. Saasnart du kommer, aabner Helvede sig.

Bothwell: Og saa flaar vi hinanden.

Mary: Det er dig, der flaar mig. Det er dig, der forbitrer mig Livet.

Bothwell: Du har jo fortalt mig, at du hader mig.

Mary: Man hader den man har elsket for højt.

Bothwell: Og mig elskede du for højt?

Mary: Ja, jeg har ofret alt - alt - alt for dig, og nu ser jeg, at jeg har ofret det forgæves. At jeg har forspildt mit Liv.

Bothwell: Og det er min Skyld?

Mary, der efterhaanden har arbejdet sig op i et sandt Raseri, slynger ham med den største Voldsomhed og i stigende Ophidselse de følgende Sætninger i Ansigtet.

Mary: Ja, ja og ja. Det er din Skyld, at jeg i Dag føler mig som en Ud-stødt - det er din Skyld, at jeg i Dag kun ønsker een Ting: at dø - dø - dø.

Mary har næsten skreget de sidste Sætninger ud. Taarerne strømmer hende ned ad Kinderne.

Mary: Havde jeg bare en Kniv - havde jeg dog bare en Kniv...

Bothwell har med kold Kynisme betragtet hende. Nu gaar han hen til hende og rækker sin Dolk ud imod hende - den samme Dolk som den hvormed hun i sin Tid forsvarede sig mod ham.

Bothwell: Versgo'.

Mary ser paa Dolken og fra den op paa ham. Hendes Udtryk viser en Blanding af Undren og Rædsel. Saa udbryder hun, og hun hvisler det ud mellem Tænderne.

Mary: Monstrum.

Bothwell har kun et haanligt Smil tilovers for hende. Saa lægger han Dolken ved Siden af hende og forlader Kamret gennem den lille Dør, der fører ud til den lille

Vindeltrappe.

Da han er gaaet, bryder hun sammen i en hjerteskerende Graad.

Ude i Forverelset. Mary Livingstone har hørt Dronningen skrige og raabe paa en Kniv. Nu høres der inde fra Dronningens Kammer kun hendes hjerteskerende Graad. Mary Livingstone gaar fortvivlet og håndervridende op og ned udenfor Døren ind til Dronningens Kammer. Pludselig vender hun sig. Det er Dronningens Skriftefader, der er kommet - den samme katolske Præst, som i sin Tid blev tilkaldt, da hun laa for Døden i Jedburgh. Hanser uroligt paa Livingstone og mellem dem veksles der nu nogle hastige Bemærkninger.

Præsten: What's the matter?

Livingst: Hun vil gøre sig selv Fortrød. Hun har raabt paa en Kniv.

Præsten: Hvem er derinde?

Livingst: Bothwell.

Præsten staar et Øjeblik og betænker sig, men saa tager han en Beslutning. Han aabner Døren og gaar ind.

Dronningens Kammer. Præsten kommer, bliver overrasket over at finde Dronningen alene. Saa gaar han hen til hende, ser Dolken og fjerner den. Derefter sætter han sig hos hende og taler fortroligt og indtrængende med hende.

Præsten: Hvad er det for Tanker De gaar med?

Mary: (endnu grædende) Jeg tænker ikke paa andet - Dag og Nat.

Præsten: Men du ved da, at det er imod Guds Bud. Det er Gud, der er Herre over Liv og Død, ikke sandt?

Mary: (hulkende) Jo.

Præsten: Og at det vilde koste dig din Sjæls evige Fortabelse, ikke?

Mary: (hulkende) Jo.

Præsten: Og fra Skriften ved du, at da Peter var bedrøvet, vendte han sig til Frelseren - men da Judas fortvivlede, tog han sit eget Liv. Ikke?

Mary: Jo. Men mit Liv er blevet mig en Pine.

Præsten: Tror du ikke Helyvedes Pine er Tusind Gange værre?

Mary har efterhaanden faaet Bugt med sin Graad og er blevet roligere. Hun ser op paa Præsten med et barnligt Udtryk af Ydmyghed og siger ganske stille...

Mary: Er der nogen Tilgivelse for, hvad jeg har gjort?

Præsten: Mod Gud?

Mary: Ja. Jeg glemte mig selv.

Præsten: Gud glemmer ikke.

Mary: Jeg skal aldrig mere handle imod Gud.

Præsten: Angrer du oprigtigt og giver du Beviser paa et bedre Liv, vil Kirken vel igen tage imod dig.

Mary hvisker et næppe hørligt Tak. Efter en lille Pause ser hun op paa Præsten.

Mary: Hvad kom du for?

Præsten: For at sige Farvel.

Mary: (resigneret) Du ogsaa?

Præsten: Ja. Dette er ikke noget Land at leve i for en Katolik.

Mary: Nej.

bøjer sig mod hende

Han rækker hende Haanden - og gaar. Hun ser efter ham uendelig bedrøvet.

En Soldat kommer løbende gennem en af Slottets Korridorer. Han forsøger aabenbart at indhente nogen. Vi følger ham og gaar forud for ham for at se, hvem det er, og vi ser det er Bothwell, der har hørt Skridtene og nu vender sig. Soldaten indhenter ham og afleverer sin Besked.

Soldaten: The Earl of Argyle spørger efter Dem.

Bothwell: Hvor er han?

Soldaten: In here...

Han peger bort i Retningen han kom fra. Bothwell følger med ham tilbage. Soldaten aabner en Dør for ham, og Bothwell træder ind.

Et af Slottets Kancellier. Bothwell hilser paa Argyle med et Udtryk af Undren og Overraskelse.

Argyle: Jeg er kommet for at advare Dem.

Bothwell: (mistroisk) Mod hvad?

Argyle: Lorderne har samlet deres Tropper og rykker frem mod Edinburgh. Det er deres Plan at omringe Holyrood og tage dig og Dronningen til Fange.

Bothwell: (stadig mistroisk) Is this a trap?

Argyle: (oprigtigt) No, it isn't.

Bothwell: Friend - or traitor?

Argyle: Friend.

Bothwell: And you - where are you?

Argyle: Jeg har bestemt ~~nig til~~ at holde mig udenfor.

Bothwell: Hvorfor ikke paa min Side?

Argyle: Nej, jeg vil ikke med paa nogen af Siderne.

Bothwell: Well - jeg tror dig.

Argyle: Du maa handle hurtigt.

Bothwell: Ja. Her gælder det: slaa først - eller dø. Hør, gaa op og fortæl Dronningen det, saa kommer jeg...

Argyle lover det og gaar. Bothwell følger med ud.

I Slottets Korridor gaar de hver til sin Side. Vi følger Bothwell hen til en Vagtstue, fyldt med Soldater. Han henvender sig til en Officer.

Bothwell: Vi forlader Holyrood om en Time. Vi tager alt Artilleri og alle Heste med os.

Officeren: Hvor skal vi hen?

Bothwell: Det faar du at vide om en Time. Sørg for at have alting klart.

Off: Javel.

Dronningens Kammer. Mary er rolig men bedrøvet. Hun ser op. Det er Argyle, der kommer ind. Efter at han har hilst paa Dronningen, siger han...

Argyle: Bothwell asked me to see you.

Mary: Why?

Argyle: To tell you...

Mary: What?

Argyle: That you are in danger.

Mary: How?

Argyle: Lorderne rykker frem mod Edinburgh med en Hær.

Under disse Replikker er der langsomt sket en Forandring med Mary. Som altid naar Faren er over hende, er det, som ~~en Magnet samler og ensretter~~ alle hendes psykiske Kræfter samles og ensrettes mod Faren. Hendes Øjne, der var slørede af Sorg og Græmmelse, bliver klare, og Blikket stærkt. Med Haan i Stemmen siger hun...

Mary: Forræddere til det sidste - men de skal komme til at betale for det. Hvad siger Bothwell?

Argyle: Han siger: med haardt man haardt mødes.

Mary: Han har Ret.

Argyle: Jo - men har De Ret til at binde Deres Skæbne til hans?

Mary: Ret - overfor hvem?

Argyle: Overfor Dem selv. Fra nu af vil Bothwell blive jaget som en Fredløs.

Mary: (nikker)

Argyle: Hold Dem udenfor - som jeg.

Mary: Nej. Jeg vil leve med ham og dø med ham.

Bothwell er kommet ind under denne Replik. Han tager hendes Haand. Oprigtig Beundring og Stolthed lyser ud af Øjnene paa ham, da han siger...

Bothwell: Nu kender jeg dig igen - a queen with a man's heart.

Dissolve to.

Et Silkebanner med Skotlands tådsige, springende Løve paa gul Bund. Det vajer højt over Mary's Hovede, og mens vi ser det blafre for Vinden, hører vi allerede Mary's Stemme. Vi glider fra Banneret ned og ser Mary selv. Hun staar paa en stor Kampesten og taler til Soldaterne, der omringer hende, og som mest bestaar af daarligt bevæbnede Bønder. Hun er iført Landets simple Dragt - en kort Kilt, som hun naar hende til Knæene, og en rød Trøje og paa Hovedet en Fløjls hue. Talen, som Mary holder for at opildne Tropperne før Slaget, lyder saaledes:

Mary: Lorderne lyver, naar de siger de har begyndt denne Krig for at befri mig. Deres virkelige Maal er ikke at befri mig men tværtimod at gøre mig til deres Fange, saa de selv kan komme til at regere. Kun af tvingende ~~Grunde~~ Nødvendighed har jeg grebet til Vaaben. I, som er blevet tro mod jeres Dronning, skal alle blive belønnede, naar Krigen er ~~forbi~~ ovre. Vi venter store Forstærkninger. Saasnart de indtræffer, gaar vi til Angreb. Sejren er os vis. Skotlands Løve kæmper paa vor Side.

Da Dronningen har sluttet sin Tale, lyder der Bifaldsraab. En Stemme raaber: God save the queen. Andre stemmer i. Dronningen takker med et Smil og en Gestus, som om hun vilde favne dem alle. Hun staar ned fra Stenen og gaar bort til Bothwell, som staar i nogen Afstand. Han og hun gaar et Stykke bort og vi følger dem, indtil de standser. Mary skygger med sin Haand mod Solen og ser over mod den fjendtlige Lejr.

Vi ser, hvad hun ser: Lorderne i prægtige Rustninger paa pragtfulde Heste. Et straalende Syn. Og Billedet glider videre over blinkende Lanser og kampberedte Ryttere. Vi hører under dette Mary's Stemme.

Mary: Dér er Morton - og Maitland og Kirkcaldy...

Urolig vender Mary sig mod Bothwell.

Mary: Bare de Forstærkninger dog vilde komme. Hvornaar lovede Hamilton dem?

Bothwell: Inden Middag.

Mary: Saa skulde de have været her.

(Bothwell har med et Par Hundrede lejede Skytter og en Flok af sine Grønsebønder, der er udmærkede i en Guerillakrig men ikke er meget værd i en rigtig Krig, besat en højtliggende, stærk Stilling paa Carberry Hill. Hans Feltkanoner, der skinner i Solen behersker Skrånten, som Fjenden maa rykke op ad. Paa Bunden af Slugten løber en rislende Bæk, som skiller de to Hære fra hinanden, og som Modpartens Kavalleri maa sætte over, før det kan angribe.

Da det er Søndag, hører vi under disse indledende Scener, under Mary's Tale til Soldaterne og muligvis ogsaa senere Lyden af fjerne Kirkeklokker).

Vi vender tilbage til Mary og Bothwell. Med Hensyn til Forholdet mellem dem er der sket det mærkelige, at hun helt har genvundet sin gamle Avtoriet over ham. Hun er igen Dronningen, der befaler, og han hendes trofaste Vaabendrager, som adlyder hende.

Mary gaar nogle Skridt bort og sætter sig paa en stor Sten. Saa bliver hun opmærksom paa noget nede i Dalen.

Vi ser, hvad hun ser: en faatallig Flok af Ryttere - en Adelsmand fulgt af Soldater af Lordernes Parti. Rytteren, der rider i Spidsen, bærer et hvidt Parlamentærflag i Haanden. Flokken nærmer sig et primitivt Overgangssted ved Bækken, der bevogtes af Forposter fra Lordernes Hær.

Bothwell og Mary betragter Flokken af Ryttere. En Officer, som ogsaa har set den, kommer hen til Bothwell.

Bothwell: Rid dem i Møde.

Vi ser Rytterflokken med Parlamentærflaget ride over den lille Bro og op ad Carberry-Højs Skraaning. Her kommer Bothwell-Ryttere dem i Møde. De følges nu alle ad

Vi ser Mary og Bothwell. Rytterflokken er nu kommet saa nær, at Mary kan se hvem Adelsmanden er.

Mary: Det er du Croc.

Bothwell: Oh - han kommer for at mægle. Du maa hellere tale alene med ham.
Og Bothwell trækker sig bort.

Rytterflokken er naaet op paa Bakketoppen. Du Croc springer af Hesten.

Mary har sat sig paa en siddende paa Kampestenen, ventende paa du Croc. Skønt hun er klædt i en Bondekvindes simple Dragt, og skønt hun er træt og forvaaget efter de sidste Dages feberagtige Ophidselse, er der en Dronnings Verdighed over hende, da hun modtager den franske Gesandt. Han kommer frem til Dronningen, kysser hendes Haand.

Mary: Hvad kommer De for?

Du Croc: For at sige Dem fra Lorderne, at de stadig er deres Dronning tro og hengiven.

Mary: Saa er det en mærkelig Maade de viser det paa.

Du Croc: De vil gerne slutte Forlig med Your Majesty - men ikke med Bothwell.

Mary: Men vi to er eet.

Bothwell kommer nu hen til dem. Du Croc hilser ham afmaalt. Men Bothwell er ganske uberørt heraf. Muntert og ligefrem blander han sig i Samtalen.

Bothwell: Is it me they spite?

Du Croc: Lorderne nærer stor Hengivenhed for Dronningen, men Dem (han sænker Stemmen til en Hvisken) betragter de som deres Dødsfjende.

Bothwell: Yes. De er misundelige paa mig - det er hele Sagen. Der er ikke en af dem, som ikke ønsker sig i mit Sted. Men for Dronningens Skyld saa gør alligevel, hvad De kan for at ordne denne Sag.

Du Croc: (henvendt til Mary) Jeg vilde gerne hjælpe Dem, men saa længe De holder fast ved Deres Mand, kan jeg ingenting gøre.

Mary: Og ham slipper jeg ikke.

Du Croc trækker beklagende paa Skuldrone.

Du Croc: Har De noget andet De ønsker sagt til Lorderne?

Mary: Ja - at hvis de ydmygt ber mig om Tilgivelse for det onde de har gjort mig, skal jeg lade Naade gaa for Ret - paa visse Betingelser.

Du Croc bøjer sig og kysser Dronningens Haand, bukker formelt for Bothwell og gaar. Dronningen ser efter ham. Taarerne staar ham i Øjnene. Da han er udenfor Hørevidde, vender hun sig angstelig mod Bothwell.

Mary: Hvor bliver Hamilton dog af?

Bothwell: (beroligende) Han maa nok snart være her.

Mary: Man maa haabe de andre ikke angriber, før vi har faaet Forstærkning.

Bothwell: De venter nok, til vi angriber - det vil være til deres Fordel.

Mary: Lad os haabe det.

~~Vi ser du G~~

Vi ser du Croc og hans Rytterflok med det hvide Parlamentærflag i Spidsen ride i Galop ned ad Carberry Hill, ride over Broen over Bækken og op ad den modsatte Skraaning.

Vi ser nu et Billede fra Lordernes Lejr. Billedet begynder ved en Deling Soldator og glider derfra videre til det Banner, som Lorderne har valgt som deres Mærke. Det er et hvidt Silkebanner, strammet ud imellem to Spyd. Paa Banneret ser man den myrdede Darnley ligge under et Træ. Ved hans Side et knælende Barn med Hænderne løftet bedende mod Himlen. Ud af Barnets Mund bølger en Pergamentstrimmel med følgende Indskrift: "Judge and revenge my cause, o Lord".

Fra Banneret glider Billedet videre til Gruppen af Lorderne med Morton, Maitland, Lindsay, Atholl, Glencairn og Kirkcaldy i Spidsen. De venter paa du Croc, som nu kommer til Stede.

Morton: Naa, hvad sagde hun saa?

Du Croc: At hun vil lade Naade gaa for Ret, hvis I ydmygt ber om Tilgivelse.

Glencairn:(ler haanligt) Naade for Ret.

Du Croc: Og kun paa visse Betingelser.

Morton: Det er os, der stiller Betingelserne.

I det samme kommer en Officer hurtigt hen til Kirkcaldy og taler hviskende til ham - det er aabenbart noget opsigtsvækkende - noget, som han vil vise ham. Kirkcaldy følger ham, og vi følger dem, til de standser. Saa peger Officeren mod Slugten, der skiller de to Hære fra hinanden. Morton, der er fulgt efter, kigger i samme Retning.

Vi ser, hvad de ser: langt borte, mellem Træerne, sniger en Flok Mænd sig fra Bothwell's Side over til Lordernes. De holder Hænderne over Hovederne som Tegn paa, at de overgiver sig.

Morton og Kirkcaldy ser spørgende paa Officeren, der nu forklarer.

Off: Det er Overløbere. Der er allerede et Par Hundrede, som er gaaet over til os.

Kirkcaldy's Ansigt lyser op.

Off: De siger, at de venter Forstærkninger, men de kommer ikke.

Morton og Kirkcaldy ser paa hinanden.

Morton: Saa er Øjeblikket kommet til at angribe.

De vender sig og gaar tilbage til de andre Lorder. Vi følger dem.

Kirkcaldy: Jeg gaar frem med Rytterne for at afskære dem Tilbagetoget.

Morton: Ja, og vi sætter ind med at Angreb fra den anden Side.

Vi følger Kirkcaldy hen til Rytteriet og vi hører ham give Ordre.

Dronningen sidder stadig paa Kampestenen - urolig og angstelig, thi Forstærknin-
gen udebliver stadig. Bothwell er hos hende. En Officer kommer løbende hen til dem.

Off: Vore Folk begynder at desertere.

Og han viser ud mod Terrænet bag Carberry Hill.

Vi ser, hvad han ser - nemlig at Flokke af Desertører forlader Kamppladsen.

Off: De har ikke noget Vand og ingen Mad.

Bothwell: Send Folk efter dem.

Off: Jeg har ingen Befalingsmænd at undvære - vi er allerede for faa.

Bothwell: Hold sammen paa Resterne saa godt du kan. Hamilton maa jo snart være her med sine Folk.

Officeren forlader Bothwell og Mary, der gaar tilbage til deres Udkigsplads. Nu bliver Bothwell opmærksom paa noget nede i Slugten, der skiller de to Hære.

Vi ser, hvad han ser. Det er Kirkcaldy i Spidsen for sit Rytteri.

Bothwell og Mary yderst betænkelige. De forstaar begge, at de befinder sig i stor Fare.

Mary: Han vil omgaa os.

Bothwell: Ja, og vi har ingen at sende imod ham.

Officeren fra før kommer tilbage, bestyrtet.

Off: Vi kan ikke holde paa Soldaterne. De forsvinder som Sand mellem Fingrene paa os.

Mary vender sig hurtigt og beslutsomt mod Bothwell.

Mary: Vi maa hellere forhandle.

Og henvendt til Officeren.

Mary: Rid ned og bed Kirkcaldy om at komme op til mig - men sig, han skal komme alene.

Officeren skynder sig afsted. Da han er udenfor Hørevidde, taler Bothwell.

Bothwell: Is it wise?

Mary: Ja, for din Skyld.

Bothwell: Tænk ikke paa mig - men paa dig selv.

Mary: Mig vover de ikke at gøre noget, men faar de fat i dig, saa...

Bothwell: Skal vi ikke hellere tage Kampen?

Mary: Nej, for jeg behøver dig - senere.

Bothwell: Hvis der bliver et "senere".

Mary: Hvorfor skulde der ikke det?

Bothwell: Fordi jeg ikke tror paa deres smukke Ord.

Mary: De skal komme til at bøje Kne for mig endnu en Gang.

Bothwell: Vel, gør som du vil.

Mary smiler til ham. En Officer kommer hen og taler med Bothwell. Dronningen gaarderfor nogle Skridt bort. Hun ser ud over Slugten.

Vi ser, hvad hun ser, nemlig Officeren fra før, der med et hvidt Parlamentærflag rider ned mod Kirkcaldy, der er standset for at afvente ham. Nu afleverer Officeren Beskeden, og man ser Kirkcaldy - alene - følge ham.

Mary gaar nogle Skridt videre og ser nu ud over Terrænet bag Carberryhøjden.

Vi ser, hvad hun ser, nemlig Deserterere i store Flokke, som drager bort fra Kamppladsen - hjem.

Mary gaar tilbage og sætter sig paa Kampestenen, hvor hun afventer Kirkcaldy.

Kirkcaldy og Officeren ankommer til Stedet, hvor Dronningen har Kvarter. Han springer af Hesten og gaar forbi Bothwell uden at hilse og hen til Dronningen. Han knæler for hende, der modtager ham, som om hun sad paa en Trone og ikke paa en Kampesten.

Bothwell er fulgt med. Han paahører Samtalen mellem Dronningen og Kirkcaldy uden at blande sig i den - for ikke at paavirke Dronningen. Staar bare tavs og lytter med et lille, halvt ironisk Smil.

Mary gaar lige til Sagen.

Mary: Jeg vil overgive mig. What terms can be made?

Kirkcaldy: None for your husband.

Mary: Why not?

Kirkcaldy: We have all sworn to die hellere end pardon him.

Mary: And your terms for me?

Kirkcaldy: Loyalty and obedience.

Mary: Jeg vil overgive mig til jer, hvis I vil lade my husband ride herfra uden at forfølge ham.

Kirkcaldy: Det gaar jeg ind paa.

Mary: Well - then I'll take leave with him.

Kirkcaldy trækker sig diskret tilbage, og Bothwell, der har staaet lidt for sig selv, træder nu hen til Dronningen og omfavner og kysser hende. Hun er bevæget, men hun græder ikke, det er, som om hun ikke vil gøre Afskeden tungere end nødvendigt. Hun kysser ham igen og ser ham længe ind i Øjnene, som for at indprente sig hans Træk.

Mary: Du maa afsted nu.

Bothwell: Kan du glemme den Ulykke jeg har bragt dig i?

Mary: Ja.

Bothwell: Du angrer ikke?

Mary: Nej. Jeg vilde gøre det hele om igen, hvis jeg kunde gavne dig.

Hun kysser ham paany.

Mary: Du er den eneste Mand, der har vovet alt for at faa mig.

Hun læner sig ind til ham, og han løfter hendes Ansigt op og kysser hende. Han ser paa hende med et Smil, der lyser af en egen Godhed og Kærlighed, som vi ikke før har set hos ham.

Bothwell: I am stille your husband?

Mary: You are my dearest husband, and with God's help we shall soon meet again.

Nu træder Kirkcaldy hen til dem. Han er blevet utaalmodig. Han henvender sig ikke til Bothwell men til Dronningen.

Kirkcaldy: Hvis De ikke nu sender Deres Mand bort, kan jeg ikke holde mine Mænd tilbage.

Mary nikker til Kirkcaldy og ser paa Bothwell, der kysser hendes Haand.

Mary: Du maa gaa nu.

Et sidste langt Blik - saa gaar Bothwell langsomt hen til en Hest, der i Mellemtiden er blevet trukket frem. Han stiger op i Sadlen og rider bort uden at se sig tilbage - kun ledsaget af nogle faa Trofaste.

Mary bliver staaende og ser efter ham. Hun er fuldkommen rolig. Hun vender sig mod Kirkcaldy.

Mary: Jeg overgiver mig saa paa de aftalte Betingelser: loyalty and obedience.

Kirkcaldy nikker bekræftende.

Hendes Hest er imidlertid paa et Vink af Kirkcaldy blevet ført hen til hende. Hun bestiger den, og Kirkcaldy fører den bort ved Tøjlen.

Vi ser Bothwell og hans Ledsagere ride afsted.

Vi ser Dronningens Hest af Kirkcaldy blive ført over den lille Bro over Bækken. Mary sidder stolt oprejst, med en Dronnings Værdighed.

Oppe paa den modsatte Høj i Lordernes Lejr staar Morton og Maitland og betragter deres overvundne Modstander, der snart vil være i deres Magt.

Morton: Fra denne Dag har hun ophørt at være Queen Mary of Scots.

Maitland: Ja, og dækket af Skændsel skal Queen Mary of Scots gaa over i Historien.

Maitland synes pludselig at komme i Tanker om et eller andet. Han forlader Morton og vi følger ham, til han kommer hen til en Gruppe af Soldater. Han kalder ad en ung Kaptajn, og de gaar sammen ind mellem Træerne. Af deres Optreden forstaar man, at Maitland giver den unge Kaptajn visse Instruktioner.

Vi ser nu Mary ankomme til Lordernes Lejr. Kirkcaldy fører hende henimod Gruppen af ventende Lorder, hvortil nu ogsaa Maitland slutter sig. Lorderne bliver staaende. Mary sidder paa sin Hest overfor dem uden at tale, og saa megen kongelig Avtoritet udsraaler der fra hende, at hele Gruppen af Lorder med Morton og Maitland i Spidsen uvilkaarlig bøjer Knæ for hende. Saa taler hun til dem, værdigt og roligt.

Mary: My Lords, I have come to you, not out of ~~any~~ ^{the} fear I have of my life, nor yet doubting of victory, if ~~matters~~ ^{things} had come to the worst but to save the effusion of Christian blood. I have come to you, trusting in your promises, that you will respect me and give me the obedience due to your native queen and lawful sovereign.

Billedet viser til at begynde med Mary helt alene paa sin Hest, kun med Kirkcaldy ved sin Side. Men under det hun taler, trænger en Soldaterhob sig frem. Soldaterne stirrer paa hende, smiler haanligt ad hende og mumler Ord, der ikke kan opfattes. Til at begynde med anser Mary dem ikke. Men efterhaanden bliver Soldaternes Mumlen mere højlydt. Og pludselig bliver Banneret med Liget af Darnley og Barnet, der raaber paa Hævn, baaret ind i Billedet, saa at Mary ikke kan undgaa at se det. Den ene af de to Spydstænger mellem hvilke Banneret er udspændt, bæres af den unge Kaptajn, som Maitland for lidt siden trak til Side. Samtidig med, at Banneret glider ind foran Dronningen/og Raabene bliver højere. Og Haansordene mere nærgaaende. presser Soldaterne tættere sammen om hende

Mary er netop blevet færdig med sin Tale til Lorderne, og nu bryder Raabene løs, og Haansordene slynges af raa Soldatermunde op mod hende.

Brænd den Hore. Brænd Mordersken - hun har ikke fortjent bedre.
Brænd hende, drukn hende, Burn the whore. Let her die.

Kirkcaldy forsøger forgæves at berolige Soldaterne. Det er haabløst. Han slaar

efter dem med den flade Klinge af sit Sværd men bliver trængt bort fra Dronningens Hest af den kompakte Soldaterhob. Denne - stadig med den unge Kaptajn i Spidsen - har bemægtiget sig hende og fører hende mod Edinburgh. Foran hende bølger Banneret med den døde Darnley. Forgeves truer Mary ad Soldaterne. Hendes Ord drukner i Larmen, og nu istemmer Hoben en eller anden Smædesang.

Sweep to

Et lille Kammer i Borgmesterens Hus i Edinburgh, i hvilket Dronningen blev spærret inde som Fange, mens Lorderne overvejede, hvad de skulde foretage sig med hende.

Vi ser Dronningen blive bragt ind i Værelset, omgivet af en Sværm af Soldater. Den unge Kaptajn giver Ordre til Soldaterne.

To af jer bliver herinde og slipper hende ikke af Syne.

Han udvælger de to han ønsker hertil.

I andre holder Vagt i Forstuen. Ingen - ingen maa komme ind til hende.

Saa gaar han.

Under denne Scene har man hørt Støjen fra Gaden, og Raabene lyder ind til hende: Burn the whore, burn her, kill her, drown her. Lad hende blive hængt.

Hjælpeløs som et Dyr i et Bur gaar Mary rastløs op og ned over Gulvet. Den opvildsede Pøbels Skældsord skingrer i hendes Øren. Hun er fuldkommen udmattet. Hendes Tøj er smudsigt, hendes Ansigt er graat af Støv og Taarer. Men i sin dybe Fornedring har hun bevaret sin Stolthed og sin Trods. Pludselig løber hun hen til Vinduet og raaber ud.

Mary: Hjælp, Hjælp - hjælp mig - de har spærret mig inde - hjælp mig.

De to Soldater styrter hen og trækker hende brutalt bort fra Vinduet. Hun sætter sig paa en Seng, der staar i Stuen.

I dette Øjeblik træder Maitland ind i Stuen. Han giver Soldaterne et Vink om at gaa ud. Mary's Øjne flammer, da hun ser ham.

Maitland gaar hen til Vinduet for at faa Larmen fra Gaden til at stilne af. Han raaber ud.

Maitland: Rolig dernede - ellers bliver Gaden ryddet.

Saa gaar han hen imod Mary, derstraks gaar til Angreb.

Mary: Naa, det var saadan I holdt Jeres Løfter.

Maitland: Hvad er det vi har lovet?

Mary: At lade mig vende tilbage til Holyrood, hvis jeg gav slip paa Bothwell.

Maitland: Og glemte ham.

Mary: Det har jeg ikke lovet.

Maitland: Men det er en Betingelse.

Mary: Hvordan skal jeg forpligte mig til at glemme ham.

Maitland: Ved at gaa med til at erklære Ægteskabet ugyldigt.

Mary: Aldrig.

Maitland: Hvorfor henger De saadan ved ham? Han er slaaet, han er ikke længere nogen Magt - he is nothing - bare en Klods om Benet paa Dem.

Mary: He is the man I am in love with, og jeg har bundet mig til ham - for the better and for the worse.

Maitland: Men Skotlands Dronning kan ikke være gift med en Morder.

Mary rejser sig i den største Ophidselse.

Mary: Det vover De at tale til mig om - De, som selv satte det hele i Værk.

Maitland: For Deres Skyld.

Mary slaar Henderne sammen i haabløs Fortvivlelse.

Mary: For min Skyld. Aa Gud, aa Gud. Aldrig ernoget Menneske blevet saa forraadt som jeg.

Maitland: Jeg har i det mindste tjent Dem tro.

Mary: Ja, saa længe De selv havde Fordel af det. Hvorfor er De imod mig? Hvorfor forfølger De mig?

Maitland: Because you have ruined yourself - med Deres to taabelige Forelskelser - først Darnley, derefter Bothwell.

Mary: My husband.

Maitland; Som De ikke vil løse Dem endeligt fra?

Mary: Nej. He is my husband and I am his wife.

Maitland: Det er Deres Svar til Lorderne?

Mary: Yes - og saa, at I'll let all of you hang, saasnart jeg er fri igen.

Maitland: (sarkastisk) Godt, at De lader os det vide i Forvejen, saa vi kan træffe vore Foranstaltninger.

Han bukker ironisk og gaar. Inden han forlader Kammeret, sørger han for, at Soldaterne igen lukkes ind for at passe paa Dronningen. Samtidig kommer en Tjenestepige ind med et Lys og stiller en Tallerken med Mad til Dronningen, som dog ikke rører Maden. Lyset stiller Pigen fra sig paa et Bord.

Mary: Kan jeg faa Pen og Blæk?

Pigen finder begge Dele frem fra et Skab og ogsaa Papir. Dronningen sætter sig til at skrive et Brev til Bothwell Vi ser den første Linie af Brevet:

Dear Heart, I will never forget or abandon you, though
I need be absent from you for a time...

Dissolve to

Lorderne, som holder Møde for at tage Bestemmelse angaaende Dronningen. Til Stedet er bl. a. Morton, Lindsay, Glencairn, Robert Melville, Kirkcaldy. Senere kommer Maitland til.

Mødet finder Sted i et af Holyroods Værelser.

Kirkcaldy: We have promised her loyalty and obedience.

Morton: Yes - men ikke før hun har opgivet Bothwell.

Kirkcaldy: Give her time, she will forget him by and by.

Morton: Naar hun har glemt ham, kan vi tale om det. In the meanwhile our lives depend upon her being in safe keeping.

Kirkcaldy: Imprisonment?

Morton: Safe keeping. Vi maa afskære hende fra enhver Forbindelse med Bothwell.

Maitland kommer ind.

Morton: Naa, how is she?

Maitland: Impossible. She will never give him up.

Morton: I knew, she wouldn't.

Kirkcaldy: She is to be pitied.

Maitland: Is she? Hun lovede at hænge os allesammen, naar hun igen blev fri.

Lindsay: Her death is really the only way out of this.

Maitland: She will never cease plotting.

Morton: No, we will not kill her - and make her a martyr. No, we'll keep her in a strong place, and we'll take her to that place this very night.

Dissolve to

Brevet, som Mary skriver til Bothwell. Vi læser de nederste Linier:

I pray God that we may soon have a happy meeting.
Love me as I love you. God give you a good night.
Mary.

Vi ser Mary skrivende ved Bordet med det ensomme Lys. Hun skal netop til at lukke og forsegle sit brev, men hun skynder sig at skjule det paa sit Bryst. Hendes Mad staar urørt. Nu høres der Trampen og Stampen af mange Fødder og raabende Stemmer udefra Forstuen. Døren bliver revet op, og Lindsay og William Ruthven (en Søn af den anden Ruthven) kommer ind. De taler i en grov og uhøflig Tone til Mary.

Lindsay: Vi har Ordre til at føre Dem bort herfra.

Mary: Og hvorhen?

Lindsay: Det vil De faa at se.

Ruthven, som har en Rytterkappe over Armen, holder den op for Dronningen.

Ruthven: Værsgo' at tage denne her paa.

Mary betragter mistroisk de to Mænd men følger med, da hun anserdet for nytteløst at protestere.

Sweep to

Landskab med en Sø. I Forgrunden rider en lille Trup, bestaaende af Dronningen, Lindsay, Ruthven og en halv Snos Soldater. Det er endnu graa Nat, og der er noges trist og uhyggeligt over denne natlige Fangetransport. Mary er iført Rytterkappen fra før og rider paa sin egen Hest, men hun er paa alle Sider omgivet af vattsomme Øjne, saa der er ringe Mulighed for Flugt.

Sweep to

En stor tung Laas af smedet Jern, saaledes som Laasene saa ud i Middelalderen. Nærbillede. Man ser en Haand aabne Laasen ved at dreje Nøglen om. Billedet glider hurtigt tilbage. Døren lukkes op (mod os), og vi ser Dronningen gaa gennem Døren ind i det bagved liggende Vereløse, altsaa med Ryggen til os. Saasnart hun er inde, glider Døren til, og samtidig glider vi tættere paa, og Billedet ender som det begyndte - med kun at vise den store Laas og Haanden, der vrider Nøglen om.

Sweep to

Mary alene i det Kammer paa Lochleven, der for mange Maaneder skulde blive hendes Fængsel. Det er Nat. Hun staar ved Vinduet og ser ud. Hun bliver omhyggeligt bevogtet nu. Fra sit Vindue kan hun se Skildvagterne vandre deres Runde paa Taarnets Tinde

ellerlangs Slottets Mure, og Skildvagternes tunge Skridt lyder/ind til hende i Nattens Stilhed.

Sweep

Hallen paa Lochleven, hvorfra der er Indgang til Mary's Kammer. Deter nogle Dage senere, da nogle Mænd samledes, for nu skulde Mary's endelige Skæbne besegles. Vi genkender Maitland, Lindsay, Robert Melville og flere andre Lorder. Formodentlig ogsaa Morton. Endvidere to Notarer med Dokumenter. Maitland er ved med sagte Stemme at meddele Melville og Lindsay sine Instruktioner.

Maitland: I maa sætte haardt mod haardt - nu skal vi have en Ende paa det

Lindsay: Det er klart, og gaar det ikke med det gode, maa vi køre frem med det svære Skyts.

Maitland: I har min Velsignelse.

Saa gaar Melville og Lindsay og de to Notarer frem mod Døren ind til Mary. Uden at banke paa aabner Lindsay Døren, og de fire Mænd gaar ind.

Mary er syg. Hun sidder i en højrygget Armstol med Puder bag sig og et Tæppe om sig. Hun plejes af sine to Hofdamer Marie Courcelles og Jene Kennedy. Ved Siden af hende et Bord med Penne og et Blækhus.

Efter at Mændene kort har hilst, tager Melville Ordet.

Melville: Here is a document we wish you to sign.

Mary: Hvad staar der i det?

Melville: Der staar, at De er træt af at regere og derfor ønsker at aflægge Kronens Byrde, som De hverken har Lyst eller Kraft til at bære læn-
gere.

Mary: (smiler ironisk) Og videre?

Melville: De samtykker derfor i, at Deres lille Søn udraabes til Konge i Deres Sted...

Mary: (fortsetter)...og overlader til Lorderne at regere Landet, ikke?

Melville: Ja.

Mary: Det er en Tronafsigelse.

Melville: Ja - en frivillig Tronafsigelse.

Mary: Frivillig?

Melville: Yes - if you sign.

Mary: But I do not sign. I will not sign away my kingdom - and not on those conditions.

Melville: I admit they sound harsh, but you will be advised to sign. You know - they have you in their power...(Pause)

Mary: Mon?

Melville: De truer Dem med offentlig Vanære.

Mary: Hvordan?

Melville: Ved at rejse offentlig Anklage mod Dem.

Mary, rasende og forbitret, kæmper med Graaden.

Mary: Jeg har ingen anden Dommer end Gud - der er ingen, der kan døme mig.

Melville: Lorderne er fast bestemt paa at stille Dem for Retten.

Mary: Og hvad vil man saa anklage mig for?

Melville: For Deres utilbørlige Forhold til Bothwell.

Mary stirrer paa ham med et Udtryk af den dybeste Afsky.

Melville: Man har fundet Deres Breve til Bothwell - well, hvis de bliver læst op i Retssalen...af et af dem fremgaar, at De har vidst, at Darnley skulde myrdes...tror De alligevel ikke det er bedre at skrive under?

Mary: Aa, jeg ser nok, hvem det er, der staar bag dette her, men I kan si-ge ham, at kommer jeg for Retten, skal jeg fortælle, hvad jeg ved om ham - og hans Andel i Mordet paa my former husband.

Melville, der ser, at han ingen Vegne kommer med Trusler, anslaaer nu en mere indsmigrende Tone.

Melville: Hvad risikerer De ved at underskrive?

Mary: (ryster uforstaaende paa Hovedet)

Melville: Naar De bliver fri, kan De jo altid erklære Deres Underskrift ugyldig, fordi den er aftvunget Dem...Tag dog og skirv under, saa vi kan faa en Ende paa det.

Mary: No, I will not sign.

Under dette Replikskifte er Lindsay blevet mere og mere ophidset over Mary's Stivsindethed. Han kan nu ikke længere beherske sig og beslutter sig til at gribe ind. Han vender sig mod Marie Courcelles og Jane Kennedy i en kort, kommanderende Tone.

Lindsay: Værsaagod at gaa ud.

De to unge Damer adlyder og forlader Værelset. Lindsay vender sig saa mod Dronningen og taler til hende i en raa, brutal Soldatertone.

Lindsay: Se saa at faa skrevet under.

Mary: No - my conscience...

Lindsay: (afbryder hende) Hold saa op med alle de Udflugter.

Han presser en Pen i Haanden paa Dronningen og trækker derefter sit Sværd.

Lindsay: Sign...

Og da Mary stadig nøler.

Lindsay: ...or die.

Mary - udmattet, syg og svækket som hun er - stirrer ind i Lindsay's blodskudte Øjne. Saa giver hun efter og skriver under. Hun ser trodsig og stolt op paa Lindsay da hun skyder Dokumentet fra sig.

Mary: Tro ikke jeg føler mig bundet af dette her. I am still your queen - og mit Livs sidste Ord skal blive som Skotlands Dronning.

Billedet er herunder gledet nærmere paa Mary. Den Kraft hvormed hun taler, staar i en mærkelig Modsetning til hendes legemlige Skrøbelighed, som hun sidder i sin Stol, bleg og smal i Ansigtet efter de mange udstaaede Lidelser.

Fra Nærbilledet af Mary

Dissolve to

7
Dissolve to

Billeder af Tidsler i Skyer og Storm

Vi hører Kommentatoren sige:

Selv Skam og Skændsel kunde ikke bøje Mary Stuart, og endnu er hendes Kraft ikke brudt. Hun flygter fra sit Fængsel...

Bag Billederne af Tidslerne hører vi Lyden af galopperende Heste. Lyden bliver stærkere og stærkere. Og nu ser vi Hestehove flyve som Skygger forbi Kameraet. De forsvinder igen, og Lyden af Hestehove bliver svagere og forsvinder helt.

Stadig skifter Billederne af Tidsler.

Og vi hører igen Kommentatorens Stemme:

...i sin Angst for Lorderne søgte hun Beskyttelse hos sin Kusine, Dronning Elisabeth af England, som uden Skrupler gjorde hende til sin Fange, og Mary begyndte sin 18 Aar lange Vandring fra Fængsel til Fængsel, indtil/endelig fandt et Paaskud til at lade hende dø.
man

Billeder af Tidsler i Skyer og Storm toner over i et Billede af Tidsler i Kanten af en Skov. Bag Tidslerne ser vi et Par Brændehuggere, som er ved at fælde et højt, ædelt Træ. Øksehuggene hviner gennem Luften.

Og vi hører Kommentatoren sige:

Ved den haardeste af alle Straffe maatte Mary bøde for sit Livs store, skæbnesvangre Fejltrin og udsonede dermed, hvad hun i sin Lidenskab havde forbrudt mod sig selv og andre.

Billeder af Tidsler i Skyer og Storm.

Dissolve to

Fotheringay Castle, ~~Vi ser Mary i hendes Kammer,~~ hvorhen Dronning Elisabeth havde givet Ordre til at flytte ~~hende,~~ *Mary* for at afskære hende fra al Forbindelse med Om-

Mary
 verdenen. Hun og hendes Tjenerskab fik anvist Slottets daarligste Værelser, og hun kom under skarp Bevogtning. Grunden hertil var, at Dronning Elisabeth havde faaet forelagt Beviser for, at Mary havde deltaget i en Sammensværgelse, der havde til Formaal at rydde hende - Elisabeth - af Vejen. Maaske var Beviserne ægte - maaske ikke. Meget tyder paa, at de ikke var det. Men Mary blev i hvert Fald ved en særlig Ret kendt skyldig i Højforrædderi og dømt til Døden. Og denne Dag - den 7. Februar - da vi ser Dronningen i sit Kammer - er Dagen før hendes Henrettelse.

paa sin
 Mary ligger ~~i~~ ^{paa sin} Sengen, syg og vækbruden af Gigt. Hun er blevet lidt mere fyldig, men hendes Ansigt har ikke forandret sig stort, og der er trods Gigten den samme ranke Værdighed over hendes Holdning som i hendes Velmagts Dage.

Hos hende er hendes to Hofdamer Jane Kennedy og Elisabeth Curle. Pludselig opskræmmes de af Lyden af Ryttere, som rider ind i Fotheringay Slotsgaard. De tre Kvinderser paa hinanden. De har øjeblikkelig gættet hinandens hemmelige Tanker. Alle tre føler, hvad Ankomsten af disse mange Ryttere betyder. Jane Kennedy løber til Vinduet, men hun forlader det stille uden at sige noget. Og de andre læser af hendes Ansigt en Bekræftelse af, hvad de selv frygter. Imidlertid er Mary's Læge Dr. Bourgoing kommet til Stedet. Heller ikke han siger noget. Ser blot deltagende paa Mary, der langsomt lukker en Bog hun har læst i og lægger den fra sig. Hun er meget alvorlig. Der er en knugende Stilhed i Rummet. Alle's medfølgende Blikke er rettede ^{de} mod Dronningen. Efter nogen Tid høres der Vaabenklirren ude fra Slottets Korridorer. Og nu hører man en Banken. Mary vender sig mod Curle.

Mary: Gaa og luk op.

Curle gaar ud i Forstuen. Vi følger hende. Hun gaar frem til Døren og aabner den. udenfor staar Jarlerne af Shrewsbury og Kent, Sir Drury og Skriveren Beale. De træder alle indenfor.

Imidlertid er Mary ved sin Læges og Kennedy's Hjælp staaet ^{op fra} ~~ud af~~ Sengen. En ~~house~~
~~coat~~ er blevet ~~svæbt~~ ~~en hende~~. Hun gaar frem og sætter sig i en Lænestol ved Fodenden
af Sengen, og siddende her modtager hun Jarlerne og deres Ledsagere.

Under det foregaaende er flere og flere af Mary's Tjenerskab kommet til Stede,
og Mary giver sit Minde til deres Forbliven. Med forfærdede Blikke betragter de det,
som nu sker. Kun Mary er ganske rolig.

Jarlerne af Kent og Shrewsbury og Sir Drury og Beale er traadt ind. Shrewsbury er
den eneste, der blotter sit Hovede. De andre beholder deres Hatte paa - demonstrativt.
Beale har ganske vist først taget sin Hat af, men da han ser, at Kent og Drury behol-
der deres Hatte paa, skynder han sig at sætte sin Hat paa igen.

Shrewsbury henvender sig til Dronningen. Hans Stemme røber, at han er dybt bevæget.

Shrewsbury: Madame, Dronningen af England har bedt mig om at forberede Dem
paa Deres Død.

Han tier. Alle ser hen paa Dronningen, men hun fortækker ikke en Mine.

Saa giver Shrewsbury et Tegn til Skrивeren Beale, som nu folder et Dokument ~~med~~
~~et stort gult Segl~~ ^g ~~ved~~ ud foran sig. Med en snævlende, monoton Stemme giver han sig
til at oplæse Dødsdommen, hvor ^{det} udsiges, at Mary har forbrudt sit Liv, fordi hun
har understøttet visse oprørske Planer, der gik ud paa at myrde Dronning Elisabeth.

I fuldkommen Ro paahører Mary Dødsdommens Oplæsning. Skrивeren folder sit Doku-
ment sammen igen, og Dokumentets Knitren er den eneste Lyd, der høres i Stilheden.

Saa vender Mary sig mod de to Jarler.

Mary: Thank you for such welcome news. I have long looked for this. I
am quite ready and very happy to die.

Hun fortsætter, idet hun ^g ~~lægger~~ sin Haand paa sin Bibel, der ligger paa Sybordet
ved Siden af hende.

Mary: Men jeg sværger, at jeg har aldrig ønsket Dronningen af Englands
Død og aldrig har givet min Støtte til en saadan Plan.

Jarlen af Kent, der var fanatisk Protestant, falder haanligt ind.

Kent: Det er jo en katolsk Bibel, saa den Ed De sværger er ikke noget værd.

Mary svarer ham med stor Ro.

Mary: Det er den eneste sande Bibel ifølge min Tro.

Og efter en Pause tilføjer hun.

Mary: Vilde min Ed betyde mere i Deres Øjne, hvis jeg svor ved Deres Bibel, som jeg ikke tror paa.

Kent svarer hende ikke. Mary henvender sig til Shrewsbury.

Mary: Hvornaar skal jeg dø?

Shrewsb: I Morgen tidligt Klokken 8.

Der er igen fuldkommen Stilhed. Man hører kun Kvindernes stille Graad. Saa taler Mary.

Mary: Der er kun kort Tid til.

Shrewsbury, der er stærkt bevæget, trækker beklagende paa Skuldrene.

Mary: Jeg vil gerne have en katolsk Præst til at berede mig til Døden.
Den fanatiske Protestant, Jarlen af Kent falder skarpt ind.

Kent: Det er ganske udelukket.

Mary: Why?

Kent: Vi ~~skal sende Dem~~ *har sørget for* en protestantisk Præst.

Mary: Det kan De spare Dem. Jeg vil hverken se ham eller høre paa ham.

Shrewsbury giver Tegn til de andre Herrer, at det er Tid at gaa. Og alle fire Herrer forlader Værelset - Shrewsbury efter først at have bukket let for Dronningen.

Saasnart Herrerne er ude af Stuen, vender Mary sig til Jane Kennedy, der er hensusken i Graad.

Mary: Sagde jeg ikke, at dette vilde ske? Jeg vidste, at de ikke vilde lade mig leve.

Hun rejser sig med Besvær fra sin Stol. Hun ser sig omkring og ser alle hendes Folk staa eller knæle grædende. Hun søger at trøste dem.

Mary: Der er ingen Tid til at græde nu - og det er ingen Nytte til.
Hun gaar fra den ene til den anden, klapper dem og trøster dem.

Mary: Græd nu ikke mere og gaa hver til sit. Jeg vil gerne være alene.
Hendes Tjenere forlader Værelset - blot hendes Hofdamer bliver hos hende. Under dette hører man Larm, der kommer fra en anden Del af Slottet.

Vi ser den store Hal paa Fotheringay. Haandværkere er ifærd med at bære Læs af Bjælker og Planker ind i Hallen. Med stor Larm kaster de deres Byrde fra sig.

Mary i sit Kammer. Kun hendes Hofdamer er hos hende.

Mary har lagt sig paa Sengen. Hun ligger fuldt paaklædt. Hun kalder paa Jane Kennedy.

Mary: Vil du læse for mig i Apostlenes Gerninger?

Jane Kennedy tager Bogen og sætter sig hos Dronningen.

Kennedy: Hvad skal jeg læse?

Mary: Læs for mig om en af Skriftens store Syndere.

Jane Kennedy blader i Bogen og finder Historien om Røveren paa Korset.

Kennedy: Skal jeg læse om Røveren paa Korset?

Mary: Ja, i Sandhed - han var en stor Synder...

Efter et lille Øjeblik fortsætter hun med en egen stille Vemod.

Mary: ...men ikke saa stor en Synder som jeg.

Og efter endnu en Pause.

Mary: Læs.

Og Kennedy begynder at læse højt, kæmpende med Graaden.

Under hele denne Scene har vi hørt den fjerne Larm af Haandværkerne, der arbejder i den store Hal.

Vi ser den store Hal. Vi ser Haandværkerne ved at bygge en Estrade. Der arbejdes med baade Sav og Hammer og Økse. Arbejdet gaar med Liv og Lyst. Der rives Vittigheder af og en af Tømrerne fløjter sin Yndlingsmelodi, mens en anden smaasynger.

Mary i sit Kammer. Jane Kennedy har endt Læsningen og lukker Bogen. Hun rejser sig og gaar hen til de øvrige Kvinder af Mary's lille Hof, som knæler i Bøn i det modsatte Hjørne af Verelset. En af dem har tændt Vokslys. Alle bereder sig paa at vaage denne sidste Nat hos Dronningen. De ser hen paa hende. Hun sover ikke men ligger og stirrer op i Loftet og smiler - som om "hun lo med Englene".

Under hele Scenen lyder der Larm fra den store Hal.

Den store Hal. Haandværkerne er nu ved at drapere Væggene med sort Stof, samtidig med, at Snedkere og Tømrere arbejder med deres . Mary's Fangevogter, Sir Amyas Paulet kommer ind og inspicerer Arbejdet og giver forskellige Ordre.

Mary's Kammer. Vaagenatten er til Ende. Et fjernt Taarnur slaar seks Slag. Dronningen rejser sig over Ende. Hun kalder ad sine Hofdamer, der endnu knæler i Hjørnet.

Mary: Nu har jeg kun to Timer tilbage at leve i.

Hun giver Tegn til en af Hofdamerne om, at hun vil paaklædes til sin Død. Et langt hvidt Slør bringes hende. Det fæstgøres til hendes Hovedtøj og naar hende ned til Fødderne. En Halskæde med en Agnus Dei bliver lagt om hendes Hals. Fra hendes Bælte hænger en Paternostersnor. Støttet til to af sine Damer gaar hun ud i Forstuen, der er indrettet til oratory. Hun knæler ned foran Altret og beder Bønnen for de Døende. Under denne Scene er Haandværkernes Støj stilnet af. Til Gengæld høres nu en Mumlen som af mange Mennesker.

Indgangen til Slottet. Vi ser Adelsmænd i Flokke, der er ankomne fra hele Omegnen for at overvære den celebre Begivenhed.

Dronningens Forstue. Mary stadig knælende i Bøn, omgivet af hele sit Tjenerskab, ligeledes knælende i Bøn. Der bankes paa Døren. Mary giver sig Tid til at fuldende sin Bøn. Nu bankes der igen, denne Gang mere utaalmødt. Mary giver Besked om at aabne. Mens dette sker, har Bourgoing grebet det hvide Elfenbenskors fra Altret og rækker Mary det. Hun sender ham et taknemligt Blik.

Imidlertid er Sheriffen traadt ind, bærende sin hvide Embedsstav. Med en Stemme, der røber, at han er bevæget, siger han -

Sheriffen: Madame, jeg er kommet for at hente Dem.

Mary: Jeg kommer.

Og støttet til Bourgoings Arm stavrer hun paa sine gigtbrudne Ben henimod Døren. Her staar Kent, Shrewsbury, Drury og Amyas Paulet. Kent taler til Dronningen i en kold, haard Tone.

Kent: Klokken er slaaet.

Mary: Jeg ved det.

Paa et Vink af Paulet iler to Soldater til for at støtte Dronningen paa hendes sidste Vandring.

Alle - med Dronningen i Spidsen - bevæger sig henimod den store Trappe, der fører ned til Slottets store Hal, hvor Henrettelsen skal finde Sted.

Da Mary træder ind i denne Hal, bliver hun et Øjeblik staaende. Udenfor er en stor Skare af Nysgerrige samlet. Man hører Støjen af dem, og nogle Musikere spiller - sandsynligvis til Adspredelse for Mængden - en Klagesang, som sædvanlig brugtes ved Hek-

brænding. Tonerne heraf naar til Mary's Øren.

Hun lader sit Blik glide over Hallen, som hun netop er traadt ind i. Vægge og Loft er overtrukket med sort Stof. Paa Gulvet er Skafottet rejst. Det er en to Fod høj og tolv Fod i Kvadrat stor Platform, omgivet af et lavt Rækværk. Bag det ses Ildstedet, paa hvilket en Ild flammer. Paa Skafottet staar en Stol, bestemt for Dronningen og en Egeblok, foran hvilken ligger en Pude, bestemt til at knæle paa. Alt er overtrukket med sort. Ogsaa Skafottets Rækværk er betrukket med sort. I Nærheden af Blokken staar Bødlen og hans Hjælper, begge iført sorte Kapper, sorte Masker og hvide Forklæder. Bødlen staar lænet til sin Økse, der er af samme Form som de Økser Brænde-huggere anvender.

Rundt om hele Skafottet er posteret Soldater.

En stor Skare af Adelsrænd er til Stede som Tilskuere.

Mary omslutter alt dette i eet eneste Blik. Saa løfter hun Elfenbenskrucifikset over sit Hovede, og med værdige Skridt gaar hun henimod Skafottet. To Trin fører op til dette, men Mary er for svag til ved egen Hjælp at kunne stige op ad disse to Trin. Hendes Fangevogter, Amyas Paulet, byder hende sin Arm. Hun tager imod den.

Mary: Thank you - you are very kind.

Paulet fører hende til hendes Stol og gaar derefter ned fra Skafottet. Nedenfor dette er anbragt to Stole for ham og Drury. ^{selve} Oppe paa Skafottet, ikke langt fra Blokken staar to andre Stole, bestemt for Shrewsbury og Kent.

Da Mary er kommet til Sæde, træder en nidker reformert Præst henimod hende.

Præsten: Jeg har faaet det Hverv at berede Dem til Døden.

Mary ser koldt afvisende paa ham.

Mary: Deres Tro er ikke min Tro, og jeg vil ikke høre paa Dem.

Præsten: ~~Jeg er kommet for at omvende Dem til den eneste sande Tro...~~ *Min Tro er*

Mary: Jeg forlanger, at De tier og gaar Deres Vej.

Præsten ser et Øjeblik irettesættende paa Dronningen. Saa fortsætter han.

Præsten: *Kun den Kæde* ...eføre Dem ind paa den rette Vej til Frelse.

Mary opfyldes af Harmen over, at man ikke nøjes med at tage hendes Liv men ogsaa gør Forsøg paa at tage hendes Tro fra hende. Hun vender demonstrativt Ryggen til Præsten idet hun trykker Krucifikset ind til sig. Da Præsten ser hende gøre dette, gaar han rundt om Stolen, saa han igen kommer Ansigt til Ansigt med hende.

Præsten: De skulde hellere benytte den Tid De har igen til at bekende Deres Synder.

Mary: Gaa Deres Vej og ti stille.

Shrewsbury har imidlertid rejst sig, fordi han finder Præsten for nærgaaende. Han banker ham paa Skulderen.

Shrewsbury: Lad hende være i Fred og bed hellere en Bøn.

Præsten gaar et Stykke bort fra Mary, som igen vender sig.

Præsten begynder nu at bede en protestantisk Bøn paa Engelsk.

Da Mary hører dette, fremsiger hun de latinske Bønner: Miserere, In te Domine, speravi og Qui habitat in adjutorio.

Der udvikler sig en formelig Duel mellem Præsten og Mary, *der* understøttes af de seks Personer af hendes Følge, der har faaet Lov til at være til Stede, mens den øvrige Del af Forsamlingen læser de protestantiske Bønner højt med Præsten.

Da Præsten slutter, slutter ogsaa Mary - og et Øjeblik hersker der fuldkommen og absolut Stilhed i det store Rum. Saa begynder Mary at bede paa Engelsk, idet hun trykker Krucifikset mod sit Bryst.

Mary: Jeg takker dig Gud for at mine Lidelser nu er til Ende, og jeg beder dig: lad mig blive frelst ved Jesus Kristus, for hvis Skyld jeg er rede til at udgyde mit Blod.

Hun har bedt denne Bøn med saa klar og fast en Stemme, at hvert Ord har kunnet høres til den fjerneste Krog af den store Hal. Saa indtræder der dyb Stilhed. Mary kysser betaget Krucifikset og slaar Kors for sig.

Bøddlen og hans Hjelper er inidlertid traadt hen til Mary. Bøddlen tager fat i hendes Agnus Dei, som hun har om Halsen, men hun støder hans Haand tilbage.

Mary: Lad mig selv.

Og hun kalder med et Nik ad sine to Hofdamer Elisabeth Curle og Jane Kennedy, grædende der/staar ved Foden af den lille Trappe, der fører op til Skafottet. Og mens Tilskuerne i Hallen rækker Hals for bedre at se, sker Dronningens Afklædning. Først fjernes det hvide Slør, dernæst det sorte Slag og den mørke Kjole.

Da de to Hofdamer ikke kan holde deres Graad tilbage, taler Mary strengt til dem.

Mary: Nu maa I holde op med at græde - ellers ^sender jeg jer væk.

Snøftende lover de to unge Kvinder at bekæmpe deres Graad.

Mary bøjer sig og tager Halskæden med Agnus Dei og rækker den til Jane Kennedy.

Mary: Den skal du have.

Bøddlen, der ser dette, river Halskæden ud af Haanden paa Jane Kennedy.

Bøddlen: Nej - den skal jeg have. Det har jeg Ret til.

Mary: Den har du jo ingen Brug for.

Bøddlen trækker bare paa Skuldrene og stikker Halskæden ned i Skaftet paa sin ene Støvle.

Mary sender Kennedy et trøstende Blik.

Nu er Afklædningen tilendebragt, og Mary staar i sin langærmede, skarlagenrøde Underkjole.

Jane Kennedy træder ~~me~~ hen til Dronningen og binder et Lommetørklæde for hendes Øjne. Da hun gør dette, hvisker Dronningen til hende -

Mary: Adieu - au revoir.

Saa gaar Kennedy ned fra Skafottet. I et Nærbillede af Mary ser vi to Taarer, der under Lommetørklædet løber ned over hendes Kinder.

Bøddlen og hans Hjelper træder frem til Dronningen og knæler for Dronningen - ifølge

Skif og Brug.

Bøddlen: Vi beder Dem tilgive os.

Mary: Jeg tilgiver jer af hele mit Hjerte.

Og da de to Mænd rejser sig, fortsætter hun -

Mary: Gør jeres Pligt.

Bøddlen fører hende hen til Blokken, hvor han lader hende knæle paa Pudlen, der er henlagt ved Blokken. Hun indtager ydmygt den rette Stilling. Bøddlen gaar et Skridt tilbage og løfter Øksen halvt men sænker den igen. Saa kalder han ad sin Hjælper.

Bøddlen: Hænderne...

Hjælperen opfatter Meningen. Mary har anbragt sine Hænder under Hagen. Nu tager Hjælperen dem og lægger den bagom hendes Ryg, og idet han selv sætter sig paa Hug, holder han hendes Hænder samlede.

Der er lydløs Stilhed i det store Rum. Den eneste Lyd, der høres, er Mary's Stemme, der beder: In manus tuas Domine commendo.

Nu løfter Bøddlen Øksen op over sit Hovede, man ser af de spændte Muskler, at han vil lægge al sin Kraft i Slaget.

Idet Øksen suser ned mod sit Offer

Dissolve to

Et Billede af nogle ubetydelige Ruiner.

Vi hører Kommentatoren sige:

Murbrokker er alt, hvad der er tilbage af det Sted, hvor Queen Mary of Scotts endte sit Liv. Nær Murbrokkerne finder man Tidsler, Tidsler, Tidsler. Egnens Befolkning har døbt dem "Queen Mary's Tears".

Billedet af Ruinerne har dissolved into Billeder af Tidsler i en mild Foraarsregn. Det er ganske stille, sa Regndraaberne bliver hængende i Tidslernes Blade og Torne.

De fænkler som Taarer.
The end.